

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Zindanlardaki süresiz açlık grevi üçüncü haftasını geride bıraktı...

**Devlet
provokasyonlarla,
medya
suskunluk fesadıyla
direnişi
etksizleştirmeye
çalışıyor...**

Direnişe omuz verelim!

**Hücre saldırısını
püskürtelim!**

İÇİNDEKİLER

Zindan direnişine karşı	
sistemik devlet provokasyonları	3
Ölümleri mi bekleyeceğiz?	4
Kamuda özelleştirme	
ve mücadelenin sorunları	5
Kamu emekçilerine sesleniş!	6
Faşist partiye kongre cılası tutmadı	7
Gençlik hareketinde	
yeni bir dönemin işaretleri	8
YÖK nedir?	9
YÖK'e karşı	
yaygın ve kitlesel eylemlilik	10
6 Kasım eylemlilikleri üzerine	11
Komsa grevinin başarısı için	12
Metal işkolundaki	
satış sözleşmesinin ardından	13
Sendikalaşma çerçevesinde gelişen	
işçi direnişleri (Orta).	14-15
SAG direnişçilerinden çağrı	16
"Çete devletine diz çöktüreceğiz!	
Biz kazanacağız!"	17
Süresiz Açlık Grevi üzerine sendikacılar	
ve öncü işçilerle konuştuk	18-19
Devletin F tipi saldırısı	
durdurulmalıdır!	20
Bern'de 25 bin kişilik	
işçi-emekçi gösterisi	21
Yıkım halkın örgütlü gücüyle	
püskürtülebilir!	22
Sermaye cumhuriyeti 77. yılında	
çürümenin doruğunda!	23
Atılım'ın küfürbaz takımına	24-25
Zindanlar'dan	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/42 • 11 Kasım 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Devrimci tutsakların 20 Ekim'de başlattıkları Süresiz Açlık Grevi direnişi 23. gününde. Ölümüne bir kararlılıkla süren eylem kısa bir süre sonra Ölüm Orucu'na dönüşecek.

Sermaye devleti ve medyası bu büyük zindan direnişini bir dizi provokasyon, manevra ve suskunluk fesadı ile boğmayı planlıyor. Bir taraftan faşist tetikçi-katliamcı çetelerine tertiplettiği "isyanlar"la, diğer taraftan af manevraları ve bir takım hukuki düzenlemelerle ölüm hücrelerine geçişin önündeki engelleri temizlemeyi tam hız sürdürüyor. Bu süreçte Susurluk medyasına ise özel bir rol düşüyor. Sermaye medyası günlerdir cezaevi sorununu temel gündem haline getirmiş bulunuyor. Her türlü kirliliği ve karanlık ilişkinin merkezinde yeralan sermaye medyası, devrimci tutsakların meşru ve haklı talepler uğrına başlattıkları bu büyük direnişi gözlerden gizlemeye ve suskunlukla geçiştirmeye çabalıyor.

Ama bunu hiçbir güç başaramayacak. Şimdiden büyük zindan direnişi toplumun gündemine girmeye başladı ve önümüzdeki günlerde sendikalar, DKÖ'ler, öncü işçiler, kamu emekçileri ve gençliğin temel gündemini oluşturacak. Tepkiler ve dayanışma eylemleri dalga dalga bu kesimlerde kendini açığa vuracaktır. Bu hareketi büyütmek ve yaymak önümüzdeki günlerin en temel ve yakıcı görevlerinden biridir. Bunu başarmak için, tüm enerji ve çabamızı harekete geçirmek ve her türlü güç, imkan ve aracı sonuna kadar kullanmak zorundayız.

Kamu emekçileri bir kez daha başkent'in göbeğindeki Kızılay Meydanı'nı zapt edecekler. Onbinlerce emekçi, IMF-TÜSİAD hükümetinin sosyal-siyasal yıkım saldırısına karşı taleplerini dile getirip öfkelerini haykıracaklar. Ancak kamu emekçilerinin mücadelesinin kazanımlarla ilerlemesinin yolu yeni 4-5 Mart'lar yaratmaktan geçiyor. Buradan ileriye doğru atılacak her adım, sadece kamu emekçilerinin kazanımı olarak kalmayacak, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin de önemli bir kazanımına dönüşecektir.

Öğrenci gençlik 6 Kasım'da yaygın ve kitlesel bir şekilde YÖK'ü protesto etmiş, yoğun polis terörüne

rağmen başta Beyazıt ve Kızılay olmak üzere alanları zaptetmiştir. Yüzlerce öğrenci gözaltına alınmış, buna karşılık onlarca ilde toplam onbinin üzerinde bir gençlik kitlesi "YÖK'e hayır!" demiştir. Bu geçtiğimiz yıllara oranla bir gelişmeyi, öğrenci gençlik hareketinde de yeni bir dönemi işaretlemektedir. Özellikle okulların açılmasından 6 Kasım'a kadar geçen süreçte öğrenci gençliğin içine girdiği (özelleştirilmelere, faşist saldırılara, formasyon hakkının gaspına vs. karşı) hareketlilik bu kitlesellikte belirleyici olmuştur. Bu dönemi iyi değerlendirip öğrenci gençliğin yükselen mücadelesini örgütlü bir yapıya kavuşturmak başarılabildiği oranda gelecek kazanılabilecektir.

Tüm bu gelişmelerin gösterdiği şey sınıf ve kitle hareketinin yükselmekte olduğu gerçeğidir. Yükselmekte olan bu dalgayı büyütmek, örgütlü bir yapıya kavuşturmak ve onu komünist öncüsüyle buluşturmak partili kimlikle özdeşleşen bir sorumluluktur. Kavga barikatlarını yükseltmek için tüm gücümüzle mücadeleye!

42. sayısı çıktı!...

Zindan direnişine karşı sistematiik devlet provokasyonları

Hiçbir güç ve hiçbir kirli oyun, devrimci tutsakların haklı ve meşru taleplerini ve can bedeli sürdürdükleri SAG direnişini çarpıtmayı başaramayacaktır...

Bu tür provokasyonlar ve devletin devrimci tutsaklara yönelik kanlı-kansız saldırıları ve binbir türlü kirli hesapları yeni değildir. Şimdiye kadar yüzlerce tutsak katledilmiş, binlercesi sakat bırakılmıştır.

Bunların ve bu son provokasyonun asıl sorumlusu bizzat devletin kendisidir.

Kullandığı hiçbir kirli yöntem

bunun üstünü karartamaz.

Bunlar artık yeterli açıklıkta biliniyor.

Öte taraftan, devletin kulak tıkadığı, karalamaya ve çarpıtmaya çalıştığı devrimci tutsakların talepleri de biliniyor. Devrimci tutsaklar,

siyasi kimliklerine yönelik

saldırıların durdurulması;

hücre (tecrit) uygulamasından

vazgeçilmesi (F tipi

cezaevlerinin kapatılması);

şimdiye kadar katledilen

devrimci tutsakların

sorumlularının yargılanması;

DGM'lerin verdikleri

kararlarla birlikte kaldırılması;

TMY'nin iptal edilmesi başta

olmak üzere en temel

demokratik ve sosyal

taleplerinin karşılanması için

20 Ekim'de canlarını ölüme

vattırdılar.

Sermaye devletinin 20 Ekim'de devrimci ve komünist tutsakların başlattığı SAG eylemine dönük provokasyon ve saldırıları birbirini izliyor. Bayrampaşa, Adana Kürkçüler ve Elazığ'dan sonra, Uşak Cezaevi'nde de kanlı bir provokasyon gerçekleştirildi. İlk üç "isyan", çıkarılması düşünülen sınırı ve kirli affin aciliyetini ve kapsamını kamuoyuna sunmanın bir vesilesi olarak kullanıldı. Yanısıra, "F (Hücre) tipi cezaevine geçiş sağlanmadan sorunların bitmeyeceği", "devletin cezaevlerinde hakimiyet sağlayamayacağı" propagandasına yeniden hız verildi.

Uşak Cezaevi'nde aylar öncesinden zemini döşenen, başını çete artıkları ve bir takım tetikçilerin çektiği kanlı olaylar ise, kamuoyunda sessizlik fesadıyla boğulmaya çalışılan devrimci tutsakların başlattıkları SAG eylemini kırmayı, taleplerini çarpıtmayı doğrudan hedefleyen açık bir provokasyondur. Olayların zamanlaması, gelişimi, sonuçları ve devletin çeteleri içine sürüklediği hesaplaşma karşısında aldığı tutum, hiçbir kuşkuyla yer vermeyecek biçimde, kirli ilişkileri ve devletin kirli amaçlarını ortaya seriyor.

Gittiği her yerde Nuriş lakaplı tetikçiye tam teçhizatlandıran ve her türlü olanağı sunan kimdir? Birbirine hasım olduğu bilindiği öne sürülen iki çeteci grubu aynı cezaevine koyarak karşı karşıya getirmekle amaçlanan nedir? İçeride günler öncesinden rehin alma, katletme eylemleri başlatılmışken, cesetler duvarlardan aşağı atılırken, devlet niçin olaya sonuna kadar seyirci kalmıştır? "Sayım vermiyorlar" bahanesiyle Ulucanlar'da on devrimci tutsağı katleden, onlarcasını ağır biçimde yaralayan, Burdur'da kol koparan, kafa kıran devlet, "çok kan akacaktı" mazeretiyle kimi ikna edebilir?

Herşey olup bittikten, bu üç-beş tetikçi artığı teslim olduktan sonra bile, bellerinde silahları, ellerinde

cep telefonlarıyla güle oynaya sevk edilmeleri, tehditlerini sürdürmelerinin arkasında kimler, hangi kirli güçler ve ilişkiler vardır?

"En büyük devlet!", "En büyük asker!"... İşte, bir çetecinin kan gölüne çevirdiği cezaevinden sevk giderken sevk aracının kapısını açtırıp attığı bu slogan bile, kendi başına tüm soruların yanıtını içinde barındırıyor. Devlet, kan ve cesetler üzerinden F tipi propagandasını ve geçiş hazırlıklarını meşrulaştıran zemini düzlediği için, çeteci artığı ise, kendisine vaadedilen yeni çıkarlar nedeniyle onca olaydan sonra memnun bir şekilde uzlaştılar. O kadar memnundular ki, valisi ve bakanıyla bir teşekkür etmedikleri kaldı. Çünkü onlara göre "isyan mutlu sonla bitti." Üstelik, bu, Nuri Ergin çetesi vb'leri ile devlet arasında yeni bir işbirliği de değildir. Hatırlanırsa, A. Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesinin tek gündem haline gelmesini fırsat bilen "derin devlet", bu aynı tetikçi çeteye, Sabancı suikastı sanığı itirafçı Mustafa Duyar'ı öldürtmüş, Çiller'i dolandıran Selçuk Parsadan'a kurşun yağdırmıştı.

Bu provokasyonun hemen ardından, tekelci medyanın satılık kalemsörleriyle birlikte düzen cephesi, kirli ve yaygın bir hücre tipi cezaevi propagandasına girişti. Dün "F tipi" cezaevlerinde kendi içinde bir takım düzenlemeler yapılabileceğinden bahsedenler, Uşak Cezaevi'ndeki kanlı görüntüler eşliğinde, devletin hiçbir biçimde bu projeden vazgeçmeyeceğini, asla uzlaşma kabul etmeyeceğini hep bir ağızdan yinelediler. Böylece, direnişteki tutsaklara hem bir mesaj yolladılar, hem de kanlı sopalarını bir kez daha gösterdiler. Bu kirli oyunla, akıllarınca hücre karşıtı bir duyarlılık kazanmış olan kamuoyunu da kendi yanlarına çekmeyi umuyorlar.

Kanlı provokasyon vesilesiyle gündeme sokulmaya çalışılan bir başka amaç ise, geçen yılın

başında hücre saldırısını başlatırken yarım ağızla ifade edilen hapishanelerin yönetiminin İçişleri Bakanlığı'na devredilmesi projesidir. Bu, hapishanelerin doğrudan 12 Eylül faşist cunta mevzuatıyla ve koşullarıyla yönetilmesi demektir. Nitekim, bu olayda İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Müdürlüğü Adalet Bakanlığı'nı önlem almamakla suçlarken, Sami Türk, gerekirse (o, "çok hevesliyseniz" diye ifade ediyor) böyle bir modele de geçilebileceği mesajını vermekten geri kalmadı. Nihayetinde F tipi cezaevi modeliyle yapılmak istenenin özü-özeti de, 12 Eylül'den bu yana uygulanan devrimci tutsakların ezilmesi-teslim alınması politikasının hukuksal kılıf giydirilmiş sivil bir biçiminden başka bir şey değildir.

Bu tür provokasyonlar ve devletin devrimci tutsaklara yönelik kanlı-kansız saldırıları ve binbir türlü kirli hesapları yeni değildir. Şimdiye kadar yüzlerce tutsak katledilmiş, binlercesi sakat bırakılmıştır. Bunların ve bu son provokasyonun asıl sorumlusu bizzat devletin kendisidir.

Kullandığı hiçbir kirli yöntem bunun üstünü karartamaz. Bunlar artık yeterli açıklıkta biliniyor.

Öte taraftan, devletin kulak tıkadığı, karalamaya ve çarpıtmaya çalıştığı devrimci tutsakların talepleri de biliniyor. Devrimci tutsaklar, siyasi kimliklerine yönelik saldırıların durdurulması; hücre (tecrit) uygulamasından vazgeçilmesi (F tipi cezaevlerinin kapatılması); şimdiye kadar katledilen devrimci tutsakların sorumlularının yargılanması; DGM'lerin verdikleri kararlarla birlikte kaldırılması; TMY'nin iptal edilmesi başta olmak üzere en temel demokratik ve sosyal taleplerinin karşılanması için 20 Ekim'de canlarını ölüme yatırdılar.

Hiçbir güç ve hiçbir kirli oyun, devrimci tutsakların bu haklı ve meşru taleplerini ve can bedeli sürdürdükleri SAG direnişini çarpıtmayı başaramayacaktır.

Devlet provokasyonlarla F tipi hücreleri meşrulaştırmaya, Süresiz Açlık Grevi direnişimizi etkisizleştirmeye çalışıyor...

F tipi hücrelerin kapatılması, TMY'nin tümünden kaldırılması, DGM'lerin kaldırılması, Üçlü Protokol'ün kaldırılması, hapishanelerdeki katliamların sorumlularının yargılanması temel talepleri ile 20 Ekim tarihinden itibaren başlattığımız Süresiz Açlık Grevi direnişimizden bugüne devlet hapishanelerde Uşak hapishanesi ile birlikte 4 kez provokasyon yarattı. Kürkçüler, Bayrampaşa, Elazığ hapishanelerinden sonra şimdi de Uşak hapishanesinde devlet çeteleri aracılığıyla yeni bir provokasyon düzenledi.

Uşak hapishanesindeki Nuriş çetesinin yanına bilinçli olarak Alaattin Çakıcı'nın adamlarını koyarak bir yandan itlerini birbirine kırdırırken, diğer yandan bu zemini F tipi hücreleri meşrulaştırmak ve

direnişimizi etkisizleştirmek için kullanmaya çalışıyorlar. Diğer yandan F tipi için yapacağı saldırı ve katliamlara zemin yaratarak kitlelere kanıksatmaya çalışıyor.

13 gün içerisinde gündeme gelen bu dört olay tesadüfi değildir. Bugüne kadar da hapishanelerde çetelerin bu denli harekete geçirildiği olmamıştır. Devlet çetelerle yaptırdığı provokasyonlarla adli tutuklu ve hükümlüleri de "af" taleplerini kullanarak ortak ediyor.

Adli tutuklu ve hükümlülere çağrımızdır:

Bu olaylar çok açık olarak devrimci tutsaklar için hazırladıkları hücreleri meşrulaştırma provokasyonlarıdır. Bu provokasyonlara devrimcilere düşmanlığı olmayan hiçbir adli

tutuklu ve hükümlü karışmamalı, ortak olmamalıdır.

Devlete ve çetelere uyarımızdır:

Hiçbir provokasyon, saldırı politikası halkımızı karanlığa gömmek isteyen hücre saldırısını hayata geçirmeyi sağlayamaz, meşrulaştıramaz, direnişimizi etkisizleştiremez. Devlet hiçbir hesap peşinde koşmamalıdır. Direnişimiz hücreler politikasına son verecek güçtedir. Bu politikaların ülkemiz topraklarında hayat bulamayacağını herkes anlamak zorundadır.

Biz kazanacağız!

Yaşasın Süresiz Açık Grevi ve Ölüm Orucu direnişimiz!

Tüm hapishanelerdeki DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP davası tutsakları

Bugün cezaevlerindeki açlık grevlerinin 22. Günü.

Ölümleri mi bekleyeceğiz?

Ümraniye, Buca, Çankırı, Aydın, Çanakkale, Bartın, Malatya, Gebze, Bayrampaşa, Buca, Ceyhan, Ulucanlar, Uşak, Niğde, Ermenek, Nevşehir, Yozgat cezaevlerinde bine yakın siyasi tutuklu ve hükümlü Süresiz Açlık Grevi yapıyorlar. 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren kademeli olarak başlatılan açlık grevinin bugün 22.günü. Kısa bir süre sonra eylemin ölüm orucuna çevrileceği açıklandı.

1996 açlık grevi ve ölüm oruçlarının sonuçlarını hepimiz biliyoruz. 12 kişinin yaşamını yitirmesine, onlarca kişinin geri dönüşümü olmayacak şekilde bedensel ve beyinsel olarak sakatlanmasına yol açan ürpertici bir tabloydu. Unutulmasın ki o dönem tutukluları yargılandıkları illerin dışındaki cezaevlerine kapatmayı öngören yasadışı genelge ve bunun inatçı sahipleri bunların sorumlusudur. O genelge yasadışı olması sebebi ile mahkemece iptal edildi, ama yaşamını ve sağlığını yitirenlerin geri dönüşü yoktu.

Bugün açlık grevlerinin temel talebi insan onurunu, kişiliğini ve kimliğini yok edecek olan F tipi cezaevlerinin kapatılmasıdır. Avukatların cezaevine girerken elle aranması, evraklarına el konulması, savunmanın gizliliğinin yok edilmesini de içeren Üçlü Protokol'le başlayan tecritin son noktası F tipi hücrelerdir.

Bu amaçla kamuoyu yanıltılıyor, çeteler araç olarak kullanılarak F tipi hücreler meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Adalet bakanı ve diğer yetkililer adeta her sorunun çaresi F tipi cezaevleridir demeye başladılar. Bir kısım yönlendirilmiş köşe yazarları ya da gazeteci kimlikli kişiler adeta "her derdin devasının F tipi cezaevi olduğu" propagandasını yapıyor, her

olumsuzluğu avukatlara yüklemeye çalışıyorlar. Yıllardır ellerini kollarını sallayarak her türlü acımasız infazı yapan mafya çeteleri siyasi tutukluları hücrelere hapsetmenin gerekçesi yapıyor. Hücreler hile ile meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

F tipi projesi ortaçağ kalıntısı bir uygulamadır. F tipi hücreler hiçbir sorunun çözümü değildir. Terörle Mücadele Yasası dayanak yapılarak siyasi tutuklu ve hükümlüleri tecrit ve yok etmeyi amaçlayan anti-demokratik, siyasi bir planın ürünüdür. F tipi cezaevlerinin derhal kapatılması gerekli ve zorunludur.

Çetelerin cezaevi müdürlüğündeki pozları, beş kişiyi vahşice öldürdükten sonra bile silahıyla birlikte jandarma tarafından başka cezaevine nakledilmesi, valinin cezaevini onlar yönetiyordu demesi ve sonrasında bunun tutuklu ve avukatlara dönük bir saldırı kampanyasına dönüştürülüp, çözümün F tipi cezaevleriyle olacağının ileri sürülmesi, olayların bilinçli bir şekilde geliştirildiğini, hücreler için zemin oluşturmak amacıyla kullanılan provokatif bir hareket olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Görülmektedir ki sorumlular açlık grevindeki onlarca insanın daha ölmesini adeta bekler haldedirler.

Açlık grevlerinde kalıcı rahatsızlıkların başlayacağı bu günlerde hemen dikkat çekmek gereklidir. Aydınlarımızın, yazarların, sendikaların, kitle örgütleri ve partilerin vakit yitirmeden haklı gerekçeye dayalı bu açlık grevlerinin sona ermesi için F tipi cezaevlerinin kapatılması yönünde çabaya/girişime ve duyarlılığa çağırıyoruz.

10.11.2000

Çağdas Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu

Devletle tetikçi-katliamcı çetesi üzerine sorular

Orijinal başlığı "Devlet, çeteye nasıl teslim oldu?" olan metnin mevcut başlığı tarafımızdan konulmuştur...

ANKARA (Cumhuriyet Bürosu) - Ergin kardeşlerin "Uşak Cezaevi'nde ve silahlarıyla, cep telefonlarıyla sevkleri sırasında gerçekleştirdikleri eylemler" bir dizi soruyu gündeme getirdi. Devletin cezaevindeki çeteye teslimiyetini ortaya koyan olaylar, kamu görevlilerinin yanı sıra siyasetçileri de zan altında bıraktı.

Uşak Cezaevi'nde aranıp ring aracılığıyla Bilecik'e sevk edilen Vedat Ergin, burada silahı kafasına dayayarak eylem yaptı. (...) Ergin kardeşlerin Uşak'ta gerçekleştirdiği ve sevk sırasında yaşanan olaylar şu soruları akla getiriyor:

* Cezaevi yönetimine isyan eden bir çete lideri katil, nasıl silah ve cep telefonuna sahip olabiliyor?

* Sevk sırasında arandıkları ileri sürülüyor. Arama sırasında görevlilerin bir suistimali mi söz konusu? Yoksa, görevlilere üst düzey yetkililerden cep telefonu ve silahları yanlarında götürmelerine izin verilmesine ilişkin bir talimat mı verildi?

* Ring aracında, jandarmalardan ayrı olarak iç bölümde bulunması gereken Nuri Ergin, neden araçta jandarmalarla yan yana... Araç hareket halindeyken bir komutan edasıyla kapıyı açıtırıp, kafasını dışarıya çıkararak gazetecilere açıklamalar yapıyor. Askerler bu hareket çok olağanmış gibi araçta otururken Ergin'in slogan atmasına nasıl izin veriliyor?

* Bu görüntü, cezaevini kan gölüne çeviren, tutukluları öldürüp, gözlerini oyan, alınlarına imzasını atan Nuri Ergin'in istese elini kolunu sallayarak kaçabileceğinin de bir kanıtı değil mi?

* İl jandarma alay komutanlığında isyancının ailesiyle görüşmesine izin verilmesi mevzuata uygun bir işlem mi?

* Nuri Ergin, Kartal Özel Tip Cezaevi'nden daha rahat hareket etsin diye mi Uşak'a sevk edildi? Ergin kardeşlerin cezaevine hâkim olmalarına neden ve nasıl izin verildi? Kusurlu oldukları alenen ortada olan cezaevi yöneticileri ve güvenlik görevlileri hakkında işlem yapmak için neden bekleniliyor?

* Cezaevinde tutuklu değil de adeta yönetici gibi hareket eden Ergin kardeşlerin Uşak esnafını haraca bağladıkları iddiası doğru mu? Devlet, valinin deyişiyle "Bu sapıkların, canilerin" karşısında acz içinde mi?

* Ulucanlar Cezaevi'nde sayım verilmediği gerekçesiyle 10 siyasi mahkûmun ölümüyle sonuçlanan operasyonu düzenlemekte tereddüt etmeyen devlet cezaevinde 'Nuriş'lere neden bu kadar müsamahalı davrandı?

* Cezaevinde devletin güvencesinde bulunan 5 yurttaş Ergin kardeşler tarafından öldürüldü.

Cezaevinde gözetimindeki mahkûmu koruyamayanlar, bunun hesabını nasıl verecek?

(Cumhuriyet, 6 Kasım '00)

Kamuda özelleştirme ve mücadelenin sorunları

Son birkaç yılın tablosuyla kıyaslandığında, son günlerde sokağa çıkan kamu emekçi sayısındaki belirgin artış, kamu emekçi hareketindeki gerilemenin "nihayet aşılmaya başladığı" yanılsamasına yolaçmamalıdır. Örgütlenmenin ve mücadelenin bugünkü durumu hiçbir iyimserliği kaldırmayacak büyüklükte sorunlarla yüklüdür. Ancak karamsarlığa kapılmak da gerekmiyor. Yapılması gereken, sorunları soğukkanlılıkla tahlil ederek, görev ve sorumlulukların tanımlanması ve üstlenilmesidir.

Harekette gerilemeye yol açan iki önemli etmenden biri, KESK ve bağlı sendikaların hemen tümüyle reformist partilerin yönetim ve denetimine geçmiş olmasıdır. İkinci önemli etmen ise, özelleştirme saldırısının kimi hizmet sektörlerinde yol açtığı tasfiye, iç rekabet ve yozlaşmadır.

İster sanayi ister hizmet sektöründe olsun, bir kamu işletmesinin özele satışının getirdiği sorunlar arasında "tasfiye", ya da daha yaygın kullanımla işten çıkarma, en fazla yaşananı. Kamu hizmet sektöründeki özelleştirme, henüz bir işletmenin tümünden satışı boyutlarına ulaşmadığı (ve yürürlükteki 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu da elvermediği) için, sektörde toplu tensikat yapılamamakla birlikte, farklı araç, yol ve yöntemlerle gerçekleştirilen tasfiyeler, kamu emekçi hareketinde ciddi tahribatlara yol açmıştır ve açmaya devam etmektedir. Örneğin; sağlık ve eğitim sektörlerindeki çok sayıda kadro ihtiyacına ve bunun yarattığı sorunlara rağmen kadro verilmemekte, ihtiyaç "özel" yollarla giderilmeye çalışılmaktadır. Son birkaç yılda bu iki sektörde işe alınan "sözleşmeli personel" sayısında büyük bir artış söz konusudur.

Sözleşmeli personel, aynı işyerinde çalışan öğretmenlerle (veya doktor, hemşire, laborant vb.) aynı formasyona sahip olmakla birlikte, çok daha düşük ücretlerle (asgari ücret düzeyinde) çalıştırılır. Eşit eğitim, eşit iş, ama farklı ücret!.. Bu durumdaki emekçi çoğunlukla sendikal mücadeleden uzak durur. Çünkü "büyük bir suç" muamelesi gören sendikal mücadele, "bir gün kadroya geçme" umutlarını tümünden yok etme riski getirmektedir. Öte yandan, reformizmin "etliye-sütlüye bulaşmama"yı temel ilke edinen sendikacılık anlayışı yüzünden, kamu emekçi hareketinin işyerlerinde giderek artan bu eşitsizliğe müdahalesiz kalmasıyla, çalışanlar arasında dayanışma zayıflamakta, eşitsizlikler ve haksızlıklar karşısında duyarsızlık yaygınlaşmaktadır. Ve bu, küçük-burjuva

yozlaşma zeminini güçlendiren etkenlerden yalnızca biridir.

Kamu hizmet sektörlerinde parça parça gerçekleştirilen özelleştirmelerin, yozlaşmayı artıran, dolayısıyla mücadeleyi zayıflatan diğer yanlarına da kısaca değinelim. Özellikle eğitim sektörü bu konuda tipik bir örnektir. Özel öğrenim kurumlarının yaygınlaşmasıyla istihdamın önemli ölçüde buraya kayması, fakat sendikal örgütlenmenin aynı oranda buralara ulaşamaması gerçekliğinin örgütlülük oranını nasıl etkileyeceği gayet açıktır. Fakat bunun yaratacağı sayısal zayıflık, devlet okullarında adım adım yol alan paralı eğitimin yarattığı tahribattan daha büyük değildir. 8 yıllık zorunlu temel eğitimle birlikte, "zorunlu ve parasız" ibaresini taşımaya devam eden temel eğitim yasasına aykırı biçimde de olsa, "hukukuna uydurulmuş" bir haraç mekanizması kurulmuş ve zaman içinde adım adım geliştirilmiştir. Geçtiğimiz günlerde süresi uzatılan katkı paylarına, kitap ve dergi satışları, kağıt, fotokopi, kayıt, karne ve diploma paraları eklenir. Katkı payı hariç diğer tüm alışverişlerde, bu soygunda aracılık yapması istenen eğitimciye küçük miktarlarda bir sus payı bırakılır. Ücretlerin böylesine düşük tutulduğu bir sektörde, ne yazık ki, bu küçücük miktarlar bile yozlaşma zeminini güçlendirebilmektedir.

Aynı çark, farklı biçimlerde sağlık kuruluşlarında da kurulmuş ve işletilmektedir. Sigorta, devlet ve üniversite hastanelerinin ücretleri öylesine yükseltilmiş durumdadır ki, büyük kentlerdeki yoksul emekçilerin büyük çoğunluğunu oluşturan sigortasız çalışanlar, kenar semtlerde mantar gibi türeyen özel sağlık kuruluşlarına yönelmek zorunda kalmaktadırlar. Devlet hastanelerindeki para çarkı sadece muayene, tahlil, film gibi hizmetlerle de sınırlı kalmıyor. Pamuğundan şırıngasına kullanılan tüm araç gereç hasta tarafından (çoğu zaman ihtiyacın üstünde) temin edildiği gibi, hasta bakımı için de harcama yapmak gerekiyor. Yani, sağlık çalışanları için

ufak-tefek hediyeler. Kendine ve kendisi gibi emekçilere yabancılaşmayı getiren bu yozlaştırma çarkına karşı çıkmayan, üyelerini bu konuda eğitmeyen bir sendikal hareketin "parasız sağlık, parasız eğitim" şiarının altını doldurması beklenemez. Nitekim, mücadelenin gelişiminde önemli bir yere sahip bulunan bu şiarlar, artık eski gücünü büyük oranda yitirmiş durumdadır. Sağlık çalışanı ve hasta, eğitim çalışanı ve öğrenci velisi; büyük çoğunluğuyla

elele vermesi gereken bu emekçi kitle, sermaye sınıfının çıkarları için ve sermaye düzeninin oyunları ile karşı karşıya getirilmiş durumdadır. Hastanelerde döktüğü para ve çektiği sıkıntı ortada iken, farklı sektörlerde çalışan işçi ve emekçilere sağlık çalışanlarının "parasız sağlık" şiarı; okullardaki soygun çarkı ortada iken eğitim emekçilerinin "parasız eğitim" şiarı, hiç de samimi, inandırıcı ve dolayısıyla yakınlaştırmacı gelmemektedir. Kamu sendikaları bu şiarlara yeniden hayat verebilmek, sağlık çalışanlarının ötesinde tüm ücretli emekçilerin sahiplenmesini sağlayabilmek, dolayısıyla mücadelesine destek bulabilmek için, öncelikle şiarına kendisi sahip çıkmak, üyelerini şiarın gereklerini işyerlerinde hayata geçirecek şekilde eğitmek zorundadır.

Kamu çalışanları, ücret sorunlarının ülkedeki diğer tüm gelişmelerden ayrı, kendi başına bir sorun olmadığını ve olamayacağını, dolayısıyla kendi içinde çözümü bulunamayacağını bilmelidirler. Kendi ücretleri de içinde olmak üzere kamu hizmetlerine ayrılan pay ile batık bankaların kurtarılmasına ayrılan payı karşılaştırmak bile, düzenin çarkını kavramaya yetecektir.

Kölelik ücretlerine razı olmamak, insanca yaşayacak bir ücret talep etmek tüm çalışanların hakkı, hatta görevidir. Ancak bu talebi elde edebilmek için de batık bankaların kurtarılmasından emperyalizme bağımlılığa, Susurluk çetelerinin aklanmasından devrimci tutsakların hücrelere tıklamak istenmesine kadar bir dizi "siyasal" gelişmeyle yakından ilgilenmek ve tavır almak zorundadırlar. Bunların tümü birbiriyle dolaysız bağlantı içindedir ve birine dokunmadan diğerini değiştirebilmek mümkün değildir.

Kamu emekçilerinin tüm mücadele alanlarında yükseltilmesi gereken şiarlar; ücretlerle birlikte, iş güvenliği ve örgütlenme hakkıdır, emperyalist-kapitalist haydutluğa karşı bağımsızlık ve sosyalizmdir, faşist hücre politikasına karşı devrimci tutsaklara özgürlüktür...

KESK'in yürüyüş kolu binlerce emekçinin katıldığı coşkulu bir eylemle karşılandı. Emekçiler iki gün sürecek oturma eylemine başladılar...

Zafer yeni 4 Martlar'dan geçiyor!

KESK'in 11 Kasım mitingi öncesi, 5 koldan Ankara'ya başlattığı yürüyüş, 9 Kasım' Ankara'da noktalandı. Kitlesel ve coşkulu bir katılımı karşılanan emekçiler, Ziya Gökalp Caddesi'nden Güvenpark'a kadar yürüyerek, burada iki gün boyunca geceli gündüzlü sürdürecekleri oturma eylemine başladılar.

Yürüyüş kollarından gelenlerle beraber sayısı 3000'i bulan kitlenin en büyük gövdesini Enerji Yapı Yol-Sen'li emekçiler oluşturuyordu. Enerji Yapı Yol-Sen'li emekçiler toplam kitlenin yarısından fazlaydı. Dİİ önünde toplanan yaklaşık 1000 kadar emekçi, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" imzalı şapkaları ve coşkulu sloganlarıyla toplanma alanına geldiler. Enerji ve yol emekçilerinin bu kitleselliği ve coşkusu, uzun süreli bir mücadelenin özlü bir ifadesiydi.

Alanda konuştuğumuz emekçiler eylemin coşku ve kitleselliğinin oldukça anlamlı olduğunu belirtirken, bu eylemlerin arkasından gelmesi gerektiği görüşünde birleşiyorlardı. Ayrıca sık sık, yeni 4 Mart'ları yaratmanın önemine dikkat çekiyorlardı.

Yürüyüş kolunun toplanma alanına girişi; oldukça coşkulu bir biçimde oldu. Ankaralı emekçiler "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Sistem çürüyor emekçiler yürüyor!" ve "Yılgınlık yok direniş var!" sloganlarıyla yürüyüş kolunu karşıladılar. Eylemde bu sloganlar dışında; "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İMF'ye değil emekçiye bütçe!", "İMF uşağı hükümet istifa!", "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!" ve "Hücrelere değil emekçiye bütçe!" sloganları yoğunlukla atıldı.

Bu satırların yazıldığı sırada Güvenpark'ta eylem coşkulu bir biçimde sürüyor ve emekçiler geceyi geçirmeye hazırlanıyorlardı.

Kızıl Bayrak/Ankara

KESK'in Kırşehir eylemi

2001 yılı bütçesi, %10'luk zam, zorunlu tasarruflar, nemalar, toplu sözleşmesiz-grevsiz sendika yasa tasarısı için 5 merkezden yürüyüşe geçen KESK'in Adana'dan başlayan etabı Kırşehir'e ulaştı.

Eğitim-Sen, Enerji-Yapı Yol Sen, CHP, ÖDP'li kamu emekçileri yürüyüşe devam edenleri Aşıkpaşa Türbesi önünde karşıladı. Aynı yerde Adana'dan gelen ve Kırşehir'den katılanlarla birlikte kortejler oluşturarak şehir merkezine doğru sloganlarla yürüyüşe geçildi. Merkeze yaklaşıldığında polis barikatıyla karşılaşıldı. Ortamı terörlere etmek amacıyla yapılan polis engeline sloganlarla cevap verildi. Yöneticilerin polisle konuşmalarının ve kısa bir bekleyişin ardından yürüyüşe devam edildi.

Başlangıçta 300'ü bulan kitle şehir merkezine girildikçe artmaya başladı. Sendika binası önünde yapılan açıklamalar bir mitinge dönüştü. Katılımın 600'e yaklaştığı bu eylem Kırşehir'de son 5 yılın en kalabalık eylemi oldu. "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacaktır", "Tasarruflarımızı istiyoruz!", "Üreten bizi, yöneten de biz olacağız!", "İMF defol bu ülke bizimdir!", "İşçi-memur elele, genel grevel", "Yılgınlık yok direniş var!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Her yer Ankara, her yer Kızılay!", "Çetelere kıyak, emekçilere barikat!", "Parasız eğitim, parasız sağlık!" gibi sloganların atıldığı eylemde, Eğitim-Sen ve KESK yöneticileri kamu emekçilerine seslendi.

Tasarrufların, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkının verilmesi ve 11 Kasım Ankara'daki mitinge davet eden konuşmalar yapıldı. Cezaevleri komisyonu oluşturduklarını söyleyen ÖDP'lilerin ağırlıkta olduğu bu eylemde, grevleri yasaklanan, iş güvencesi kalmayan, sosyal hakları gaspeden, grevli-toplusözleşmeli sendika hakları ellerinden alınan işçiler ve emekçiler, parasız-bilimsel eğitim isteyen öğrenciler ve özellikle de cezaevlerinde katledilen, hücrelere konulmak istenen işçi ve emekçilerin öncülleri olan devrimci tutsaklardan bahsedilmeyen eylemde hücre karşıtı slogan dahi atılmadı.

Kızıl Bayrak/Kırşehir

KESK'in Susurluk protestosu

KESK Ankara Şubeler Platformu Susurluk'un yıldönümünde Kızılay Postanesi önünde bir basın açıklaması düzenledi. 2001 yılı bütçe yasa tasarısını protesto eden imzaların fakslandığı eyleme 150 kişilik bir katılım vardı. Emekçiler 3 Kasım '96'da Susurluk kazası sonucunda ortaya çıkan devletin karanlık yüzüne, Cottarelli'nin Türkiye'ye gelişine ve uygulanan İMF politikalarına değindiler. 11 Kasım'da Kızılay eylemi ve talepler açıklanarak eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Kamu emekçilerine!..

“İnancın olduğu yerde zulmün bir hükmü yoktur!”

Kardeşler, ben de sizin gibi bir kamu emekçisiydim. Kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlükler mücadelesi içinde devrimci bir eğitim emekçisi olarak yer aldım. Eğitim-Sen şube başkanlığı yaptım. Kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlükler mücadelesine, çürümüş düzene, çeteleşmiş devlete yönelmiş işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesinin parçası olarak ele alınması gerektiği bilinciyle yaklaştım. Bu bilinç ve inançla işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesine örgütlü bir devrimci olarak katıldım.

Sermayenin kılıcını sallayan çeteleşmiş devletin söylemiyle “azıllı bir terörist”tim artık. Defalarca gözaltına alındım. Hakkımda birçok dava açıldı, yargılandım. DAL işkence merkezinde onursuzluğu, teslimiyeti dayatan insanlık dışı işkencelerden geçirildim. İstedikleri işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş mücadelesine ihanet etmemdi. İnançlarımı kusmamdım. Devrimci-komünist kimliğimin bana yüklediği sorumluluk direnmekti, işkencecilere tek kelime ifade vermemekti. Öyle de yaptım. Daha sonra tutuklanarak Ulucanlar zindanına götürüldüm.

Nazi katliamlarını aratmayan 26 Eylül Ulucanlar saldırısını onlarca yoldaşım ve siper yoldaşımla birlikte yaşadım. Emeğin kurtuluş mücadelesinin yılmaz neferi olan on kardelenimizin katledildiği katliamdan tesadüfen ağır yaralı olarak kurtulan tutsaklardan biriydim. Ağır yaralı olduğumuz bilindiği halde hastaneden tekrar Ulucanlar'a getirilerek hücrelere atıldık. 26 gün süren süresiz açlık grevi direnişimiz sonucunda, katliamcılar bayan arkadaşlarımızın koğuşa geçmesini, bizlerin ise Bartın zindanına sevkedilmemizi kabul etmek zorunda kaldılar.

Kamu emekçilerinin 11 yıldır baskı ve kıyımlara inat yürüttükleri sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinin geline eşikteki sorunlarının yakın tanığıyım. 11 yıllık kesintisiz mücadeleye rağmen alınan mesafe istenilen düzeyde değildir. Ortaya çıkan bu zayıflamada kamu emekçilerinin önüne örülen barikatların etkisi belirleyicidir.

Bu barikatların birincisi devletin baskı ve zora dayalı politikası, ikincisi ise kamu emekçilerinin mücadele dinamiklerini düzen kanallarına akıtma misyonu üstlenen sendika bürokratlarıdır. Devrimci önderlik boşluğu nedeniyle sendikaların başına çöreklenmiş reformizm, kamu emekçileri hareketinin gerilemesinde çok önemli bir rol oynamıştır.

Tüm bu olumsuz tabloya rağmen, kamu emekçileri, hareketin önündeki engelleri aşacak, sendikal hak ve özgürlük mücadelesini başarıya ulaştıracak devrimci dinamizme sahiptir. 16-18 Haziran'ları, 20 Aralık'ları, 18 Nisan'ları, 4-5 Mart'ları yaratan kamu emekçileri kendi özgüçlerine dayanarak, sermayenin topyekûn saldırısına karşı işçi sınıfı ve emekçilerin topyekûn direniş bayrağını yükselterek, sendikal hak ve özgürlükleri direne direne kazanacaktır. Buna inancım tamdır.

Sermaye devleti, tarihinin en kapsamlı saldırısına girişmiştir. Sosyal yıkım programı genelde işçi sınıfı ve emekçilerin, özelde kamu emekçilerinin sefaletinin katmerleştirilmesi pahasına uygulanmak isteniyor. İMF-TÜSİAD programı kamu emekçilerine sefalet ücretlerini, grevsiz, toplu sözleşmesiz sendikayı, iş güvencesini ortadan kaldırmaya yönelik KHK'ları dayatıyor.

Sermayenin kasasını doldurmayı hedefleyen İMF programının başarıya ulaşması, yaşamın hücreleştirilmesinde ifadesini bulan örgütsüzleştirme saldırısının başarıya ulaşmasıyla doğrudan bağlantılıdır. Bunun için işçi sınıfının halihazırda tek örgütlülüğü olan sendikaları barajlarda boğuyorlar. Bunun için kamu emekçilerini iş güvencesinden yoksun bırakacak KHK'yı kamu emekçilerinin başında demoklesin kılıcı gibi sallandırıyorlar. Bunun için devrimci tutsakları tabutluklara sokmak istiyorlar. Amaçları işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamını hücreleştirmektir. Zira alabildiğine bireycileştirilmiş, sorgulamayan, hesap sormayan, güvensiz, suskun bir toplum yaratmaktır hedefleri.

Yaşamın hücreleştirilmesi, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik sermayenin uluslararası düzeydeki saldırı politikasıdır. Bu saldırının parçası olan politik tutsaklara yönelik hücre saldırısının mimarları ve ilk uygulayıcıları da emperyalistlerdir. İşçi sınıfı ve emekçileri her türden örgütlülüğün yoksun bırakarak, emperyalist-kapitalist sistemin ömrünün uzatılması ihtiyacıyla bağlantılı olarak gündeme getirilmiştir. Sermaye devletinin böylesi stratejik öneme sahip bir konuda harekete geçmemesi eşyanın tabiatına aykırı olurdu. Bu saldırının en kritik halkası devrimci tutsaklara yönelik hücre saldırısıdır. Bundan ötürü sermayeye hizmette kusur etmeyen Ecevit, cezaevlerinde huzur sağlanmadan, dışarda huzur sağlanamaz, diyor. Devrimci tutsakların siyasal ve sosyal birlikteliklerinin parçalanması, devrimci kimliklerinin yok edilmesi hedefiyle hücre saldırısına kilitlenmişlerdir. Zira öncülleri susturulmuş bir toplumu zaptırap altına almak çok daha kolay olacaktır. Ulucanlar katliamı, Burdur kanlı operasyonu, işkence ve ölüm hücreleri saldırısının ön adımlarıydı. Devrimci tutsaklar “teslimiyet ölümdür” bilinciyle direndiler. İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş bayrağını yere düşürmediler. Can pahasına direnen devrimci tutsaklar, işçi sınıfı ve emekçilerin tarihsel haklılığından, devrim davasına olan sarsılmaz inançlarından güç alıyordu. “Cansa can, ölüyoruz de teslim olmayız” kararlılığı karşısında işkencenin, katliamın bir hükmü olamazdı. Bu nedenle Ulucanlar ve Burdur direnişi sermaye devletinin hücre politikasına verilmiş devrimci bir yanıt olmasının yanı sıra hücre saldırısına vurulmuş önemli bir darbeydi.

Ancak sermaye devleti stratejik saldırısından vazgeçmemiştir. Yeni taktik manevralarla ölüm hücrelerini “lüks, dubleks odalar” olarak yutturma

peşindedir. Ulucanlar ve Burdur direnişi, hücre karşıtı mücadelenin dışarıda ivmelenen temposu iyi bir zemin hazırlamakla birlikte, henüz hücre saldırısını püskürtmekten uzaktır.

Gelinen yerde devletin hücre politikasında oluşan gedikleri büyütme, hücre karşıtı mücadeleyi yükselterek saldırıyı püskürtmek için devrimci tutsaklar zindanlar cephesinden genel direniş bayrağını yükseltmelidir. Komünist ve devrimci tutsaklar, işçi sınıfı ve emekçilere duydukları büyük güven ve tarihsel sorumlulukla belli bir süre sonra ölüm orucuna dönüştürecekleri Süresiz Açlık Grevi'ni, 20 Ekim'de başlatmışlardır. TKİP, DHKP/C ve TKP(ML) dava tutsaklarının ölümüne bir kararlılıkla başlattıkları genel direnişin başarısının zindanları aşan sonuçları olacağı açıktır. Zira hücre saldırısı işçi ve emekçilere yönelik saldırının parçasıdır. Bu saldırının püskürtülmesi durumunda, işçi ve emekçilere yönelik pervasız saldırıların önüne de bir barikat örülmüş olacaktır.

Bu direniş bayrağının üzerinde; işçi ve emekçilere yönelik ekonomik ve siyasi saldırılar son bulsun yazıyor. Bu direniş bayrağının üzerinde; insanca yaşanabilir ücret ve çalışma koşulları yazıyor. Bu direniş bayrağının üzerinde; sınırsız söz-basın, gösteri-yürüyüş, örgütlenme özgürlüğü yazıyor. Bu direniş bayrağının üzerinde; tüm çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı yazıyor...

Kamu emekçileri zindanlardan yükselen inançlı sese, yükseltilen onurlu direniş bayrağına, kendi sesi ve yükseltilmesi gereken direniş bayrağı bilinciyle sahip çıkmalıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarından başka hiçbir özel çıkarı olmayan komünist ve devrimci tutsaklar, baskı ve sömürü düzenine karşı yükselttikleri direniş bayrağını yere düşürmemek için büyük bedeller ödeineye hazırlar. Bunun için bedenlerini açlığa yatırdılar.

Zindanlardan yükselen mücadeleye sahip çıkmak her kamu emekçisinin görevidir. Zira hücreler sadece devrimci tutsakları tehdit etmiyor. Saldırının püskürtülemediği koşullarda, en küçük meşru hakları için mücadele eden, sok-ağa çıkan işçi sınıfını, kamu emekçilerini, emekçi köylülüğü, gençliği de hücreler bekliyor. Bundan ötürü devrimci tutsaklara sahip çıkan her kamu emekçisi aslında kendi mücadelesine sahip çıkmış olacaktır. Devrimci tutsakların ödeyeceği bedelde işçi sınıfı ve emekçilerin sahipleniş düzeyi belirleyici olacaktır.

Susmak onaylamaktır. Beklemek ölümdür. Bugün zulmün karşısında sessiz kalanların yarın söyleyecek onurlu bir sözü olamaz!

Bir kez daha tekrarlıyoruz; **inancın olduğu yerde zulmün bir hükmü yoktur!** Özelde kamu emekçilerini, genelde işçi sınıfı ve emekçileri hücre saldırısına karşı ortak mücadeleye çağırıyoruz. Zaferi birlikte kazanacağız!

Haydar Aran
Bartın Özel Tip Cezaevi

Faşist partiye kongre cilası tutmadı...

Medya neden MHP'yi "değiştirme" peşinde?

Her ne kadar medya tarafından yoğun bir kampanya yürütülse de, faşist partiye kongre vesilesiyle sürülmek istenen cila tutmamıştır. Balon henüz şişirilme aşamasında patlamış görünüyor.

MHP kongresinden günlerce önce başlatılan kampanya, bu kongrenin MHP için köklü bir değişim kongresi olacağı üzerineydi. MHP'nin programı değişecekti ki, bu çok şeyin değişmesi demekti. Bu kampanya MHP'nin koalisyona alınma zorunluluğu doğduğunda yürütülen "MHP değişti" kampanyasına benziyordu. Aslında bunlara MHP'yi törpüleme ve yeniden ambalajlama kampanyaları demek daha yerinde görünüyor. Çünkü o zaman da medya "MHP değişti" iddiasını kanıtlama peşindeydi. Şimdi yaratılmaya çalışılan "değişiyor" imajına karşı verilen cevap da benzer: "Değişmedik, geliştik"!

Operasyon hangi ihtiyacın ürünü?

Neden medya bu tür bir operasyona ihtiyaç duyuyor?

Burjuva kalemşörlerden Hakkı Devrim 7 Kasım tarihli yazısında şöyle söylüyor: "Kitle partilerini ufaladık, şimdi talihimizi ülkücü şahıs partileriyle zorlamayı deniyoruz". Başka bir *Radikal* yazarı Türker Alkan ise, "Yapılacak bir seçimde MHP'nin tek başına iktidar olacağını sanmıyorum, ama en büyük parti olması hiç de sürpriz sayılmamalı" diyor.

Buradan çıkarılacak sonuç şudur: Burjuvazi faşist partiye ihtiyaç duymaktadır. Açık ki bu partinin düzenle ve devletle en ufak bir çatışması yoktur. Fakat bu partinin kirli geçmişi nedeniyle, emekçiler nezdinde kabul edilebilir bir görüntüye kavuşturulması gerekmektedir. Bugün yapılan da budur. Zaten faşist partinin problem yaratabilecek veya yaratan bazı aşırılıkları iktidarda durduğu süreç içerisinde törpüleniyor. MHP hükümette durabilmek için demagogik olarak karşı durduğu bir çok şeyden vazgeçmek ve hatta tersinin uygulayıcısı olmak zorunda kalmaktadır. Dahası bunu yaparken, pek de gönüllü ve istekli bir tavır içerisinde.

Ancak, MHP'nin kirli yüzünün temizlemek, en azından kitleler nezdinde kabul edilir hale sokmak çok kolay bir iş değil. Zira, unutkan bir toplum olsak da, medyanın "imaj meykır"larının başarıya ulaşması için, toplumun tümünden hafıza kaybına uğraması gerekiyor.

Kongre komedisi

Medya, hizmet ettiği sınıfın ihtiyaçları doğrultusunda, MHP'yi kitlelere değişti/değişiyor şeklinde sunmak için, kongreyi bir vesile olarak kullandı. Parti yönetimi de kongreyi medyanın yapmaya çalıştığı doğrultuda kullanma hesabındaydı.

Fakat asıl gerilim burada doğuyor: Yeni yerine uyum sağlamak, yeni rolünü gereğince oynamak ile geçmiş şekilleniş ve taban arasındaki gerilim bu. MHP kongresini, medyanın bile görmezden gelemediği şekilde, bütün çabalara karşın "eski tas eski hamam" nitelemesiyle özetlenebilecek hale getiren de bu gerilimdi. Eğer geçmiş ve tabanı ayaklarına dolanmasaydı, faşist parti yönetiminin hazırladığı mizansen böylesine sırtımayabilirdi.

MHP tarafından "yüzyıla sözleşme" olarak nitelenen programın yenilenmesinin mizansenin açıkça sırtan bir parçası olduğu ve ellerine-yüzlerine

bulaştırıldığı, medya kalemşörleri tarafından bile itiraf ediliyor. Kongre öncesinde, "70'li yıllardan, soğuk savaş döneminden kalma programın" değişeceği, yerine "insan hakları, demokratikleşme, AB" eksenli bir programın geleceği haberleri yer almıştı. Kongre sonrasında burjuva medya; tüzük ve program komisyonunun salonun dışında toplandığı ve çoğaltılma zahmetine dahi katlanılmayan ve kapsamlı bir kitaptan oluşan yeni program ve tüzük taslaklarının okunmadan komisyondan geçirildiği haberini vermek zorunda kaldı. Programa ilişkin söylenen onca şeye rağmen, programı özetleyen Bahçeli'nin yeni bir şey söylemediği, söylenenlerin öncekilerin tekrarı olduğu da ifade edilmek zorunda kalınan diğer bir nokta. Yaratılmaya çalışılan "demokrasi" mizansen, kongre tezgahı ile tuz-buz oldu.

Delegelere koyu renk takım elbise ve kravat giydirilip, beyaz çorap, soğan, sarımsak ve kokoreç yasaklanabildi, fakat tepede işler yine "töreye" uygun şekilde yürüdü. Yeni demokrasi havarileri ikinci bir başkan adayına dahi tahammül edemeyerek, gerçekte ne kadar "demokratik" olduklarını ortaya koydular. Dahası, başkan adayı olma girişiminde bulunan Kaya Toperi ile başvurusunu divana ulaştırmakla görevlendirilen zati kaçırmayı ihmal etmediler.

Delegeler söz konusu olduğunda, yaşananı nitelemek oldukça güç. Bir gazete "Delegeler 'noter' gibi" başlığıyla durumu özetliyor. Delegelere hiçbir seçim olanağı tanınmadı: Tek liste, tek başkan adayı... Delegelere kalan ise, ellerine tutuşturulan listeyi sandığa atmaktı. Zaten delegeler de kime oy verecekleriyle ya da yeni programla değil, kimin listeye girebileceği ile ilgilendiler. Yani kongrenin en sahici tarafıyla: İç didişme ve paylaşım savaşı. Kongre parti içerisindeki farklı grupların yönetime girme yarışıyla geçti. Farklı liste çıkarma peşinde olan Koray Aydın kongreyi terk etti.

Kongre mizansen yaklaşık 8 saat sürdü. Buna saatleri bulan aralar da dahil. Kalan sürenin 2 saat 10 dakikası ise Devlet Bahçeli'nin konuşmasıdır. Zaten kongre namına ortada bir şey olmadığı için, geriye ne kaldı ki diye sormak abesle iştigaldir.

Medyanın törpüleme ve yeniden ambalajlama, MHP'nin de şovenizm atına binip hiç beklemediği şekilde gelip oturduğu yere kendini uydurma çabasının sonucu, adına "kongre" denen bu hilkat garibesidir. Aslında iki taraf da birbirine mahkum ve iki taraf da bunun bilincinde hareket ediyor. Faşist parti çizilen rotanın dışına çıkmamakla beraber "değişmedik, geliştik" demeyi ihmal etmiyor. Bu aynı zamanda burjuva kalemşörlerin havanda su dövdükleri anlamına geliyor. Aslında bu "değişmedik" söylemi, geline yerden yine eskiye dönme tehlikesi üzerinden Devlet Bahçeli'yi korkutuyor. Sorunun bir başka yönü ise, bütün grup ve kesimlerden Merkez Yönetim Kurulu'na "temsilciler" alma, kimseyi küstürme ve parti içi iktidarda önemli bir yer tutan Ülkü Ocakları'nın iplerine daha sıkı sarılma olarak kendini gösteriyor. Çünkü muhtemel bir seçimde yaşanacak bir hezimetin kendisinin alaşağı edilmesi anlamına gelebileceğinin farkında.

Fakat faşist partinin ülküdaşlarının bu durum pek umrunda değil. Onlar iktidarın nimetlerinden daha çok nasiplenmek için birbirlerinin ayağını kaydırmak ve bu nimetlerin üzerine les kargaları misali üşüşmekle meşguller daha çok.

CHP toplumsal muhalefetin önderliğine soyunuyor

Sermaye partilerinin teklediği, işçi ve emekçilerin bu çürümüş partilerden ciddi bir beklentilerinin kalmadığı bir süreçte, CHP kurultay yaparak makyaj tazeleme telaşına düştü. Kurultayın hemen ertesinde yapılan değerlendirmede CHP'nin yeni misyonu şöyle tanımlanıyor: "Sermaye iktidarı DSP'den boşalan sol koltuk değneğini acilen CHP'yle ikame etme ihtiyacı duymaktadır. Yarı patlak verebilecek bir toplumsal muhalefet hareketinin, işçi ve emekçilerdeki öfke birikiminin CHP'nin eliyle denetlenmesi, yatıştırılması, düzenden, seçimlerden ve meclisten çözüm beklentisi kapanına kısıtlanması ihtiyacıdır." (Kızıl Bayrak, 7 Ekim '00)

Kurultayın hemen ertesinde yapan açıklamalar, CHP'nin bu misyona uygun bir sürece gireceğinin işaretlerini veriyor. Meclis dışında kaldıktan sonra göstermelik bir burjuva "muhalefet" bile yapamayan sol maskeli bu parti, şimdi "toplumsal muhalefeti yükseltmek"ten bahsediyor. İşçi sınıfı ve emekçi katmanların azgın bir saldırıyla karşı karşıya olduğu, tüm kazanımların gaspedilip yaşamın her alanının hücreleştirilmek istendiği ve düzene karşı tepkilerin patlama noktasına geldiğini sermaye sözcülerinin bile itiraf ettiği yerde, CHP'nin toplumsal muhalefetten bahsetmesi raslantı olmasa gerek.

CHP'nin yeni genel başkan yardımcısı Cevdet Selvi (kendisi eski sendikacıdır) bir yandan sokaklara çıkmaktan, toplantı ve mitinglerden bahsederek "halkın tutunacak dalı olacaklarını" iddia ediyor. Öte yandan ise TİSK patronlarını uyarıyor. Selvi kapitalistlere buyuruyor: "İşverenlerin diyalogtan uzak tavrı, sınıflararası kavgayı körükleyecek bir yaklaşımdır... Bu tehlikeli gidişe son verilmesi gerekiyor. Bugüne kadar sosyal güvenlik alanında yaşanan olumsuzlukları özveriyle karşılayan işçiler ve örgütleri, hiç ummadıkları bir tepki gösterebilirler." (Cumhuriyet, 11 Ekim '00)

Böylece asıl kaygılarının ne olduğu açığa çıkmaktadır. İşçi sınıfının sosyal güvenlik hakları gaspedilirken, İMF-TÜSİAD programıyla yerli ve yabancı tekeller ülkeyi yağmalarken sesini çıkarmayanlar, (dahası İMF'nin "istikrar programı"nın başarıya ulaşması gerektiğini -Deniz Baykal-söyleyenler), bugünlerde "toplumsal patlama" konusunda sadık hizmetkarları oldukları sermaye sınıfını uyarmaktadırlar.

Burjuva siyaset sahnesinin kokuşmuşluğu kitleler tarafından da görülmektedir. Bütün sermaye partilerinin, faşistinden islamcısına, liberalinden solcusuna kadar, MGK emirleri gibi çalıştıkları bir sır değildir. Bütün partilerin İMF-TÜSİAD programlarını uygulamakla yükümlü olmaları, yeni dönemde CHP'nin kitleleri aldatmak için fazla bir cephaneliğe sahip olmadığını gösteriyor. Ancak bu olayın bir boyutudur. Bir de diğer boyutunu görebilmek ve teşhir faaliyetini buna göre yürütmek gerekmektedir.

Farklı demagogilerle bir dönem emekçi kitlelerin desteğini alan FP, DSP ve MHP'nin yeni bir seçimde kitleleri kandırma şansları kalmamıştır. ANAP ve DYP'nin zaten böyle bir şansları yoktur. Dolayısıyla burjuva siyaset arenasında CHP kitleleri aldatmak için en uygun konumda bulunmaktadır. Teslimiyetçi çizgi (somutta HADEP) ve sol liberalizmin (ÖDP şahsında) CHP'ye kan taşıma ihtimali yüksektir. Ortada henüz bir seçim yokken, bu partiler ittifak arayışındalar. Teslimiyetçileri ve liberal-reformistleri arkasına alan bir CHP'ye, emekçi kitlelerde ve Kürt halkında temelsiz hayal ve beklenti yaratabilme imkanı doğabilecektir.

Bu süreci tersine çevirmek, başta komünistler olmak üzere, bütün devrimcilerin önemli görevlerindendir. Partimiz liberal-reformist akımlara karşı ideolojik mücadeleyi programına koyacak kadar ciddiye almış ve önemsemiştir. Burjuva ideolojisinin sol maskeli bu versiyonları, işçi sınıfı ve müttefiklerinin bilinçlerini bulandırarak, düzeniçi çözümlerle oyalayarak, devrim yürüyüşünü engellemeye çalışırlar. Bunun panzehiri; devrim ve sosyalizmin tek kurtuluş yolu olduğunun başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçilere, günlük mücadeleleri içinde yer alınarak, bu mücadelelere önderlik edilerek gösterilmesidir.

6 Kasım'ın gösterdiği...

Gençlik hareketinde yeni bir dönemin işaretleri

Bu yılki 6 Kasım eylemlilikleri, gençlik hareketi açısından uzun yıllardır görülmeyen bir kitlesellik, coşku ve kararlılığa sahne oldu. Ülkenin dört bir yanında gerçekleştirilen eylemliliklerde, binlerce genç alanlara çıkarak YÖK'e karşı "Özerk-demokratik üniversite!" talebini haykırdılar. Yaygın devlet terörü binlerin alanlara çıkmasını engelleyemedi. Kızılay ve Beyazıt gibi devletin "yasak" koyduğu alanlar, gençliğin militan ve kararlı duruşuyla, yıllar sonra yeniden kitlesel gençlik eylemlerine sahne oldu.

Gençlik hareketinin '96 yılında yaygın ve militan eylemliliklerinin, devlet terörü ve hareketin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek devrimci önderlik ihtiyacının karşılanmaması nedeniyle kesilmiş, hayli uzun bir durgunluk dönemi yaşanmıştı. Bu yılki 6 Kasım etkinlikleri yeni bir dönemin başlangıcının ilk işaretleri olmuştur.

'96 sonrasında girilen durgun süreç karşın, gençlik dinamiklerinde bir çürüme yaşanmadı. '96'dan bugüne kadar geçen süreç, esasında gençliğin devrimci önderlik ihtiyacını karşılama iddiasında bulunan grupların yaşadıkları çıkmazı işaretlemiştir. Bu gruplar bu dönemde güç kaybederken, gençlik kitleleri açısından aynı süreç, devrimci gruplara yönelik güvensizliğe karşın, mücadeleden uzak durmayı ifade etmemektedir. Öncülük edilebildiği koşullarda, gençliğin politize olmuş kesimleri zaman zaman bu gerçekliği ifade eden eylemlilikler içerisinde olmuşlardır. Bu açıdan '96 sonrası süreç, devrimci örgütlülüklerden uzak durmakla beraber, politik sorunlar çerçevesinde belli kısmi hareketlilik olarak yaşanmıştır. Ve bu hareketlilik kendisine uygun esnek örgütlenme biçimleri yaratmıştır. Elbette bu hareketlilik ve örgütlenme biçimleri kendisini daha çok belli takvimsel eylemlilikler şahsında göstermiştir. Örneğin, 1 Mayıs ve 6 Kasım, tüm durgunluk tespitlerine karşın, esnek gençlik platformları altında eylemliliklere sahne olabilmıştır. Bu yılki 6 Kasım eylemlilikleri bunların yeni bir halkası olarak tanımlanabilir.

Bu yılki 6 Kasım eylemliliklerini gençlik hareketinde yeni bir dönemin başlangıcının işareti saymamazın nedeni nedir? Bu sorunun cevabı, bu yılki 6 Kasım eylemlilikleri ve gençlik hareketin bu eylemlilikleri önceleyen tablosu üzerinden verilebilir.

Bu yılki 6 Kasım eylemliliklerini önceki birkaç yıldan ayıran temel olgu, üniversitelerin açılmasından 6 Kasım gününe kadar bir dizi eylem ve etkinlik zemini üzerinden yaşam bulmasıdır. Sivil faşist saldırılara karşı konulan eylemlilikler, özelleştirme ve eğitimin paralı hale getirilmesine karşı çeşitli üniversitelerde yaşanan eylemlilikler ve en son Fen-Edebiyat fakültesi öğrencilerinin formasyon haklarının ellerinden alınması üzerine yaptıkları kitlesel-yaygın ve yer yer militan

eylemlilikler bu çerçevede sayılabilecek belli başlı eylemliliklerdir. Bu eylemlilikler, 6 Kasım'dan bağımsız olarak, hedeflerine YÖK'ü koymuşlar ve parasız, özerk-demokratik üniversite ve okul sonrası yaşamlarını doğrudan belirleyen sorunlarda tavır ortaya koymuşlardır.

Buradan şu ara sonuç çıkarılabilir. Bu yılki 6 Kasım eylemliliklerine katılım politize olmuş dar bir gençlik kitlesi ile sınırlı kalmamış, daha geniş bir kesimin acil bir takım sorunları temelinde katılımına da sahne olmuştur. Gençlik kitlelerinin yaşamsal sorunlarıyla birleşmeyen bir 6 Kasım eylemi takvimsel bir eylemlilik olarak bu yılki eylemliliklere nazaran sönük kalmıştır. Gençlik kitlelerinin 6 Kasım'la kendi yaşamsal sorunları arasında canlı bağ kurabildikleri yerde ise, kitlesellikle örtüşen coşku ve kararlılık eylemlere damgasını vurmuştur.

Önceki yıllarda da, örgütlü gençlik kitlesi dışında belli bir gençlik kitlesi 6 Kasım eylemliliklerine ve 1 Mayıs gösterilerine katılmıştır. Ancak örgütlülükle birleşmeyen ve gençliğin yaşamsal sorunlarından kök almayan bir politizasyonun sınırlılıkları nedeniyle coşku ve kararlılık bu yılki 6 Kasım eylemine nazaran düşük olmuştur. Bu durum, gençlik hareketinin, '96 yılından sonra girdiği görece durgun dönemin temel karakteristiğidir. Bu yılki 6 Kasım eylemliliklerinde ise bu açıdan bir farklılaşma sözkonusudur. Fen-Edebiyat fakültesi öğrencilerinin 6 Kasım'dan günler öncesinden başlattıkları boykot da bu farklılığın ifadesidir.

Vurgulamak gerekir ki, önemli ölçüde devrimci grupların inisiyatifi dışında, öğrenci gençlik hareketinin kendi doğal seyri üzerinden yaşanmaktadır. Varolan hareketlilik, devrimci grupların gençlik kitlelerini acil sorunları üzerinden

mücadeleye kanalize etmesiyle değil, kendi doğal dinamikleri üzerinden şekillenmektedir.

Devrimci gençlik grupları '96 sonrasında yaşadıkları gerileme sürecini henüz aşamadıkları gibi, bunun nedenlerini de bilince çıkaramamışlardır. Mevcut hareketlilik bugün devrimci gençlik gruplarına belli güçler kazandırabilir. Ancak, hareketlilik içerisindeki gençlik kesiminin devrimci gruplara duyduğu güvensizliğin nedeni yapısal zaaflar bilinçli bir şekilde sorgulanıp aşılamazsa, elde edilen kazanımlar kısa vadeli olacaktır. Dahası gençlik hareketinin kendi dinamikleri üzerinden aldığı ivme, doğru bir devrimci müdahaleden yoksunluk nedeniyle, yerini bir geri çekilişe bırakabilecektir.

Gençlik hareketinin ihtiyaçlarına ancak komünist gençlik yanıt verebilir. Bu nedenle, dönem komünist gençliğin sorumluluklarına varolan tablo üzerinden yakıcı bir boyut kazandırmaktadır. Bu sorumluluk; birincisi hareketi ve sunduğu olanakları devrimci bir perspektifle anlayabilmek ve yorumlayabilmektir. Komünist gençlik bu açıdan bilinç açıklığına sahip olmalı, görev ve sorumluluklarını bu açıklık üzerinden temellendirmelidir. İkincisi ise, partili kimliğin gereklerine uygun bir bilinç, sorumluluk ve çalışma düzeyi ile hareketin yaratmış olduğu imkan ve araçları değerlendirmektir. Yeni dönemin önderlik çizgisi ancak böylece komünist gençlik şahsında kazanılabilecektir.

DTCF'de 6 Kasım

DTCF'de 6 Kasım'a hazırlık süreci bir hafta önce yapılan toplantı ile başladı. Toplantıda Kızılay'da yapılacak merkezi eyleme katılma kararı ve öğrencileri eyleme çağırma amacıyla afiş, bildiri, döviz hazırlanması kararlaştırıldı. Asgari düzeyde ortaklaşmanın rahat sağlandığı toplantının ardından çalışmalarına başlandı. Hazırladığımız dövizler okulun duvarlarında yerini aldı. Birebir konuşmalarımızın dışında, hazırlanan bildiriler yoğun olarak dağıtıldı. Ardından pankartın hazırlanması için birkaç arkadaşımız görevlendirildi. Pankartımızda "Bir isyandır 6 Kasım, YÖK yok oluncaya dek!" sloganı yerliyordu.

6 Kasım günü sabahı pankartın okul bahçesine asılmasıyla birlikte çalışmalar son evresine girdi. Daha önce yapılan çağrı doğrultusunda saat:11.30'da pankartımızın ardında yerimizi alıp katların dolaşılmasıyla eylemimizi başlattık. Yürüyüş sırasında "Sermaye defol, üniversiteler bizindir!", "YÖK'e hayır!", "YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı. Katların dolaşılmasının ardından bahçeye inilerek bir forum düzenlendi. Forumda daha önce dağıtılan bildirinin okunmasının ardından şiirler okundu. Kızılay'da yapılacak eyleme çağrının ardından eylem bitirildi.

Kızılay eylemi; Ekim Gençliği, Koordinasyon, Özgür Gençlik, DPG, Kaldıraç ve dernekler tarafından örgütlendi.

Okuldaki eylemin bitirilmesinin ardından gruplar halinde toplanma yerine doğru ilerledik. Burada gelen diğer öğrencilerle birleştikten sonra, yolu kapatarak sloganlar eşliğinde Kızılay'a doğru yürüyüşe geçtik. Yıllardan sonra öğrenci gençliğin Kızılay'da yerini almasının heyecanıyla Kızılay'ı sloganlarımızla metin PDF kitapçısı ve videoları

öğrenciyle meydanı trafiğe kapattık. Bu sırada Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yapan "Yurtsever Demokratik Gençlik Hareketi"nden bir kısım öğrenci ve YKM önünde bekleyen TÖDEF'li öğrenciler bize katıldılar. Polisin burada bizi yıldırma amacıyla savurduğu tehditler, "Polis defol, üniversiteler bizindir!" sloganıyla yanıtlı. Tehditlerin artması üzerine biz de güvenlik önlemlerimizi aldık. Bu arada sık sık "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük", "Hücreye değil, eğitime bütçe!" sloganları atıldı.

Polisin eylemi biran önce bitirme yönünde dayatmalarına karşın, programımıza sonuna kadar uyuldu. Tüm gruplar ayrı ayrı basın açıklamalarını okuduktan sonra, Kızılay'daki eylem sloganlar eşliğinde bitirildi.

Kızılay'daki eylemin ardından Ziya Gökalp Caddesi'ni trafiğe kapatarak ilerlemeye başladık. Eylemin bu kısmı kendiliğinden gelişmişti. Öğrenciler coşkulu sloganlar eşliğinde AÜ Cebeci Kampüsü'ne doğru ilerlediler. Kampüs önündeki caddede oturan öğrenciler yarım saat trafiği durdurdular. Yapılan konuşmalar ve atılan sloganların ardından kampüse girilerek eylem bitirildi. Burada yapılan konuşmalar sonrasında zindanlarda başlayan büyük direniş selamlanarak destek çağrısı yapıldı.

DTCF'li öğrenciler ise alandaki coşkularını okullarına taşıdılar. Sloganlar eşliğinde okula giren öğrenciler küçük bir forum yapıp eylemi bitirdiler. DTCF'de katılımın diğer yıllara nazaran az olmasına rağmen kitledeki coşku ve militanlık oldukça iyiydi. Bu eylem gerek DTCF gerekse diğer öğrenci gençlik için yıllardan sonra zincirlerin kırılmaya başladığının bir ifadesi oldu.

DTCF/Ekim Gençliği

YÖK nedir?

Her 12 Eylül'de devlet televizyonlarındaki anmalarda siyah-beyaz bir görüntü vardır. Cunta şefi Kenan Evren'in karşısında denetleme veren bir manga gibi dizilmiş Yüksek Öğretim Kurulu (YÖK) üyeleri ve başlarında komutanına tekmiil veren bir asker edasıyla İhsan Doğramacı.

Yıl 1980... 12 Eylül faşist cuntasının ardından hemen hemen tüm öğrenci önderleri ya tutuklanmış ya da işkencehanelerde katledilmişti.

1960'lardan başlayarak, toplumsal muhalefetin en dinamik, en militan kesimini oluşturan öğrenci gençlik, diğer tüm kesimler gibi 12 Eylül cuntasının hedef tahtasıydı. İşte yukarıda sözünü ettiğimiz görüntü de tam bu döneme denk düşen görüntüdür. 12 Eylül'e kadar kısmen de olsa özerkliğini korumuş, bilim yuvası niteliğini devam ettirmiş olan üniversiteleri, bilim insanı olma onurunu taşıyan öğretim görevlilerini ve toplumsal muhalefetin en diri kesimini oluşturan üniversite gençliğini denetim altına almak, sindirmek ve arzu ettiği genç tipini yaratmak için kuruldu YÖK.

Ve hemen ardından icraatları başladı. Önce her biri birer değer olan bilim insanları 1402 sayılı yasa ile üniversitelerden atıldılar. Pek çok değerli öğretim üyesi ise uygulamaya tepki olarak istifa etti. Daha sonra kendilerinin ifadesi ile "birer anarşi ve terör merkezi olan" üniversitelerin idari, mali ve akademik özerklikleri ortadan kaldırılarak, emir-komuta

zincirine dahil edildi. Elbette emir-komuta zincirine dahil olan her kurum gibi disiplin yönetmelikleri geldi ardından. Bugün her yeni kayıt olan öğrencinin eline tutuşturulan ve her maddesi sanki askeri bir kuralı anımsatan, öğrencinin saç-sakalından tutun da okul dışındaki davranışlarına kadar nasıl "örnek" bir insan olması gerektiğine "ışık" tutan o "çok değerli" kurallar ve cezalar manzumesi bu anlayışın ve kurumun ürünüdür.

Kağıt üzerinde görevi "yüksek öğretim kurumları arasında eşgüdümü sağlamak" olan YÖK, üniversitelerin rektör atamalarından öğretim elemanlarının terfilerine, har(a)çların miktarından ders geçme sistemine kadar tüm faaliyetleri denetler, kontrol eder. Üniversitelerin idari, mali ve akademik tüm faaliyetleri YÖK tarafından belirlenir ve denetlenir. Bu kadar geniş yetkileri olan bir kurumun yapısı da çok ilginçtir. Kurulun üyeleri Milli Eğitim Bakanlığı, Genel Kurmay Başkanlığı, YÖK tarafından belirlenir ve başkanı Cumhurbaşkanı atar.

Neden YÖK'e karşıyız ve neden karşı olmalıyız?

Bugün YÖK; yukarıda belirtilen yapısı, amacı ve görevleri ile özerk, demokratik, bilimsel eğitimin önündeki en büyük engeldir. Her biri birer bilim yuvası olması gereken üniversiteler, gerek eğitimde özelleştirmelerin, gerekse de rejimin devamının sağlanması için "gösterilen yoğun çabaların" sonucu gelişmiş bir liseden farklı değildir. 12 Eylül

öncesinin toplumsal sorunlara son derece duyarlı olan öğrenci gençliği, bu niteliğinden soyutlanmak için soruşturmalara, atılmalarla sindirilmeye çalışılmakta, olmadığı takdirde o bildik "terörist" demagojisiyle ile birlikte polis devreye girmekte ve coptan tutun da katletmeye varan yöntemlere başvurulmakta. Öğrencilerin en doğal hakları olan üniversite yönetiminde söz hakkı taleplerinin yerine soruşturma ve cezalandırma verilmekte. Zaman zaman da özerk, demokratik, bilimsel, ana dilde eğitim hakkı isteyen öğrencilere karşı elleri bıçaklı, satırlı, biber gazlı faşistler devreye sokulmakta...

Ancak bizler biliyoruz ki, sorunun kaynağı ne YÖK ne de üniversite idarecileridir. Sorunun kaynağı bilgiyi meta, öğrenciyi müşteri olarak gören emperyalist kapitalizm ve onun iktidarındır. Eğitim son hızla özelleştirilmekte, "paran varsa oku" anlayışı yerleştirilmeye çalışılmakta ve seçmeci-elemeci sınav sistemi ile

üniversite kapıları işçi ve emekçi çocuklarına kapatılmaya çalışılmaktadır. Eğitime, sağlığa, işçi ve emekçilere kaynak yok derken, adeta alay edercesine batık bankalara, silahlanmaya ve tüm bu uygulamalara karşı çıkacak toplumsal muhalefete karşı inşa edilen hücre (F) tipi zindanlara katrilyonlar ayrılmaktadır.

Bugün bizim üzerimize düşen görev ise, geleceğimize sahip çıkmak, geleceğimizi ellerimizden almak isteyenlere dur demek ve bizden sonrakilere yaşanacak bir dünya bırakmak için cüret ve cesaretle mücadele etmektir. Bunun için 6 Kasım'da sen de aramızda ol, sesimize sesini, gücümüze gücünü kat. Unutma ki sensiz olmayacak...

Eğitim haktır, satılamaz!

YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!

Soruşturma değil söz hakkı istiyoruz!

Hücrelere, silahlara, batık bankalara değil eğitime bütçe!

DTCF öğrencileri

Süresiz Açlık Grevi'nin 20. günü!..

"Herkes konuştu; herkes bir şeyler söyledi; hücre saldırısına karşı çıkanlar, yanında olanlar söylediler söyleyeceklerini. Şimdi söz sırası bizim... Teslim olmaksızın ölmeyi tercih ederiz."

Bu sözler içerden, zindanlardan yükseltelen devrimci tutsakların sözleri. Onların uğruna tereddütsüzce ölmeyi seçtikleri yaşamda; sömürüye, açlığa, köleliğe yer yoktur. Onbinlerin bir gecede beton bloklar arasına gömülmesine, açlıktan ölen çocuklara, çöpten ekmecek toplayan insanlara, insanların hastane kuyruklarında beklerken ölmesine, ezberci-gerici-bilimsel olmayan-paralı eğitime, YÖK'e, harçlara, işçilerin fabrikalarda kan emici asallıklara yem yapılmasına, iş cinayetlerine kurban edilmelerine, bir avuç sömürücü asalağın dünyayı yıkıma, milyonları sefaletle mahkum etmelerine yer yoktur.

Ama bu düzen onları sınıfsız-sömürsüz, özgür bir dünya, insanca bir yaşam için mücadele ettikleri için işkencelerden geçirdi, katletti, katledemediklerini zindanlara attı. Bununla da yetinmedi, şimdi de onları F tipi hücrelere atarak düşüncelerini teslim almak, inandıklarından vazgeçirmek, onları diri diri tabutluklara koymak, yok etmek istiyor. Amaçları; devrimci tutsaklar şahsında sana hücreleri göstererek hak arama mücadelesini engellemek, toplumsal muhalefeti bastırmak. Amaçları; suskun, tepkisiz, itaatkar bir toplum yaratmak. Devrimci tutsaklara F tipi hücre hapisaneleri kapatılsın, Anti-Terör Yasası kaldırılınsın, "Üçlü Protokol" iptal edilsin, DGM'ler kaldırılınsın, işkenceciler ve katliamcılar

yargılansın talepleriyle bedenlerini açlığa yatırdılar. Ki bugün YÖK'e hayır diyen, parasız eğitim isteyen öğrenciler işkenceler görüp, DGM'lerce yargılanıp, yüzlerce yıllık hapis cezasına çarptırılırken; Tuzla deri işçileri sendika hakları için mücadele ettikleri için hücrelere atılırken, bunlar senin de taleplerin.

Bugün Süresiz Açlık Grevi nin 20. günü. Yaşam süreleri gün gün, saat saat sınırlanmış. Unutma ki; geride bıraktığımız her dakika, onları ölüme veya bedenlerinde bir daha onarılamayacak hasarlara, sakatlığa daha da fazla yaklaşıyor.

Yaşamayı ölecek kadar seven bu insanlar için sen ne yapacaksın? Susup seyirci mi kalacaksın? Oysa gerçek yaşamda seyirciye yer yoktur. Herkes katılır yaşama... Bizler insanlık onuruna sahip çıkan herkesi, devrimci tutsakların açtıkları direniş cephesine katılmaya çağırıyoruz. Sermayenin zindan duvarlarını ve kölelik zincirlerini birlikte parçalayalım.

Süresiz Açlık Grevi'ndeki devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltelim!

İnsanlık onuruna sahip çıkalım!

Hücre ölümdür, izin verme!

Ekim Gençliği/Adana

(SAG'ın 20. günü olan 9 Kasım'da dağıtılan EG Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> bildirisi...)

Müşteri değil öğrenciyiz!

Vakıf parası adıyla bizden alınmak istenen 5 milyon haraçlara karşı mücadeleye!

Eğitime bütçe ayırmayan devlet, silaha, çetelere, ve hücre tipi cezaevine trilyonluk bütçe ayırıyor. Ve biz işçi-emekçi çocuklarına paran varsa okursun diyorlar. Bu parayı ödemediğimiz takdirde üniversite sınavına girme hakkını elimizden alıyorlar. Fırsat eşitsizliğinin had safhada olduğu bu eğitim sistemiyle, üniversitelerin kapıları her geçen gün yüzümüze kapanıyor. Bu uygulamaya karşı vakıf paralarını vermeyelim!

Eğitim hakkımız engellenemez!

Herkese eşit, parasız, bilimsel eğitim!

Kurtuluş yok tek başına,

ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Ankara Liseli Gençlik Platformu

(ALGP)

YÖK'e karşı yaygın ve kitlesel eylemlilik

Beyazıt Meydanı'ndaki YÖK protestosuna katılmak için Çemberlitaş'ta toplanan yaklaşık 200 kişilik bir grup öğrenci de pankart açıp yürüyüşe geçti. Polis öğrencilere saldırarak 25 kişiyi

gerçekleştiren öğrenciler, arkadaşlarının şehre sokulmamasını ve gözaltına alınmasını, akşam saatlerinde Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde protesto ettiler. "YÖK'e hayır!" ve "Gözaltılar serbest bırakılsın!" sloganları atıldı.

ODTÜ'de 6 Kasım eylemi

3 Kasım Cuma günü ODTÜ'de gerçekleştirilen YÖK protestosuna yaklaşık 150 öğrenci katıldı. Eylemi, öncesinde birçok öğrenci örgütlenmesinin

omuza!" sloganları atıldı.

Ege Üniversitesi Türk Musikisi Konservatuvarı'nda da yaklaşık 300 öğrencinin katıldığı bir YÖK protestosu gerçekleştirildi.

Bornova Cumhuriyet Meydanı'nda EÜÖDER ve HUÖDER'li 50 öğrencinin basın açıklaması girişimine polis vahşice saldırdı.

4 Kasım Cumartesi günü de bir YÖK protestosu gerçekleştirilmişti. Dokuz Eylül ve Ege Üniversitesi Öğrenci Dernekleri tarafından Konak'ta gerçekleştirilen eyleme 500 kadar öğrenci katıldı. Sümerbank önünde biraraya gelen öğrenciler, "YÖK'e hayır! Herkes için eşit, parasız, anadilde, bilimsel eğitim!" pankartını açtılar. Eylemde "YÖK'e hayır!", "Yaşasın özerk-demokratik üniversite mücadelemiz!", "Ferman devletin üniversiteler bizindir!", "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "F tipi üniversite istemiyoruz!", "Faşizme karşı omuz omuza!" gibi sloganlar atıldı.

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde 6 Kasım eylemi

Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde 500 öğrencinin katıldığı basın açıklamasıyla YÖK protesto edildi. Dekanlık önünden kortejler oluşturarak "YÖK'e hayır!", "F tipi üniversite istemiyoruz", "Eşit parasız anadilde eğitim!", "Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarıyla tüm kampüste dolaşıldı. Yürüyüş sonrası dekanlık önünde basın açıklaması yapılarak marşlar ve halaylarla eylem sona erdirildi.

Eskişehir:

6 Kasım'da Anadolu ve Osmangazi Üniversitesi öğrencileri Yunus Emre Kampüsü'nde ortak bir YÖK'ü protesto eylemi örgütlediler. Eski Edebiyat Fakültesi önünde toplanarak çıkış kapısına yönelen AÜ öğrencileri, kapıda Osmangazi Üniversitesi'nden gelen bir grup öğrenciyle birleştiler. 1500'e yakın kitleyle slogan atarak yürüyüşe geçtiler. "Müşteri değil, öğrenciyiz!", "YÖK'e hayır!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "Polis dışarı, bilim içeri!", "Sermaye defol, üniversiteler bizindir!", "Hücreler ölümdür girmeyeceğiz!", "Hücrelere değil, eğitime bütçe!", "Hücre tipi üniversiteye hayır!", "Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!" vb. sloganları atıldılar.

Rektörlük binasına doğru yönelen kitle Migros'un önünde alkışlı protestoda bulundu. "Migros dışarı, bilim içeri!", "Migros değil, daha fazla bilim!" sloganları atıldı. Daha sonra rektörlük binası önünde toplanan kitle, yaşamın hücreleştirilmesini ve YÖK'ü teşhir eden sokak tiyatrosunu izledi. Devrim ve demokrasi şehitleri için saygı duruşunun ardından basın açıklaması okundu.

gözaltına aldı. Saldırıya uğrayan öğrenciler daha sonra Beyazıt Meydanı'nda gerçekleşen eyleme katıldılar.

Ayrıca 150 kişilik bir öğrenci grubu da TÜYAP Kitap Fuarı'nda YÖK'ü protesto etti.

Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü'nde de bir YÖK protestosu gerçekleştirilmeye çalışıldı. Ancak polisin izin vermemesi üzerine basın açıklaması yapılamadı.

Ankara:

Ankara'daki YÖK protestoları polis tarafından fiilen ikiye ayrılmış oldu. Birisi Kızılay'daki 1500 kişilik miting, diğeri diğer illerden YÖK protestosuna katılmak üzere gelen öğrencilerin alıkonulduğu gişeler...

Öğrenciler öğlen saatlerinde Kızılay Meydanı'nın bir bölümünü trafiğe kapatarak protestoya başladılar. "YÖK'e hayır!", "Hücrelere değil, eğitime bütçe!", "Sermaye defol, üniversiteler bizindir!" sloganları eşliğinde basın açıklamaları okundu. Basın açıklamasının ardından Cebeci Kampüsü'ne doğru yürüyüşe geçen öğrenciler, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin önünde bir basın açıklaması daha yaptılar.

Ankara'daki YÖK protestosuna katılmak üzere diğer illerden otobüslerle gelen öğrenciler ise gişelerde durduruldular. İstanbul'dan gelen 100 kadar öğrenci polis barikatını aşmak isteyince, polisin vahşi saldırısına maruz kalarak gözaltına alındı. Bu sırada yaralanan iki öğrenci Numune Hastanesi'nde tedavi altına alınırken, öğrencilerin polis saldırısına verdikleri militan direnişin sonucunda bir polis de yaralandı.

Kızılay'da protesto eylemi

oluşturduğu YÖK'e Karşı Eylem Birliği gerçekleştirdi.

Kütüphane önünde toplanan öğrenciler yemekhaneye kadar "YÖK'e hayır, YÖK kalkacak, jandarma gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Parasız, bilimsel anadilde eğitim!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hıb birimiz!" sloganlarıyla yürüdü.

"YÖK'e hayır, parasız, bilimsel, anadilde eğitim" pankartı açılan eyleme katılım önceki seneye göre daha anlamlıydı. ODTÜ'de bu sene gerçekleştirilen YÖK protestosu reklamcı, dar grupçu anlayışın aşılabilirdiği ve öğrenci hareketinin ihtiyaçları düşünüldükten yürütülen tartışmalar sonucu çözümler üretilebildiği oranda anlamlı mesafeler katedilebildiğini göstermiştir.

İzmir:

Ege Üniversitesi'nde yoğun polis yığınağına rağmen YÖK protesto edildi. Edebiyat Fakültesi önünde toplanan öğrenciler, alkış ve sloganlar eşliğinde kampüs içinde yürüyüşe geçtiler. Ziraat Fakültesi'nin önüne kadar yürüyen öğrenciler, burada devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundular. Ardından bir basın açıklaması yaptılar, müzik dinletisi eşliğinde halay çektiler. Üç yıl önce katledilen İletişim Fakültesi öğrencisi Serkan Eroğlu'nun bir şiiri okundu. Eyleme yaklaşık 750 öğrenci katıldı. Eylem boyunca, "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Eğitimde eşitlik, anadilde eğitim!", "Katil polis, üniversiteden defol!", "Serkan Eroğlu aramızda!", "Formasyon hakkımız engellenemez!", "Faşizme karşı omuz

İstanbul:

İstanbul'daki YÖK protestolarının kalbi bir kez daha gelenekselleşen direniş mevsizi olan Beyazıt Meydanı'nda attı. 1000 kişiyi aşkın bir öğrenci topluluğunun katıldığı eylem sırasında yoğun bir polis terörü yaşandı.

Meydan çevresindeki yüksek yerlere keskin nişancılar yerleştirildi. Geniş bir çevrede arama ve kontrol yapıldı. Beyazıt Meydanı'na 1800 polisin yanısıra çok sayıda panzer ve ambulansla da yığınak yapıldı. Emniyet Müdürlüğü kriz masası kampüsün kapısına yerleştirdiği kameralarla eylemi naklen izledi.

Bütün bu polis terörüne rağmen öğrenci gençlik protestoyu gerçekleştirmekte kararlıydı. İÜ Merkez Kampüsü'te toplanan 300 kadar öğrenci, saat 12:00 civarında, pankart, slogan ve dövizleriyle eylemi başlattı. ÖKM önünde toplanan başka bir öğrenci topluluğu da yan kapıya doğru yürüyüşe geçti. Bu grubun önünü kesen polis, kampüs içinden destek gelmesi üzerine barikatı kaldırdı. Daha sonra kampüs içerisinden ana kapıya doğru yürünmeye başlandı. Kapıda yine öğrencilerin önünü kesen bir polis barikatıyla karşılaşıldı. Polislerle yapılan görüşme sonucunda kapı açıldı ve öğrenciler Beyazıt Meydanı'na çıkarak burada bir miting düzenlediler. Üzerinde, "Vefat. 12 Eylül'den olma, Doğramacı'dan doğma YÖK'ü bugün Beyazıt'a gömüyoruz" yazılı bir tabutla YÖK temsili olarak gömüldü. ÖES ve öğrenciler birer basın açıklaması yaptılar.

Eylem süresince artan katılımla kitle 1000 kişiyi aştı. "YÖK'e hayır!", "Ferman da bizim, üniversiteler de!", "Demokratik, bilimsel, anadilde eğitim!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!" sloganları atıldı. "Hücreleşmiş hayata ve üniversitelere hayır!" ve "YÖK kalkacak, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!" yazılı pankartlar açıldı. Daha sonra yeniden kampüs içine girildi ve eylem burada da bir süre devam etti.

Açıklamanın ardından dağılmayan bir grup öğrenci, türkülerle halaya durdu.

Adana:

Çukurova Fen-Edebiyat Fakültesi önünde toplanan 600 öğrenci; “YÖK’e hayır!”, “YÖK dışarı, bilim içeri!”, “Parasız, demokratik, anadilde eğitim!”, “Formasyon hakkımız engellenemez!” sloganları, alkış ve ıslıklarla rektörlüğe doğru bir yürüyüş gerçekleştirdi ve burada bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamanın ardından öğrencilerin YÖK’ü yok olmaya mahkum ettiği bir skeç sahnelendi.

Mersin Üniversitesi:

Rektörlüğe yürüyen yaklaşık 500 öğrenci burada sloganlar eşliğinde bir basın açıklamasıyla YÖK’ü protesto ettiler. Açıklamada bilimin özgür düşünceyle başladığını belirten öğrenciler, sahneledikleri bir skecin ardından halay çektiler.

Akdeniz Üniversitesi:

12 Eylül cuntasının üniversite alanındaki ayağı olan YÖK, kuruluşunun yıldönümü olan 6 Kasım’da Akdeniz Üniversitesi’nde de öğrenciler ve öğretim elemanları tarafından protesto edildi. Merkezi yemekhane önünde toplanan öğrenci kitlesi, burada bir süre slogan atarak bekledikten sonra, basın açıklamasının yapılacağı Merkezi Derslikler’e doğru yürüyüşe geçti. Burada okunan basın açıklamaları ve atılan sloganlarla eylem bitirildi.

Yürüyüşte ve alanda ÖES, ÖDP gençliği, TÖK (Tıp Öğrencileri Kolu) ve Öğrenci Derneği pankartları açıldı. Atılan sloganlardan bazıları şunlardı: “YÖK’e hayır!”, “Sermaye defol üniversiteler bizindir!”, “Polis dışarı bilim içeri!”, “YÖK-polis-medya, bu abluka dağıtılacak!”, “Parasız eğitim parasız sağlık!” Akademik talepleri içeren bu sloganların yanısıra, “Hücreler ölümdür, girmeyeceğiz!” ve “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları da güçlü bir şekilde atıldı.

Muğla Üniversitesi:

Basın açıklaması yapmak isteyen öğrenciler, açıklamayı okurken jandarmanın saldırısına uğradılar. 17 kişi gözaltına alındı.

Uludağ Üniversitesi:

Mediko-sosyal tesisleri önünde toplanan öğrenciler YÖK’ün kaldırılmasını istediler. Eğitim Fakültesi’nin önünde yapılan basın açıklamasına jandarma saldırdı.

Dicle Üniversitesi:

Fen-Edebiyat Fakültesi önünde saat 12:00’de biraraya gelen 500’ü aşkın öğrenci polisin saldırısına uğradı. Beden Eğitimi MYO’ya doğru dağılan öğrenciler, gözaltıların yaşanmasının ardından kısa bir süre sonra, tekrar Fen-Edebiyat Fakültesi önünde 300 kişi olarak toplandılar. Polisin bir öğrenciyi gözaltına almaya çalışmasına müdahale eden öğrencilere polis yeniden saldırdı ve 100’ü aşkın öğrenci gözaltına alındı.

Dicle Üniversitesi’ne bağlı Siirt Eğitim Fakültesi’nde ise YÖK’ü protesto etmek için faks çekme eylemi yapmak isteyen 65 öğrenci gözaltına alındı.

Van:

HADEP İl Başkanlığı önünde YÖK’ü protesto etmek isteyen HADEP Gençlik Kolları üyesi 60 kişi polisin saldırısına maruz kaldı. 15 öğrenci gözaltına alındı.

Karadeniz

Teknik Üniversitesi:

KTÜ Makina Mühendisliği Bölümü önünde YÖK’ü protesto etmek için basın açıklaması yapan 50 öğrenci jandarmanın vahşi saldırısına maruz kaldı ve 19 öğrenci gözaltına alındı.

Bandırma:

Bandırma’da da YÖK’ü protesto etmek isteyen öğrencilerden ikisi başından yaralandı, birçok öğrenci gözaltına alındı. Petrol-İş Sendikası Bandırma Şube Başkanı Levent Balkış da mücadelelerini desteklediği öğrencilerle birlikte gözaltına alındı.

Diğer iller:

Harran Üniversitesi, Trakya Üniversitesi, Çanakkale 18 Mart Üniversitesi ve Gaziantep Üniversitesi’nde de YÖK protesto edildi.

6 Kasım Kızılay eyleminde Ekim Gençliği adına yapılan konuşmanın metni:

YÖK düzenine karşı mücadeleyi yükseltelim!

Tarih 6 Kasım 2000... 12 Eylül faşizminin öğrenci gençliğe “armağanı” 20 yıl önce doğdu. 20 yıldır YÖK düzeni ile yaşıyor ve ona karşı mücadele ediyoruz. Eğer YÖK düzeni hüküm sürüyorsa bu coğrafyada; paran varsa okursun, kişiliğin yok edilir, üniversiten bilim yuvası değil kışladır, elin kolun bağlıdır, ülkende ve tüm dünyada olan bitene ses çıkaramazsın.

Sermaye için bilim üretilir, sermaye için kalifiye eleman yetiştirilir. Üniversiteler bilim üretilen yerler değil tam bir ticarethanedir. Biz diplomamızla işsiz kalırız. Okulumuz ÖGB, polis jandarma, soruşturma, hukuk terörü ile faşist baskı altında kalır.

Biz YÖK düzenine “DURI” diyoruz. YÖK düzenine dur demek; emperyalist-kapitalist sistem ve onun işbirlikçisi sermaye iktidarına dur demektir.

YÖK sermayenin üniversitelerdeki

yansımasıdır. Yaşamın her alanına inen postal darbesidir.

İMF’nin emredip sermaye devletinin uyguladığı “ekonomik istikrar programı”yla işçi ve emekçilerin sefaletle sürülmesine, faşist devlet terörüne, Kürt ve Filistin halkları başta olmak üzere tüm ezilen ulusların baskı ve zor altında teslim alınmaya çalışılmasına, bugün 17. gününe girmiş olan Süresiz Açlık Grevi direnişi ile devrimci tutsakların “Öleceğiz ama girmeyeceğiz” diye haykırdığı F tipi hücrelere ve militarizme karşı yükselcek mücadele, YÖK düzenine karşı mücadeledir.

Hücre tipi üniversiteyi ve 12 Eylül karşı-devriminin faşist çocuğu YÖK’ü tarihin çöplüğüne gömmek için mücadeleye!!!

YÖK kokuşmuş kapitalist düzenin aynasıdır!

Düzene karşı devrim!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

6 Kasım eylemlilikleri üzerine

Bu yılki 6 Kasım eylemlilikleri, geçmiş yıllara oranla daha kitlesel, daha kararlı geçti. Bunda etkili olan ise, YÖK’ün iyice teşhir olması, herkes tarafından tartışılması, yanısıra, 6 Kasım eylemine yönelik haftalar öncesinden çalışmaya başlanmasıdır. Bir başka etken ise, YÖK’ün anti-demokratik uygulamalarının üniversitelerin niteliğini oldukça değiştirmiş olmasıdır. Hak gaspları doruğuna varmıştır. Yanısıra, sivil-faşist-polis teröründen bunalan gençlik, bir çıkış arayışı içerisine girmiştir. Fakat öğrenci gençlik, kendisini ifade edebileceği ve güvенеbileceği örgütlülüklerden yoksundur. Dışarıdan dayatılan örgüt modellerine ise soğuk bakmaktadır. Ayrıca “öncü müdahale” gibi çarpık anlayışlar da, öğrenci gençliğin devrimci gençlik hareketlerine mesafeli durmasının başka bir etkenidir.

Şimdi devrimci gençlik grupları, gençlik hareketinde yaşanan nispi canlanmayı, gençliğin bu yıl Kızılay’a daha kitlesel çıkmasını gençlik hareketinin tekrar dirilmesi, eski gücüne kavuşmasının belirtisi olarak değerlendiriyorlar. Komünistler ise, durumun böyle olmadığını ‘90’ların başından beri vurgulayageldiler. Bundan birkaç ay önceki temel bir değerlendirmede, öğrenci gençliğin mücadele içerisindeki alabileceği konuma işaret ettiler:

“Öğrenci gençlik hareketinin gücü ve imkanları konusunda geçmişin ölçülerine dayalı yaklaşım ve beklentiler her türlü dayanaktan yoksundur. Türkiye’deki sosyal mücadelelerde küçük-burjuvazinin (ve onun ayrılmaz bir parçası olan öğrenci gençliğin) ‘80 öncesi tuttuğu yer bir daha tekrarlanamaz. Ülkemiz tarihinde bu kendine özgü dönem, dönülmez bir biçimde geride kalmıştır artık”. (Ekim, sayı 216, Temmuz 2000, Başyazı).

Son yapılan eylemliliklere baktığımızda gençliğin belli bir kitlesellik ve kararlılıkla alanlara çıktığını ve coşkusunu eylemlere taşıdığını görüyoruz.

Burada devletin tutumu da dikkat çekicidir. Devlet, taşra üniversitelerine azgınca saldırırken, büyük şehirlerde saldırmamaya özen gösterdi. Burada taktiksel bir tutum söz konusudur. Devletin büyük kentlerdeki kitlesel protestolara müdahale etmemesinin en önemli nedeni, kitlenin kararlılığını ve coşkusunu görmüş olmasıdır. Müdahale öğrenci hareketini daha da militanlaştırabilirdi. İkinci neden ise, öğrenci gençlik hareketinin meşruluğudur. YÖK artık herkes tarafından şu veya bu şekilde eleştirilmiş ve teşhir olmuştur. Bu kadar teşhir olan ve çürüyen bir kuruma karşı yapılan kitlesel protestolara devlet sopasını göstermesi durumunda, toplumun her kesiminden tepki gelebilirdi. Bunun yerine devlet, eylemleri kendi etki alanına almaya, kendi çizdiği sınırlar içerisinde gerçekleşmesini sağlamaya çalıştı. Ama bu hesap tutmadı. Devletin çizdiği sınır reddedildi.

Devletin kolluk güçlerinin taşra üniversitelerine saldırmasının nedeni ise yeterince açık. Birçok yerde uzun yıllardan sonra ilk kez 6 Kasım YÖK protestoları yapılyordu. Bu üniversitelerin bileşiminin daha çok işçi-emekçi kökenli çocuklar olduğu düşünülürse, devletin saldırmasının nedenini daha iyi anlaşılır. Buralarda gelişecek olan hareketlilik hem daha uzun süreli, hem de daha etkili olacak, oradaki potansiyel kitleyi etkileyebilecektir. Devlet bunu çok iyi bildiği için, 6 Kasım protestolarını önlemek amacıyla terör estirdi.

Bir diğer önemli nokta ise, bu yılki 6 Kasım eylemlerinde reformist solun konumuydu. Ankara’da Emek Gençliği 4 Kasım günü Tandoğan’da yasal “miting” düzenledi. 6 Kasım’daki boykot ve eylemliliklere ise katılmadı. Katılmama gerekçesi, eylemin “kadro eylemi” olmasıymış! Düzenledikleri eyleme kendi imzalarını atamadıkları için, etkin oldukları sendika şubelerini eyleme çağırıp onların imzalarını kullanarak güya kitle eylemi yaptılar. Eylemler kimin kitle, kimin kadro eylemi yaptığını gösterdi. Yaptıkları eylem ruh ve coşku açısından sönüktü. Hem nitelik hem nicelik açısından fiyaskoydu.

SİP’li öğrenciler ise hiçbir eyleme katılmadılar. Katılmamalarının gerekçesi; “Bugünlerde herkesin YÖK’e herkesin karşı olduğunu (cumhurbaşkanından gerici dincilere kadar vb.), bu yüzden ‘YÖK’e hayır!’ demenin kendilerini diğerleriyle aynılaştıracağı” idi! SİP’li öğrenciler herhalde 28 Şubat sonrasında laik cephenin en ateşli savunucuları olduklarını unutuyorlar. Dün düzenin arkasına takılanlar, bugün YÖK düzenine karşı koymaktan geri duruyorlar. Bu tutarsızlıktan öte tam bir politik körlüktür.

Yaz sürecinde YÖK tartışmalarında herkes bir şeyler söylemiş, fakat YÖK’ün asıl muhababı olan gençlik konuşamamıştı. Bu 6 Kasım’ı anlamlı kılan bir etken de budur. Gençlik alanlarda her koşulda “YÖK’e hayır!” demıştır. Nasıl bir üniversite istediğini haykırmıştır.

N. Bilgin

Komsa grevinin başarısı için

Sermaye devletinin toplumun tüm kesimlerine yönelik saldırıları gün geçtikçe çoğalıyor. Bir yanda devrimci tutsaklara F tipi hücre saldırısı ile utanç verici bir teslimiyet ve tecrit dayatırken diğer yanda işçi ve emekçilere sefalet zamları, özelleştirme, sendikasılaştırma ile örgütsüzleştirmeyi dayatıyor.

Türk Metal'in tekrarlanan ihaneti

İMF Türkiye masası şefi Carlo Cottarelli'nin verdiği son emirle POAŞ'ta 1200 işçi kapı önüne kondu. Hükümetin grev yasağının Danıştay'dan geri dönmekle birlikte sendika bürokratları yangından mal kaçıracasına %10'a imza attılar. Sendika bunu bir kazanım gibi göstermeye çalışsa da gerçekte belediye işçilerinin ciddi hiçbir kazanımı bulunmuyor. Sürmekte olan metal sektörü TİS'leri ise bu sefer bir sabah operasyonu ile %22 gibi komik bir rakamla sonuçlandı.

'98'de olduğu gibi bu sözleşmede de Türk Metal ihanetçi rolünü bir kez daha hakkıyla oynadı. Birleşik Metal ve Özçelik-İş'e de "Türk Metal imza attı, biz yalnız başımıza bir şey yapamayız" demek kaldı. %22'ye imza atılması ihanetin de ötesinde aşağılık işçi düşmanlığı değil de nedir?

MESS'in %25 dayatmasının dahi altına düşülmüştür. Temsilcileri toplayıp kararlılık konuşmaları yapan Türk Metal ve Birleşik Metal bürokratlarının söyleyecek bir çift sözleri vardır herhalde. %22 artış, metal işçisinin yaşamını rahatlatacak mıdır? Geçim sıkıntısı çekmeyecek mi, ev kirası, kömür parası bulabilecek miyim diye düşünmeyecekler mi? Bu şartlarda metal işçisi ihanet sözleşmesini MESS'in ve sendika bürokratlarının kafasında parçalamak için neyi bekliyor?

Renault işçileri Türk Metal Başkanı Mustafa Özbek'e gönderdikleri mektubun cevabını ihanetle aldılar. Renault ve diğer metal işçileri bu ihanet şebekelerine daha fazla katlanmamalıdır. Yıllardan beri görüyoruz, sendika bürokratları ihanette sınır tanımıyor. İhanetlere karşı suskunluk, metal işçileri için hep sefalet ve yıkım oldu. Yine suskun kalınırsa daha fazla sefalet daha fazla yıkım olacağı ortadadır.

Komsa'da grev...

Bu gelişmelerin yaşandığı bir evrede Ümraniye'de bulunan Komsa'da grev başladı. 3 yıl alan bir örgütlenme çabasının ardından fabrikada çalışan 250 işçiden 150'si Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldu. Sendikanın yılbaşında yetkiyi almasına rağmen patronun sendikayı tanımamakta diretmesi sonucu 150 işçi greve girdi. 3 yılda yaklaşık 300 işçi kapı önüne konuldu. Yerine ise asgari ücretle yeni

işçiler alınıyor. Son olarak 1 hafta önce 2 işçi daha işten atıldı. Kapitalizmin vahşi sömürü çarkı tüm acımasızlığıyla Komsa fabrikasında da dönüyor. En yüksek maaş alan işçi 120 milyona yakın maaş alıyor. Fabrika telekomünikasyon üzerine üretim yapıyor. Bu sektörde ülkenin en büyük işletmesi. Yurtiçinin yanı sıra İran gibi ülkelere de üretim yapıyor.

Grevci işçiler, grev gözcüsü önlükleri ile gün boyunca fabrika önünde bekliyor. Grev pankartı asıldı, fakat grev çadırı henüz kurulmadı. İşçilerin büyük çoğunluğu genç ve çoğu ilk kez grev deneyimi yaşıyor. İşçilerin genç oluşu, grevin canlı ve dinamik geçmesi bakımından önemli bir etken olduğu gibi, deneyimsiz olmanın olumsuz etkileri de mutlaka olacaktır. Komsa grevi henüz başlangıç aşamasında. Geçmişte yaşanan grev deneyimlerini bugünden özümsemeli, kendisi için dersler çıkarmalıdır.

Komsa işçisi geçmiş deneyimleri gözetmelidir

Biz burada, henüz erken olmakla birlikte, geçmiş deneyimlerin ışığında Komsa grevinde dikkat edilmesi gereken temel noktalara işaret etmeye çalışacağız.

Öncelikle şunu belirtmeliyiz; grevde bulunan işçilerin çoğunun genç ve deneyimsiz olması işçilerin bir eğitim çalışması yapmasını zorunluluk haline getiriyor. İşçi sınıfı hareketinin dağınık ve parçalı seyrettiği bir dönemecin içerisindeyiz. Son yaşanan grev ve direnişler bekleyiş ortamından kurtulmadığı, eylem ve etkinlik içinde olmadığı için yalnızlaşıp güç kaybına uğramıştır. Komsa işçisi aynı akıbeti paylaşmamalıdır.

Fabrikaya grev pankartı asılmış fakat grev çadırı henüz kurulmamıştır. İşçi sınıfı mücadelesinde grev çadırı sermayeye karşı kazanılan bir mevzidir. Komsa işçisi kazanmak için bu mevziyi korumalıdır. Grevde şu an bir belirsizlik ortamının olması durgunluğa yolaçmamalı, grevi işçi ve emekçilerin gündemine sokmak için bugünden harekete geçilmelidir. Zira grevdeki durgunluğun, bir süre sonra bıkkınlığa ve yorgunluğa dönüşeceği bilinmelidir.

Dikkat edilmesi gereken en önemli nokta, grevde bulunan işçilerin kendi aralarındaki dayanışmadır. Grev ve direnişler sermayenin tahammül edemediği eylemlerdir. Bundan dolayı hemen karşı saldırıya geçerler. Kimi işçiye yüksek maaş vaadedilerek grevden çıkması teklif edilir, böylelikle geriye kalanları da etkileyebileceklerini düşünürler. Tehditler yağdırılır, eğer bu da işe yaramıyorsa, kurt tekrar kuzu postuna bürünür. Evlere gönderilen mektuplarla ikna yolu denir. Bunun da sökmeyeceği yerde grev kırıcı işçiler devreye sokulur. Komsa işçisi patronların bu oyunlarını gözönünde bulundurmalı, birbirlerine kenetlenmelidir.

Grev için sınıf desteği örülmelidir

Grev için sınırlı birliktelik de kendi içine hapsolup yalnızlaşmaktır. Sınıf dayanışmasını örüp yalnızlıktan kurtulmak için beklemek yerine harekete geçilmeli, grev komitesi, basın komitesi, dayanışma komitesi kurulabilmelidir. Grevi toplumun gündemine sokabilmek için basın sürekli dolaşılmalı, destekleri istenmelidir. Sendikacılar, DKÖ'ler ile grevle dayanışma komitesi kurulabilmelidir. Grevin güç kazanması için diğer sınıf kardeşleriyle

ortaklaşabilmelidirler. Özellikle Komsa'nın çevresinde bulunan fabrikalarla ilişkiye geçilmelidir. Hemen yanıbaşında duran Netaş Organize Sanayi bölgesindeki Pacard, Mert Akışkan, Tekiz, Beybi Çuval, Beybi Eldiven, Mayer vb. fabrikalardan başlanabilmelidir.

Eylemsizlik grevi zayıflatan bir etkidir. Diğer fabrikalarda çalışan işçi arkadaşlarımızla ortaklaşp sürekli bir eylemliliğin içinde olmak grevin başarısı için önemlidir. Kurulan birliklerle basın açıklamaları yapmak, yürüyüşler düzenlemek, toplu eylem ve mitinglere kitlesel katılım sağlamak, yapılan grevin sesini duyurup diğer işçi-emekçilerin gündemine sokacağı gibi, Komsa işçisi gibi ezilen ve sömürülen, sendikalaşarak isteyip de somut adım atamayan diğer sınıf kardeşlerimize de güç ve moral verecektir. Bu yönüyle grevin başarısı ayrıca bir önem taşımaktadır. Komsa dışında diğer fabrikalarda çalışan öncü-devrimci işçiler grevi kendi fabrikasındaki bir sorun olarak görebilmeli, greve kendi fabrikasından dayanışma ziyaretleri düzenleyebilmelidir. Maddi ve manevi destek sunmalıdırlar.

Komsa grevinin gözler önüne serdiği bir gerçek de, Yaşar Okuyan'ın hazırlayıp TBMM'ye sunmakta zorlandığı iş güvencesi yasa tasarısının ne kadar boş ve işçi-emekçileri kandırmaya yönelik olduğudur. Bu tasarı ile, sözde patronlar işçiyi, sendikaya üye olduğu için işten atamayacaktı. Zaten mevcut iş yasaları da aynı şeyi söylüyor. Fakat Y. Okuyan'ın büyük bir sahtekarlıkla görmemezlikten geldiği bir 17. madde var ki, keyfilikte sınır tanımıyor. Sendikaların da dört elle sarıldığı bu yasa tasarısı gerçekte işçi ve emekçilere yeni hiçbir şey kazandırmayacaktır. Yaşar Okuyan'ın çabası gözboyamanın ve sahtekarlığın ötesinde bir şey değildir. Somut olarak Komsa grevi bunu göstermiştir.

Komsa işçisi mücadele içinde öğrenecek

Komsa işçisi zorlu, zorlu olduğu kadar da onurlu bir adım atmıştır. Grev ve direnişlerin işçi sınıfının okulu olduğu unutulmamalıdır. Süreç ilerleyip grev de ilerledikçe Komsa işçisi gerçekleri çok daha yalın bir halde görececek, birçok deneyim kazanacaktır. Sermaye ağaları, bugüne kadar işçi ve emekçilerin kazandığı hakların hiçbirini bahsetmedi. Bu grevin de kazanımla sonuçlanmasını bahsetmeyecektir. Zafer, emeği ve onuru için direnen Komsa işçisinin olacaktır.

**Yaşasın Komsa grevimiz!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

Komsa Elektronik'te grev...

7 Kasım Salı günü Ümraniye'de bulunan Komsa Elektronik Fabrikası'nda grev başladı. 3 yıllık bir örgütlenme çalışmasının ardından Birleşik Metal-İş Sendikası yılbaşında yetkiyi aldı. Yetkinin alınmasından sonra sendika işverenle toplu sözleşme masasına oturmak istedi. Yılbaşından bu yana süren çabalara rağmen Komsa patronu sendikayı tanımıyor. Fabrikada çalışan 250 işçiden 150'si Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldu. Grevin başlamasıyla fabrikadaki üretim büyük oranda durdu. Fabrika iç ve dış pazara yönelik üretim yapıyor, telekomünikasyon üzerine çalışıyor. Komsa üretim yaptığı sektörün en büyük işletmelerden biri. İşçilerin maaşı oldukça düşük, 100 ile 120 milyon arası maaş alıyorlar.

Greve gidilmesinin en büyük sebeplerinden biri, işçi atıp yerine asgari ücretle yeni işçiler alınması. Sermayenin vahşi sömürü çarkı burada da dönüyor. Grevci işçilerin birçoğunu genç işçiler oluşturuyor ve büyük bölümü ilk kez bir grev deneyimi yaşıyor. Grevin başladığı gün fabrikaya grev pankartı asıldı. İşçiler gün boyunca fabrika önünde bekliyor. İşçilerle beraber bir de sendika yöneticisi bekliyor.

Sendikanın görüşme talebine patrone olumsuz tepki geldiği için şu anda bir belirsizlik havası var. İşçiler ise mücadeleye sonuna kadar devam edeceklerini, aldıkları maaşla daha fazla geçinemeyeceklerini, grevden başka bir yol olmadığını söylüyorlar.

“Ekmeğimiz ve onurumuz için mücadele veriyoruz...”

Grevin 1. gününde Komsa işçisi **Hanifi Karadağ** ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

- Greve çıkış nedeniniz nedir?
- Yaklaşık 3 senedir örgütlenmeye çalışıyoruz. Yılbaşında yetkiyi aldık, toplu sözleşmeye oturmak istedik. Patron sendikayı tanımadı.
- Örgütlenme sürecinden bahsedebilir misiniz?
- 3 yıldır örgütlenmeye çalışıyorduk. Patronun gizli toplantılar yaptık. 3 senedir 300'e yakın arkadaşımız işten atıldı. Atılan arkadaşlarımız da örgütlenmemiz de yardımcı oldular. 150 kişi sendikaya üye olduk.
- Fabrikada kaç kişi çalışıyor?
- Yaklaşık 250 kişi çalışıyor, 150'si üye.
- Fabrika ne üretiyor?
- Telekomünikasyon üzerine çalışıyoruz. Alcatel'le ortak elektronik parçalar üretiyoruz. Fabrika Türkiye'nin en büyük fabrikalarından biri. Üretilen mallar İran'a satılıyor. İran'la 10 yıllık sözleşme var.
- Fabrikada kaç bölüm var?
- 4 bölüm var. Mekanik, baskı devre, GES ve elektro.
- Şu anki maaşınız nedir?
- Şu anda 100 ile 120 milyon arası maaş alıyoruz. Bu paraya adam çalıştırılır mı?
- İşçiler arasındaki dayanışma nasıl, destek var mı?
- Gördüğünüz gibi herkes coşkulu. Sonuna kadar gideceğiz. İçeride çalışan memur arkadaşlar bizi destekliyorlar. Onlar da sendikaya üye olmak istiyorlar.
- Şu anki gelişmeler neler?
- 150 kişi Birleşik Metal Sendikası'na üye olduk. Sözleşmeye oturmak istedik. Patron kabul etmedi. İş greve geldi. Şu anda patron kimseyle görüşmüyor. 1 hafta önce 2 arkadaşımız daha atıldı. Zaten sürekli eski işçi atıp yeni işçi alıyorlar.
- Greve ilişkin duyularınızı anlatabilir misiniz?
- Biz yasal bir hakkımızı kullandık. Ekmeğimiz ve onurumuz için mücadele veriyoruz. Sonuna kadar yılmayacağız. Biz toplu sözleşme yapmak istiyoruz. İşten atılan arkadaşlarımız için direniyoruz. Sonuna kadar gideceğiz, bize yapılan haksızlıklara karşı greve gittik.
- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?
- Diğer iş arkadaşlarımızdan bizleri desteklemelerini bekliyoruz. Teşekkürler...

Çukobirlik'te oyunlar ve tensikat

Çukobirlik'teki 1940 işçinin 2 ay ücretsiz izne çıkarılmalarının ardından işçilerin başlattığı direniş ve açlık greviyle işlerine geri dönerek eylemlerine son vermişlerdi. O günkü geçici kazanımın kalıcılaştırılabilmesi için zamanında uyarılarda

Çukobirlik işçileri Çukobirlik'in tasliyesine karşı eylem gerçekleştiliyor (14.08.00)

bulunmuştuk; olabilecek işten çıkartmaların ilk seferki gibi 1940 işçiyi toptan hedef almayacağını, tensikatların bu sefer bölüm bölüm olabileceğini, işçilerin bu konuda tedbir alması gerektiğini, ücretsiz izin paralarının alınması ve özelleştirme saldırısına karşı hazırlıklı olunması gerektiğini belirtmiştik.

Bugün (9 Kasım) B postasında çalışan işçiler iş çıkışında (sabah 07:00) 189 işçinin kartları verilmeyerek çıkışı verilen işçilerin listesi kapıya asıldı. B postasında çıkışı verilen işçiler dağılmayarak fabrikadan ayrılmadılar. Bunun üzerine işveren jandarmayı çağırarak işçileri dağıtmasını istedi. Jandarmaya karşı direnen ve dağılmayan işçileri jandarma saldırarak gözaltına aldı. Bu yazı kaleme alındığı sırada halen işçiler Dikili Karakolu'nda gözaltında tutulmaktalar.

Metal işkolundaki satış sözleşmesinin ardından

Metal işkolunda MESS ile yürütülen TİS görüşmeleri satışla sonuçlandı. Sözleşme 174 işyerinde 100 bin işçiyi ücretlerde %22 ile enflasyon oranında artış öngörüyor. Bu sonuç aynı dönem içerisinde, grup sözleşmelerinin gölgesinde kalan onlarca işletmede gerçekleşen münferit sözleşmeler için de geçerlidir.

İşkolunda örgütlü üç işçi sendikası ihanetlerini, bugünün koşullarında “çalışma barışının korunması ve toplumsal uzlaşma adına” savundular. Sendika bürokratları böylece Temmuz ayında TİS görüşmeleri öncesi MESS patronlarına vermiş oldukları sözlerini de tutmuş oluyorlar.

Bürokratlar, ihanet sözleşmeleriyle, işçilerin tepki göstermemesinden de cesaret alarak, işçilerle alay ediyorlar. “Ücretlerde, İMF'nin dayattığı oranın üzerine çıktık” vb. sözlerle satış sözleşmesini kazanım olarak göstermeye, işkoluna dönük başta esnek üretim, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme vb. saldırıları ise gölgelemeye çalışıyorlar.

Satış sözleşmesi, tek kelimeyle MESS patronlarının işkoluna dönük saldırılarını hayata geçirmeye hizmet ediyor.

Kolayından ihanet nedenleri!

'98'de satış sözleşmesine karşı işçilerin eylemli tepkileri, MESS patronları ve sendika bürokratlarını bu dönemi engelsiz atlattıkları için aylar öncesinden hazırlık içerisine itti. İşçilerin birliğini dağıtmaya dönük olarak ileri öncü işçiler tirpanlandı. Ardından tabanı savunmasız bir ruh hali içine sokmaya dönük klasik söylemlerle mücadele yerine uzlaşma öne çıkarıldı. Lastik ve belediye grevlerine getirilen yasak, sendikalara işkolu baraj saldırısı, özelleştirmeler vb. saldırılara dikkat çekilerek işkolunda olası bir grevin ve mücadelenin akıbetinin yenilgiyle sonuçlanacağı psikolojisi yaratıldı. Taban yasaklara karşı mücadele eden lastik ve belediye işçileriyle dayanışmadan uzak tutulduğu gibi, TİS süreci boyunca önden uyarı niteliği taşıyacak çeşitli mücadele biçimlerinden de uzak duruldu.

Sendika bürokratları herşeye rağmen tedbiri elden bırakmadılar. '98'in canlı deneyimi gözetilerek, yapılacak satış sözleşmesine karşı tabandan gelebilecek tepkinin önünü almak için de MESS'in dayatmalarına sert çıkışlar da yaptılar. Türk-Metal'in başkanı faşist Mustafa Özbek, uyuşmazlık sonrası tepkisini Ankara'da 400 temsilcinin katıldığı toplantıda, “sözleşme istediğimiz şekilde sonuçlanmazsa 15 Ekim'de greve gideceğiz” diye ortaya koydu. Birleşik Metal-İş'in tepkisi ise esnek üretim, iş güvencesi vb. taleplerden kesinlikle taviz verilmeyeceği yönündeydi. Öz Çelik-

İş'in tepkisi de farklı olmadı.

Oysa Türk Metal başkanı, Temmuz ayında MESS'in yayın organına yaptığı mülakatta, sendikaların amacı işçilerin hakları için mücadele etmek değil, işçilerle patronlar arasında uyum sağlamaktır diyebilme cüretini kendinde bulabilmişti.

Birleşik Metal-İş Sendikası da, 12 Temmuz'da yaptığı başkanlar kurulunun sonuç bildirgesinde, sendikanın TİS görüşmelerinde taraflar için memnuniyet yaratacak bir anlaşma umudu içerisinde olduğunu belirtiyordu. Bürokratların tedbiri elden bırakmamakla ne kadar haklı olduklarını, Gebze'de 4 bin metal işçisinin MESS'in dayatmalarına karşı fiili eylemi gösterdi. Tabandan hoşnutsuzluğun kendini dışa vurduğu bir dönemde, sendika bürokratları dönüp MESS patronlarının istediği şartlarda satış sözleşmesini imzalama yoluna gittiler.

İşkolunda işçilere düşen sorumluluklar

Üretimde stratejik bir yer tutan metal işkolunda yaşama geçirilen satış sözleşmesinin yıkıcı sonuçları tek başına bu işkoluyla sınırlı değildir. Saldırı tüm sınıftadır. Örgütsüzleştirme, işten atma, esnek çalışma, taşeron uygulamasının yaygınlaştırılması, ücretlerde reel düşüşler, vb. sorunlar sınıf kitlelerinin ortak sorunlarıdır.

Sınıf hareketinin parçalı mücadele seyri, örgütlenme alanındaki zayıflığı vb. nedenlerle bugünkü ihanet ağını yırtacak bir mücadeleyi ortaya koyamamaktadır. Sermaye ve sendika bürokrasisini pervasızlaştıran bu tablo, yine sınıf kitleleri tarafından aşılabilir. Metal işçileri, yapılan ihanete gereken yanıtı ne yazık ki verebilmiş değiller. Bu durum varolan tablonun sineye çekileceği anlamına gelmiyor. '98 güzünde metal işçilerinin sermayeye öfke patlaması hafızalarda hala tazedir. Sermayenin saldırılarına karşı mücadeleyi sendikal bürokrasisine karşı mücadeleyle birleştirmek, buna uygun örgütlenmeler içerisine girmek, dönemin sorumluluğu içerisinde olmak zorundadır.

Bir diğer nokta satış sözleşmesinden metal işçileri dışında TİS süreci devam eden tekstil işçilerinin çıkarması gereken derslerdir. Tekstil sektöründe görüşmeler kapalı kapılar arkasında sürdürülmektedir. Ne yapıp edildikenden işçiler haberdar değildir. İşçiler sürecin dışında kaldığı ölçüde, akıbetleri metaldekinden farklı olmayacaktır.

Yapılan ihanete karşı sınıf cephesinden verilecek yanıt, örgütlü ve sonuç alıcı biçimiyle güncelleştirdiği yerde hem ihanetlerin hesabı sorulacak, hem de sınıf hareketinde arzulanan sıçramanın adımı sayılacaktır.

Sendikalaşma çerçevesinde

Son yıllarda sınıf ve emekçi hareketinin gündemine oturan yerel işçi direnişlerinin ağırlıklı bölümü, sendikalaşma mücadelesi olarak yaşanıyor. Hatta sendikalı küçük ve orta ölçekli işyerlerinde patlak veren grevler/direnişler bile, süreç biraz uzadığı ölçüde, sendikanın varlığını kabul ettirme çerçevesine oturuyor. Petrol-İş'in tespitlerine göre, "özel sektör grevleri, ücret uyuşmazlığından çok sendikanın varlığını kabul yönünden yapılmaktadır."

Kimisi aylarca süren, kimisi sonuç olarak ya da sonuçsuz kalarak noktalanın direnişlerin (Kimya Teknik, Faktih Ökçe, Tuzla tersaneleri, Çorlu Deri işyerleri, Savranoğlu, Altın Piliç, Tamteks, Armateks, Paksel, Asil Çelik, Bey Piliç, Tansaş vb. gibi) çoğu, sendikalaşmaya karşı kapitalistlerin işçi çıkarmaya başvurması üzerine çıktı. Sermaye, genel örgütsüzleştirme saldırısının bir ayağı olarak, yeni örgütlenme çabalarını tüm yolları deneyerek bastırmayı ihmal etmiyor. Özelleştirme, taşeronlaştırma, geçici-sözleşmeli işçi çalıştırma, işkolu barajı uygulamalarıyla sürekli kan kaybeden sendikal örgütlülük, böylelikle gelişme-yayılma olanağını da yitiriyor.

Küçük işletmelerde yaygın sendikalaşma eğilimi ve sorunları

Bugün özellikle küçük ölçekli işletmelerde yaygın bir sendikalaşma eğilimi bulunuyor. Başta tekstil, gıda, plastik olmak üzere daha tali işkollarında üretimin ağırlıklı bölümü, küçük işyerlerinde gerçekleştiriliyor. Buralardaki koşullar her bakımdan diğer işkollarındakilere göre öylesine ağırlaştırılmış durumda ki, bu nedenle sendikalaşma eğilimi ve sendikal arayış kendine geniş bir zemin buluyor. Sendikal ya da siyasi çevrelerin yerinde müdahaleleri ile, çok geçmeden belli sonuçlar alınabiliyor.

Özellikle ortaya çıkan direniş örneklerine bakıldığında, işçilerin çoğunluğunun işçileşme süreçlerinin yeni olduğu, işçi kültürünün tam oturmadığı görülür. Bunların en önemli özelliklerinden biri mücadele deneyimsizliği, bir diğeri de mücadele dinamiğidir. Yeni işçileşmiş bu kesimler geçmiş yenilgilerin yıpratıcı, yıldırtıcı etkilerine fazla maruz kalmadıkları için, belli bir güven oluşumu süreci yaşandığında hızla harekete geçebilmektedirler. Ancak bu hareket, hızla parlayıp sönmeye tehlikesini de içinde barındırmaktadır. Şayet ön süreçler iyi örülmüş, asgari de olsa belli bir bilinçlenme-egitim sağlanmışsa, iş birliktelik pekiştirilip taban örgütlerinin nüveleri yaratılmışsa, deneyimsizliğe rağmen, bu tür hareketliliklerde anlamlı bir istikrar ve ısrar da sağlanabiliyor. Sayılan koşullardan yoksunlukla birleşen bir deneyimsizlik ise, soluksuzluğun zeminini oluşturuyor.

Yeni işçileşmiş kesimlerin gözönünde bulundurulması gereken bir diğer özellikleri de sendikalara bakışlarında ortaya çıkıyor. Bu kesimler, sendikalar ve sendikal mücadele konusunda oldukça deneyimsizdirler. Sendikalar başlangıçta, devletin işçilere yardım olsun diye kurduğu resmi kurumlar olarak görülür. Sendikalar dışsal olarak görüldüğü ölçüde, sendikal mücadeleye de yasalarda varolan hakları kullanmak olarak bakılır. Dahası bu hakların alınması işçilersiz sendikalardan beklenir. Siyasal bir öznenin müdahalesi yoksa, sendikacıların çizdiği çerçeveye sıkı sıkıya bağlı hareket edilir. Sendikacılara karşı bir temkinlilik olduğu halde bu böyledir.

Bu kesimin bir diğer özelliği de -ileri öncü işçiler bir

İster sendikalaşma üzerinden gelişsin, isterse başka bir sorun üzerinden; yerel direnişler, aynı şekilde ülke çapındaki mevzii direnişler, sınıf dayanışması ihtivacını işçilere yakıcı olarak hissettirir. Zaten zayıf başlayan direnişlerin, bir de dayanışmadan voksun kalınca, ömürleri çok kısa olmaktadır. Birçok yerel direniş, "sınıf dayanışmasının zayıflığı" gerekçesiyle bitirilmiştir. Oysa sınıf dayanışmasının sağlanması öncelikle direnişteki birimin kendi çaba ve duruşuna bağlıdır.

yana- genelde doğal öncülerden bile yoksunluktur. Olduğu kadarıyla doğal öncü işçiler de büyük zayıflıklar, eksiklikler taşımaktadırlar. Hızla harekete geçebilecek bir potansiyelin varlığına rağmen, öncü işçi olarak nitelenebilecekler asgari bir güvenle kazanılmadan, kitleye karşı büyük bir güvensizlik beslerler. Örneğin, "bu işçilerle hiçbir şey olmaz" düşüncesi çok yaygındır. Salt doğal öncüler ya da böylesi potansiyeli olanlar değil, işçilerin büyük bir bölümü kendileri dışındaki kitle için böyle düşünür.

Doğru müdahalenin önemi

Böyle bir işçi kuşağı için sendikalaşma çabası çok önemli bir okul işlevi görebiliyor. Sendikalaşma süreci bir başlatıldı mı, sürükleyici dinamikleri ortaya çıkarmak çok da zor olmuyor. Yani doğal öncülük misyonu bu süreç içinde kendine uygun güçleri bulmakta gecikmiyor. Özellikle sol düşünceyle tanışmış işçiler, doğal öncü işçi vasfı kazanmaya yatkın oluyorlar. Hem bu tür bir şekillenmenin yaşanması, hem de sürecin asgari başarısı için, sendikalaşma çabasına tüm işçi kitlesini örgütlü bir tarzda katmak gerekiyor. İşyeri komitesinin daha baştan kurulması, kitlesel eğitim-ikna ve iş birliği geliştirme toplantılarının örgütlenmesi vb., sendikalaşma sürecinin başarıyla örülebilmesi için temel bir öneme sahip.

Sendikalaşma mücadelesi, işçi kitlesi içinde uygun bir politik müdahale zemini de yaratıyor. Bu zeminden yararlanılıp yararlanılmadığı, yararlanılıyorsa kullanılan yöntem ve araçlar, sürecin sağlıklı gelişip gelişmeyeceğini belirliyor. Sendikalaşma süreçlerine müdahalede düşülmemesi gereken özellikle iki hatalı eğilim söz konusu. Birincisi, müdahaleyi salt sendikalaşma çerçevesinde şekillendirmek, dolayısıyla sendikal bir çabaya indirgemek. İkincisi, müdahaleyi politik keskinlikler gösterisine dönüştürmek, böylelikle işçilerle bağları daha baştan koparmak... Oysa sağlıklı ve doğru olan çizgi, iktisadi-sendikal çalışma ile politik çalışma arasında köprüler kurarak, bütünlüklü bir müdahale yapmaktır. Bir yandan özgül sorunlar üzerine kafa yormak, diğer yandan işçileri politik sorunlara duyarlı hale getirmek; bir yandan sendikal örgütlülüğün adımlarını atmak ama öte yandan politik örgütlülüğü (Parti hücreleri) yaratmak... Bunları karşı karşıya

getirmek değil, birbirini besleyecek ve güçlendirecek tarzda ele almak gereklidir.

Sendikalaşmak çerçevesinde gerçekleştirilen direnişlerin akıbeti, ön süreçlerin nasıl yaşandığıyla yakından alakalıdır. Önden müdahalenin yapıldığı yerler ile ön süreçlerin dışımızda yaşandığı yerlere direniş esnasındaki müdahale bu nedenle farklılıklar taşıyacaktı. Baştan sendikalaşma çalışmasının içinde yer alınıyorsa (ister içerden güçlerle, ister dışardan kurulan bağlarla), direnişe yön vermek, direnişi sınıfın genel çıkarları doğrultusunda değerlendirmek, siyasi sınıf çalışması için bir mevziye dönüştürmek elbette ki daha kolaydır. Politik önderlik güçleri büyük zaafılar taşımıyorsa, bunda fazla bir sorun da yaşanmaz.

Fakat örnek verilen direnişler, sonradan müdahale imkanı yakaladığımız yerlerdir. Her bir işyeri kendine göre özgünlükler taşısa da, işçi kitlesinin benzer özellikler göstermesi, süreçlerin benzer yaşanması vb., genel bir müdahale-faaliyet hattı oluşturmayı olanaklı kılıyor. Bu hattın oluşturulması ise, yerel işçi direnişleri biçiminde somutlanan hareketliliğin ihtiyaçlarını gözönünde bulundurmakla mümkün. İhtiyaçlar bir bütünlük taşıyor. Yakıcı olanların bütünlük yerine konulması, başarılı bir müdahaleyi önden sakatlar. Böyle bir yanlışa düşmemenin yolu, işçilerde duyarlılık alanı oluşturan yakıcı ihtiyaçları gözetmek, ama müdahaleyi bütünlüklü yapmaktır.

İşçilerin direniş sürecine etkin katılımının kritik önemi

Uzun süreli direnişlere bakıldığında, çok azının başlangıçtaki kitle gücüyle ve kararlılıkla sürdüğü görülür. Örneğin Kimya Teknik bu "az"ın içindedir. Fakat bir Fatih Ökçe, bir Tuzla tersane işçileri direnişleri, çıkıştaki güçlerini yitirmiş, uzayan süreç kendiliğinden sönmeye noktalanmıştır. Direnişin etkili bir şekilde sürmesinin yolu, kitlenin sürece dahil edilebilmesidir. Kitle sürece katılmadığı durumda, yani edilgenlik söz konusu olduğunda, işverenler üretim ve mal giriş-çıkışını zamanla sağlayabilmektedirler. Böyle bir durumda direnişin etkili olması beklenemez. Kararlılık içinde kitlenin sürece katılımı gereklidir. Sendikalaşma faaliyeti sürecinde bunun zemini yaratılmamışsa, direniş süreci bu çerçevede etkin bir

gelişen yerel işçi direnişleri

Çağil Boran

şekilde değerlendirilmek durumundadır. Kitle kendiliğinden sürece dahil olmaz, hele de işçi sirkülasyonunun büyük olduğu, işçilerde “burası olmazsa, başka bir işyeri” düşüncesinin yaygın olduğu işkollarında...

Kitleyi sürece aktif olarak katma, başlıca üç koşula bağlıdır. Birincisi, direniş komitesini oluşturmak, komitenin kitleyle sıkı bağlarını örmek, bu çerçevede meşruluğunu sağlamaktır. Komite, kitle tarafından sözü dinlenen, en deneyimli ve dürüst doğal öncülerden, pratik yaşamın sağladığı bir güven temelinde, seçimle oluşturulmalı ya da seçimsiz oluşmuşsa kitlenin onayına sunulmalıdır. Komitenin meşruluğunu pekiştirmesi, etkisini güçlendirmesi, kitleyi mümkün mertebe karar ve hareket/iş süreçlerine katmasıyla sağlanabilir. İkincisi, kitlesel eğitim-tartışma toplantıları yapmaktır. İşçiye dışardan birinin bir şey anlatması ile aynı tezgahı paylaştığı birinin anlatması farklı sonuçlar verir. İkinci yöntem her alanda daha etkilidir. Kitleyi sürece dahil etmenin üçüncü koşulu, yapabilecek durumda olan herkese somut iş vermek, bu işlerin yapılması için gruplar oluşturmaya gitmektir. Örgütlülük taban içinde ancak böylelikle yayılabilir. İşçilerin direnişi tüm benlikleriyle sahiplenmesi böyle sağlanabilir. Öncü ile kitle arasındaki mesafe böyle giderilir, bağlar böyle pekiştirilir.

Yerel direnişlerde eksik kalan ya da zayıflık taşıyan bir diğer gereklilik, işçilerin başta kendi özgüçlerine güvenmeleridir. Özgüvenin yaratıldığı yerlerde, dizginler işçilerin elinde olur. Sınıfsal çıkarları niyet olarak savunan sendikacılar, bu doğrultuda davranma gücüne kavuşurlar. Hatta sendika bürokrasisinin etkinliğine rağmen sendikalara iş yaptırılabilir. Kamuoyunun gündemine girmek adına medyatik şovlar yapmak yerine, işçi sınıfının ciddiyetine uygun gündem oluşturan eylemler örgütlenir. Özgüvenin olduğu yerde ısrar ve kararlılık; yenilgi durumunda ise “bir dahaki sefere” demek vardır. Özgüvenin oluşması elbette bir süreç sorunudur. Fakat altını çizmek gerekiyor ki, özgüvenin oluşumu, kitlenin sürece aktif katılımını örgütlemekle, bu çerçevede atılacak adımlarla yakından ilgilidir, en başta bunları gerektirir.

Sınıf dayanışması nasıl ele alınmalı?

İster sendikalaşma üzerinden gelişsin, isterse başka bir sorun üzerinden; yerel direnişler, aynı şekilde ülke çapındaki mevzii direnişler, sınıf dayanışması ihtiyacını işçilere yakıcı olarak hissettirir. Zaten zayıf başlayan direnişlerin, bir de dayanışmadan yoksun kalınca, ömürleri çok kısa olmaktadır. Birçok yerel direniş, “sınıf dayanışmasının zayıflığı” gerekçesiyle bitirilmiştir. Oysa sınıf dayanışmasının sağlanması öncelikle direnişteki birimin kendi çaba ve duruşuna bağlıdır. Kendilerinin yaşadıkları direniş öncesi süreçler üzerinden, bunu işçilere açıklamak zor değildir. Mesela direniş günü geldiğinde sınıf dayanışmasını dillendiren işçilerin ne kadarı, daha önce diğer sınıf kardeşleriyle bir dayanışma sergilemiştir? Benzer bir davranış sergileyenlere yönelik sitem, kendi içinde haklı gerekçeler taşımaz. Direnişçi işçilere, öne çıkmış olmanın, bir şeylerin bilincine varmış olmanın getirdiği sorumluluğu, sınıf dayanışmasını kendilerinin örmeye girişmeleri gerektiğini döne döne hatırlatmak gerekir. Bu çerçevede sınıfın ve emekçi kitlelerin sorunlarıyla ilgilenmek, eylem ve etkinliklere aktif katılım, eylemlilik içindeki başka kesimlerle birlikte hareket etmek, sendikaları diğer direnişler-eylemler konusunda duyarlı davranmaya

zorlamak, kendi halindeki işçi ve emekçileri sorunlar konusunda aydınlatmak vb. direnişçi olarak öne çıkmış olanların görevidir.

Sınıf dayanışması, yerel direnişlerin güçleri tarafından bile çok dar sınırlarda anlaşılmaktadır. Direniş yerini ziyaret, maddi-parasal destek, kürsülerde konuşma hakkı tanımak, direnişçilerin eylemlerine katılım, açıklamalar vb., dayanışmanın tüm çerçevesi olarak görülebilmektedir. Halbuki sınıf dayanışması, en sınırlı çerçevesiyle bile, direnişe eylemli destek vermeyi anlatır. Sınıfın geneldeki bilinç ve örgütlülük düzeyi, sermaye iktidarının yıllardır süregelen baskı ve yasaklamalarının yarattığı sınırlanmışlıklarla birleşince, sınıf dayanışmasının bu kapsamı görülmektedir. Sendika bürokrasisi de bu köreltmeye elinden gelen katkıyı sunmaktadır. Dolayısıyla, sınıf dayanışmasını en geniş çerçevede sağlamak da yine öncelikle harekete geçmiş kesimlerin yükümlülüğüdür.

Ortak komite-ortak direniş

Bu yükümlülük nasıl yerine getirilecektir, bugünden neler yapılabilir? Bunun imkanları nelerdir? İşçi sınıfı devrimcileri, bu sorulara yanıt olarak ortak komite-ortak direniş hattını öne sürüyorlar. Özellikle sendikalaşma üzerinden gelişen yerel direnişler söz konusu olduğunda, taleplerin ve sorunların aynılığı, ortak komite-ortak direniş için doğal bir gerçekleşme temeli oluşturuyor. Sorun ve taleplerin formülasyonu ve ortak örgütlenme üzerinden direnişler ortaklaştırıldığında, hem sınıf dayanışması ayakları üzerine dikilir, hem de sermaye karşısına birlikte çıktığı ölçüde direnişlerin kazanımla sonuçlanması daha mümkün hale gelir. Ortak direnişin esprisi, her bir birimin talepleri kabul edilinceye kadar, tüm direnişlerin sürdürülmesidir.

Ortak komite-ortak direnişin öncelikle muhatapları öncelikle direniş sürecindeki birimler-güçlerdir. Fakat ortak komite-ortak direniş güçleri olarak, kır ve kent yoksulları, işsizler, gençlik vb. kesimler de ortak direnişin içine çekilebilecek güçlerdir. Sorun bu güçleri sürece dahil etme çabasını vermek ve bunun örgütsel araçlarını (örneğin ortak komitenin bir ayağı olarak dayanışma komiteleri) oluşturup ete kemiğe büründürebilmekte düğümleniyor. Ortak direnişi söylemden öteye geçirebilmek için sendikaların sürece katılımını sağlamak, en azından sendikalar üzerinde bunun basıncını yaratmak şarttır. Mahalli-bölgesel düzeylerde bunun imkanları daha fazladır. Ve ortak direnişi öncelikle mahalli planda hayata geçirmeyi hedeflemek daha gerçekçi olur. Bu, merkezi düzeyde böyle bir ihtiyacın olmadığını anlatmıyor. Tersine, merkezi düzeyde böyle bir arayış, eğilim ve ihtiyaç kendini dayattığı için, sendika bürokrasisi merkezi Emek Platformu oluşumuna giderek önden önlem alma, bloke etme yoluna başvurmuştur. Ortak direnişin mahalli ayakları olduğu ölçüde, buna uygun bir merkezi yapı da çok geçmeden oluşabilecektir. Mevcut koşullarda merkezi bir hareket ve bunun örgütsel araçları, daha çok direnişteki birimler üzerinden oluşturulabilir. Ortak komitenin bu düzeydeki bir yapılması, aynı zamanda sınıf dayanışmasının en geniş ölçekte örülmesinin çimentosu olacaktır. Yerel direnişlerin kuvvetleri, sorumluluklarına bu geniş ölçekten bakmak durumundalar.

Kitlelerin özdeneyimleri temelinde eğitimi ve sınıf devrimcilerinin görevleri

Sınıf dayanışmasına böyle bir yaklaşım, direnişlere bakışı bir başka açıdan da belirler. İşçi sınıfının okulu mücadeledir. Eylemler kitlelerin eğitim yoludur. Direniş yaşamış işçilerin çoğunun “dünyaya bakışım değişti” demesi, bunu anlatır. Soruna bu geniş çerçeveden yaklaşıldığında, sınıf için “an”lık kazanım ya da kayıp çok temelli farkları olan sonuçlar yaratmaz. Önemli olan, kitlelerin kendi özdeneyimleri üzerinden öğrenmeleri, bilinçlenmeleridir. Yerel direnişlerin çoğu belki başarısızlıkla sonuçlanıyor, ama sınıf hem bilinçli hem de deneyimli neferler kazanıyor. İyi bir ücret ve insanca çalışma-yaşam koşulları arzusunun sendikalaşmaya, sendikalaşma çabasının direnişe savurduğu işçiler soruna böyle bakarlarsa, onlara böyle bir bakış kazandırılırsa, kazanım-başarı körleştirmeyeceği/unutturmayacağı gibi, yenilgiler de yıldırtıcı olmaz. Direnişin kazanılması ya da kaybedilmesi gelecek açısından ele alınmalıdır. Geleceğin hizmetinde olmayan kazanımdansa, geleceğe mevzi bırakan yenilgiler daha yeğdir.

Yerel işçi direnişlerinin sürükleyici dinamiklerinin sorunu burada çizilmeye çalışılan perspektifle ele aldıkları söylenemez. Direnişlerin doğru bir hatta yürümesi kadar, işçilere sınıf çıkarları esasına dayanan bir bakış açısı kazandırmak da sınıf devrimcilerinin müdahalesini gerektirir. Sınıf devrimcileri, kendi dışlarında geliştiği durumlar da (siyasal sınıf çalışmamızın önceliklerini ihmal etmeksizin, enerjiyi ve güçleri yerli yerinde kullanmaya sıkı sıkıya bağlı kalarak), yerel direnişler olarak somutlanan bu hareketliliğe-arayışa müdahale etme sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Bugüne dek bu çerçevede müdahalelerle epey bir deneyim birikimi oluşturulmuştur. Sendikacılara yaklaşım, dışardan olmanın zorluklarını/sınırlılıklarını giderme, politik faaliyet götürme ve örgütlenme vb. sorunlar açısından bu birikim yeterli bir fikir vermektedir. Geriye bu birikimden yararlanmasını bilmek ve sorumluluğun hakkını vermek kalıyor...

Demokratik kitle örgütlerine...

Merhaba,

Ülkemizde, yaklaşık bir yıldır hücre tipi hapishaneler tartışılıyor. Hücresellerin işkence olduğunu, ölüm olduğunu bilmeyen yok artık. Uzun süredir tüm ülkenin gündeminde olan ve tartışılan hücreler, tecrit ve yalnızlaştırma üzerine kurulmuştur. Ve hücrelerdeki tek amaç, biz devrimci tutsakları siyasi kimliklerinden soyundurmak, emperyalizm ve ülkemizdeki işbirlikçi bir avuç egemen için bir tehlike olmaktan çıkarmaktır. Kısacası devlet hücrelerle, kişiliksiz, kimliksiz, örgütsüz insan tipini hedefliyor.

Tabii hücre tipi hapishaneler ilk defa gündeme gelmiyor. Daha önce de genelgelerle, Eskişehir, Ümraniye tabutluklarıyla defalarca gündeme getirildi. Her defasında devlet kararlılık gösterileri yaparak “kesin çözüm” diye kamuoyuna sundu hücreleri. Fakat her defasında, bedel ödemeyi göze alarak yaptığımız direnişlerle devletin bu saldırısının önünde barikat olmayı başardık. Buca, Ümraniye direnişleri, 1996 Ölüm Orucu Eylemi, Ulucanlar, Burdur direnişleri hala hafızalardadır. Bugün de farklı olmayacaktır. Biz tutsaklar olarak yine direnecek ve zaferi kazanacağız.

Şu da bir gerçektir ki, hücre saldırısı tek başına siyasi tutsaklarla da sınırlı değildir. Amaç olarak tüm halka yönelik bir saldırı politikasıdır. Halkın muhalefetine, örgütlenmesine, özgürlük ve demokrasi taleplerine en ufak bir tahammülü bile yoktur devletin. Bunun için de halkı susturmak, sindirmek için başta zor ve şiddet olmak üzere ideolojik, psikolojik her türlü saldırı yöntemini kullanıyor. Sizin de defalarca bizzat yaşadığınız gibi, bir basın açıklamasının bile karşılığı coplanmak, gözaltına alınmak ve işkence görmek oluyor.

İMF ve Dünya Bankası’nın direktifleriyle şekillenen ekonomi programlarıyla bırakalım halkın cebindekini, boğazındaki lokmaya el konulmuş durumdadır. İşçilerin, memurların maaşlarını IMF’nin belirlediği bir ülkede işçilerin, memurların haklarından söz edilebilir mi? Her gün işten atılmayla, sakat kalmayla yüzyüze olan emekçilerin tek örgütlenmesi olan sendikaların hareket alanı da daraltıldııkça daraltılmaktadır. Toprağını işleyerek ekmeğini kazanmaya çalışan köylülere IMF’nin tek ürün politikası, her yıl artacağı yerde azalan taban fiyatlarıyla yoksulluk dayatılmaktadır. Ülkenin geleceği olan gençliğe ise yozlaşmadan başka hiçbir alternatif sunulmamaktadır. Okuma hakları elinden alınan, işsizlikle başbaşa bırakılan gençler “potansiyel suçlu” olarak görülüyor ülkemizde. Bu koşullarda “gençliğin geleceği garanti altına alınmıştır” denilebilir mi? Okuma hakkı istediği için öğrencileri gözaltına alıp tutuklayan bir ülkede yaşıyoruz.

Halkın her kesiminin daha da sayabileceğimiz çok çeşitli saldırı ve baskıyla karşı karşıya olduğu ülkemizde, hücre saldırısı bu genel saldırı politikasının bir parçasıdır. Bugün işçilerin, memurların, köylülerin, kadınların, çocukların... yaşadığı baskı ve saldırılar hücre saldırısı ile iç içedir. Hiçbiri birbirinden ayrı ve bağımsız ele alınamaz. Hücre saldırısı tüm halkı kapsayan saldırı politikasının bir parçası olduğu içindir ki, hiç kimse “hücreler beni ilgilendirmez” diyemez. Bugün baskıyla, sömürüyle, haksızlıkla karşı karşıya olduğunu söyleyen herkes hücrelere karşı olmak zorundadır. Çünkü hücrelere karşı olmak;

- Demokrasi istemek,
- Bağımsızlık istemek,
- Adalet istemek demektir.

- Eşit ve özgür yaşamak istemektir. Biz, tüm bu nedenlerle hapishanelerde “HÜCRE” olarak gündeme gelen emperyalizmin hakları teslim alma politikasını boşa çıkarmak, özgürlük ve demokrasi mücadelesini ileriye taşımak için 20 Ekim 2000 tarihinde DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP tutsakları olarak Ölüm Orucu eylemi temelinde yürüteceğimiz SÜRESİZ AÇLIK GREVİ’ne başladık. Demokrasi mücadelesi veren sizlerin de direnişimize güç vermenizi bekliyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

(...)

Biz kazanacağız!...

**Tüm Hapishanelerdeki
DHKP-C, TKP(ML), TKİP Tutsakları**

Hukukçulara çağrımızdır!

Merhaba,

Bizler DHKP-C, TKM(ML) ve TKİP davası tutsakları olarak bundan dört yıl önce olduğu gibi bugün de bize dayatılan onursuzluğa, teslimiyete karşı bedenlerimizi açlığa yatırıyoruz. “F Tipi Hapishane” adı altında biz devrimci tutsaklara dayatılan bu saldırı dalgasını bizler de dalga dalga yayılacak olan yeni bir direnişle karşıyoruz. Tecrit ve yalnızlaştırma üzerine kurulu bir saldırı bu. Özünde siyasi kimliğimizi yok etmek, hapishanelerdeki örgütlü yaşamımızı tasfiye etmek ve inançlarımızdan soyundurmak vardır. Bugüne kadar hapishaneler sürekli irade çatışmasına sahne olmuştur. Buna yıllardır sizler de tanık oluyorsunuz.

Devletin saldırıları hapishanelerle sınırlı kalmamış, ülkemiz emekçi halklarına karşı yürütülen kapsamlı saldırıların bir parçası olmuştur. Bu gerçek bugün değişmemiştir, aksine daha boyutlu yaşanmaktadır. Bu nedenle de hücrelere karşı olduğunu söyleyen herkese vahşice saldırılıyor. İsteniyor ki, kimse sesini çıkarmasın, herkes hücreleri savunsun. Ama böyle bir şey, siz de kabul edersiniz ki mümkün değildir. Çünkü hücrelere girmek; teslim olmak, onursuzlaşmak, kişiliksizleşmek demektir. Ve böylesi bir şeyi hiç kimse kabul edemez.

F tipi hücre saldırısı bugün halklarımıza IMF ve Dünya Bankası tarafından dayatılan programdan bağımsız değildir, bağımsız ele alınmamalıdır. Bu gerçek bizzat Ecevit’in “Hapishanelerde istikrar sağlanmadan ülkede istikrar sağlanmaz” sözlerinde ifade edilmiştir. Bugün tüm emekçilerin yaşam hakları, sosyal, siyasal, demokratik... her türden hakları gasp ediliyorsa, bunu emperyalizm istediği içindir. Emeğinin karşılığını istemek, iş güvencesi istemek, düşüncelerini dile getirmek, kısacası en küçük bir hak istemi suç sayılır durumdadır. Ve tüm bunları belirleyen emperyalizmdir. Hücre saldırısı da emperyalizmin talimatlarıyla yaşama geçirilmeye çalışılıyor. Ulucanlar katliamı, emperyalizme, hücrelere geçileceğinin teminatı olarak gösterilmiştir. “F tipi” denilen hücre hapishaneler emperyalizmin halkı bir bütün olarak teslim alma operasyonunun önemli bir parçasıdır.

İMF ve Dünya Bankası dayatmalarıyla yaşama geçirilmeye çalışılan ve asıl olarak tekellerin “huzurunu ve istikrarını” sağlamayı hedefleyen ekonomik ve siyasi programlar halka karşı topyekün bir savaşa dönüşmüştür. Biz devrimci tutsaklar da bu saldırıların hedeflerinden biriyiz. Bize ve halka dayatılan teslimiyete asla izin vermeyeceğiz.

Evet bugüne kadar çok değişik kesimler eylemlilikleriyle hücrelere karşı olduklarını dile getirdiler. Şu bir gerçektir ki, bu mücadeleyi sahiplenmek, direnişimizin bir parçası olmak, demokrasi mücadelesi yürütmektir. Hapishane mücadelesi demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Ailelerimizin, kamuoyunun, duyarlı tüm kesimlerin desteğiyle bugüne kadar F tipi hapishanelere karşı gelişen tepkilerle birlikte biz de sözümüzü söyleyeceğiz. Avukatlarımızın ve sizlerin direnişimizi sahiplenmeniz, bu direnişin bir parçası olmanız önemlidir. Hapishanelerde yaşanan insanlık dışı uygulamaları, dayatılan onursuzluğu en yakından bilen, tanık olan sizlersiniz. Sizler de “Üçlü Protokol” dolayısıyla onursuz uygulama dayatmalarıyla karşı karşıyasınız. Hukukçular olarak sizler de bu mücadelenin içerisindeyiz. Ve değişik biçimlerde tepkilerinizi dile getiriyorsunuz.

Ancak bugüne kadar gösterilen tepkileri düşündüğümüzde, hücre politikasını boşa çıkarmak için daha fazlasına ihtiyaç olduğu bir gerçek. Demokrasi ve özgürlük mücadelesi emperyalizmin teslim alma programına her alanda karşı çıkarak, tavır alarak yürütülebilir. Değişik biçim ve yöntemlerle de olsa ülkemizde demokrasi mücadelesi yürüten güçler ortak demokratik taleplerle birlikte hareket edebilirler. Tepkilerimizi ortaklaştırmamız gerektiğini düşünüyoruz. Bu nedenle 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren aşağıdaki taleplerimizle, Ölüm Orucu temelinde yürüteceğimiz SÜRESİZ AÇLIK GREVİ eylemine başladık. Bu mücadelenin hep birlikte yürütmemiz gereken demokrasi mücadelesi olduğu bilinciyle birlikte olacağımızı bekliyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

(...)

**Tüm hapishanelerdeki
DHKP-C, TKP(ML), TKİP Tutsakları**

Helvacı davasından notlar...

Ulucanlar mahkemesinin Aliğa’daki duruşması 7 Kasım’da devam etti. Ulucanlar Cezaevi’nde katledilen Habib Gül’ün cenaze törenine katılan insanların yargılandığı, katillerin ise elleri kolları serbest dolaştığı mahkemede yargı terörü yaşandı.

Saat 10:10’da başlayan mahkeme 10 dakika sürdü. Eksik bilgilerin toplanması ve avukat Nedim Değirmencioğlu’nun yeni tanık talep etmesi ile duruşma 30 Ocak tarihine ertelendi. Katılımın zayıf olduğu (67 kişilik davalıdan 4 kişi geldi), yabancı konukların daha fazla ilgi göstermesi dikkat çekiciydi (İngiltere, Fransa, Danimarka ve Almanya’dan işkence ve insan hakları platformundan).

Mahkeme bittikten sonra adliyenin önünde yabancı konuklar Türkçe’ye çevrilerek bir basın açıklaması yaptılar. “... Mağdurların yargılandığı işkencecilerin sanki ödüllendirildiği bir durumla karşı karşıyayız...” sözleriyle devam eden basın açıklaması, devletin ve mahkemenin tutumunu da ortaya seriyordu. Daha sonra Habib Gül’ün ablası Kibar Kebude de mezarda Habib Gül’ün fotoğrafının kırılmasını kınayan ve birilerinin mezarlarımızdan da korktuğunu vurgulayan bir konuşma yaptı.

Bundan sonraki mahkeme süreçlerinde yargılayanları yargılamak istiyorsak, tüm olanaklarımızı seferber etmek durumundayız. Hele ki şu son süreçte, (F) tipi ve açlık grevlerinin sürdüğü bir dönemde, bu tür olanakları güce dönüştürmek durumundayız. Değişik ülkelerin platformlarından gelen insanlar bunu göstermişlerdir. Bu durumda bize, tüm duyarlı insan ve kurumlara önemli sorumluluklar düşmektedir.

Hücrelere geçit vermeyelim!

Devrimci hukukçulara çağrımızdır!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arshi.org>

“Çete devletine diz çöktüreceğiz! Biz kazanacağız!”

Bu metin, Gebze Cezaevi’nde 6 Kasım günü, tüm ziyaretçilerimizin ve dostlarımızın katıldığı bir açıklama toplantısında okunmuştur.

Ailelerimiz, dostlar, kavganın yoldaşları!

“F tipi” hücrelere karşı 20 Ekim tarihinde başlatmış olduğumuz Süresiz Açlık Grevi’miz, daha bugünden zaferi kazanacağımızı bizlere, sizlere, tüm topluma göstermiştir. Sizler bunun en canlı tanıklarısınız. Zaferi de sizlerin özverili mücadeleleriyle kazanıyoruz.

Sizlerin ziyaretlerinizde, mektuplarınızda, en temiz duygularla bizlere devamlı sorduğunuz gibi, SAG direnişinden başka yol yok muydu?

Bu sorunun yanıtı, Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar katliamında vardır. Bu sorunun yanıtı, Eskişehir tabutluğuna karşı üç kez yaşanan SAG direnişimizde, son olarak ‘96’da gördüğünüz ÖO-SAG direnişimizde vardır. Bu sorunun yanıtı ‘70’lerde direnişin yol göstericisi, Mahir’in, Deniz’in, İbo’nun başeğmez, teslim olmaz, soylu devrimci tavırlarında vardır. Bu sorunun yanıtı, 12 Eylül zindanlarında dahi teslim olmayan, ölümüne direnen devrimci siyasal kavgada vardır. Özcesi bu sorunun yanıtı, haklı ve meşru taleplerimizde vardır.

Ne için ÖO merkezli SAG direnişindeyiz? Bugüne kadar yapımı süren, esas olarak devrimci tutsakları tecrit, yalnızlaştırma, işkence

yöntemleriyle teslim alma, kişiliksizleştirme çerçevesinde gündeme getirilen F tipi denen hücre tipi cezaevlerinin kapatılması için.

Niçin direniştiyiz? Bütün bir halkı “terörizm” demagojisi ile suçlayarak “zanlı” haline getiren, işkence, katliam ve infazları yasalastıran, bunları gerçekleştiren işkenceci katilleri koruyan, 3713 sayılı Terörle Mücadele Yasası’nın sadece F tipi hücrelerin yasal dayanağını oluşturan 16. maddesini değil, tamamen anti-demokratik olan ve sonuçları artık iyice görülen bu yasanın bütünüyle ortadan kaldırılması için.

Niçin böyle bir direniş? Kamuoyunda “Üçlü Protokol” olarak tanınan, Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı’nın ortak imzalarından oluşan, tutsakların savunma hakları ve tedavi hakları başta olmak üzere hak gasplarına yönelik, avukatlarımıza onursuz arama dayatmasını içeren protokolün iptal edilmesi için.

Ne için? Kuruluş amacı ve 1984’den beri uygulamalarıyla engizisyon mahkemelerine rahmet okutan, özel-olağanüstü mahkemeler olan DGM’lerin kapatılması, verdiği cezaların bütün sonuçlarıyla ortadan kaldırılması için.

Ne için? Buca, Ümraniye ve

Diyarbakır, Ulucanlar katliamlarını yapanların ve sorumluların, kamuoyuna açık bir şekilde yargılanması, cezalandırılması için. Burdur Cezaevi’nde arkadaşlarımıza vahşice saldıranların, operasyon emrini verenlerin, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmaları için.

Ne için? Değişik tarihlerde ve yerlerde gözaltındayken bizlere işkence yapanların açığa çıkartılması, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp, cezalandırılması için.

Ne için? Emekçi sınıfların ve ezilen Kürt halkının, demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki anti-demokratik yasaların iptal edilmesi, siyasal hak ve özgürlükler için.

Gördüğünüz gibi, tüm taleplerimiz haklı ve meşrudur. Ve ancak, büyük bedeller ödenerek, kitleler tarafından sahiplenildiğimizde kazanılabilecek cinstendir. İşte bu zorunluluktandır ki, bini aşkın devrimci tutsak, SAG ile bedenlerini ölüme yatırmaya hazırlanmaktadır.

Ailelerimiz, halkın dostları, kardeşler!

Bugün faşist devlet, 20 Ekim’de başlayan direnişimizle en zayıf

noktasından vurulmuştur. Faşist rejim, bir yandan devlet güdümlü çetelerin ve bunlara alet olan adli tutsakların provokasyonu ile toplumu terörize etmeye çalışmaktadır. Çeteleşen devlet çürüten düzen gerçeğini, 28 Ekim tarihinde, katliam provası olarak Gebze Özel Tip Cezaevi’nde yaptığı operasyonu ile bir kez daha göstermiştir. Diğer yandan ise, F tipi hücrelere geçiş yapacağını pervasızca açıklayıp, af saldırısına hız vermiştir.

Her iki manevrayla amaçladıkları, emperyalizmin klasik havuç-sopa politikasını güncelleştirerek direnişimizi boğmaktır. Bunun için en büyük yardımcıları, destekçileri de, kirli çamaşırları Susurluk’un devamı bankalar operasyonu ile açığa çıkan burjuva medyasıdır. İşçi-emekçi sınıfları, yoksul Kürt halkını devrimci tutsaklar şahsında teslim almak istemektedirler.

“Cezaevlerinde devrimci bilinci, sosyalizm inancını teslim almadan ülkede istikrar sağlayamayız” diyen faşist rejimin sözcülerinin af oyunlarına kanacak mıyız? Yoksa çeteleşen devleti-çürüten düzeni yargılayıp, hesap sorup onlara mı af diletceğiz? İşte direnişimizin sizler şahsında halkımıza mesajı budur.

Sizler bugüne kadar devrimci tutsakları hiçbir zaman yalnız bırakmadınız. Sokaklarda, Cumartesi eylemlerinde, cezaevi önlerinde, en fütursuzca, en vahşi devlet baskısına karşı, sesimiz soluğumuz oldunuz. Hepinizle gurur duyduk ve onurlandık. Fakat Ölüm Orucu’na dönüşmenin arifesinde olan direnişimiz, bizlerden ağır bedeller isterken, ailelerimiz, yakınlarımız, sınıfımız ve halkımızdan da daha fazla fedakarlık, eylemli destek beklemektedir. Tıpkı 24 Ekim’de Ankara’da ki Ulucanlar davasında gösterdiğiniz gibi, tüm alanlarda, sokaklarda, fabrikalarda ve okullarda, kitlelerin taleplerimizi sahiplenmesini, çeteleşen devletten, çürüten düzenden hesap sormanızı bekliyoruz.

Bugün onurlu aydınlar miting örgütlemeye çalışıyorlar. İHD kurultay yapmaya çalışıyor. İşçiler, kamu emekçileri, öğrenciler, Kürt halkı, semt yoksulları sokağa çıkmak istiyorlar. Her miting, her kurultay, her iktisadi-demokratik eylemlilik, SAG-ÖO direnişimizin ve taleplerimizin kürsüsü olmalıdır. Bizler, şehitlerimizin kanıyla zindanları tutuşturuyor, ateşi körüklüyoruz.

Ve and olsun ki; sınıfımıza, halkımıza, sizlere layık olacağız, bayrağımıza bir kez daha leke düşürmeyeceğiz. Çete devletine diz çöktüreceğiz. Biz kazanacağız, biz kazanacağız!

Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!

Yaşasın genel direnişimiz!

Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelelerimiz!

Yaşasın devrimci dayanışma!

TKİP ve TKP(ML) Tutsakları

DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP Davası Tutsaklarının açıklaması:

Vatan dergisi bürosu basıldı!

Hücre hapishanelere karşı yürütülen mücadele engellenemez!

31 Ekim 2000 günü sabah 06:00 sularında Bağımsızlık ve Vatan Dergisi’nin Çağaloğlu’ndaki bürosu polisler tarafından basıldı. Sabahın ilk saatlerinde, Bağımsızlık ve Vatan Dergisi’nin bulunduğu sokağa giriş-çıkışları yasaklayarak "katliama" gider gibi operasyon düzenleniyor. Yaşadığımız ülkede, mücadele biçimi ne olursa olsun, devlet kendisine karşı olan herkese saldırıyor. Açık legal bir dergi bile silahlı polisler tarafından karşılarında büyük silahlarla donanmış bir güce karşı operasyon çekiliyormuş gibi basılabiliyor, içeridekiler herkesin gözleri önünde işkenceden geçirilebiliyor. En küçük bir muhalefete bile tahammül edemeyen devlet, kendisine karşı olan her sesi susturmak istiyor. Boğmak istiyor. Yok etmek istiyor. Bunun için de saldırıyor, işkence yapıyor, katliyor. Bağımsızlık ve Vatan Dergisi’ne yapılan baskın da bunlardan biridir.

Duvarları delerek girdikleri büroda bulunan herkese, daha büronun içinde işkence yapmaya başladılar. Ve Vatan Dergisi bürosunda bulunan 30 kişiyi yaka-paça gözaltına aldılar. Gözaltına alınanların hepsi yaralıdır. Ve sağlık durumları iyi değildir. Gözaltında bulunanların can güvenlikleri yoktur. "Demokratik", "Hukuk devleti" olduğunu iddia eden hangi ülkede böyle görüntülere rastlanıyor? Hangi ülkede yasal bir derginin duvarları kırılarak içeride bulunanlar hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınıyor? Burası Türkiye... Ülkemizde polis, her istediğini canı istediği zaman gözaltına alma, işkence yapma ve katletme "özgürlüğüne" sahiptir. Bu hakkı ona devlet vermiştir. Polisine, ordusuna, MİT’ine, JİTEM’ine, "benim yanımda olmayan herkese istediğini yapabilirsin" demiştir.

Vatan Dergisi’nin basılması ve çalışanlarıyla birlikte işkenceden geçirilerek gözaltına alınması hücre hapishanelere

karşı mücadeleyi boğmak amaçlıdır.

Vatan Dergisi çeşitli kereler polisin baskınlarına maruz kalmıştır. Bu baskının amacı ise F tipi hücre hapishanelerine karşı yürütülen mücadeleyi boğmak, hücrelere karşı çıkan her sesi susturmak amaçlıdır. Devlet tutsakları hücrelere kapatmak isterken, kendisine karşı çıkanları, teslim alma politikasına karşı mücadele edenleri baskı, işkence, katliam ile susturmak, sindirmek istiyor. **Başaramayacaklar!**

Gözaltılarla, işkencelerle hücrelere karşı yükselen sesi boğamayacaklar!

Bugün hapishanelerde hücre hapishanelere karşı başlattığımız genel direnişimiz, aynı zamanda devletin halkımıza yönelik saldırılarına barikat olmak içindir. Direnişe başladığımız ilk günden itibaren, direnişimizin sadece hapishanelerle sınırlı olmadığını, hücre hapishanelerin aynı zamanda tüm halka yönelik saldırıların bir parçası olduğunu söyledik. Bugün hücrelere karşı olan her kesime uygulanan şiddet ve baskı bunun açık göstergesidir. Ve 31 Ekim 2000 tarihinde Vatan Dergisi’ne düzenlenen baskın, devletin halka saldırısının somut örneğidir.

İşte bu yüzden diyoruz ki;

Hücrelere karşı olmak demokrasi istemektir.

Hücrelere karşı olmak işkenceye, sömürüye, baskıya karşı olmaktır.

Kendisine demokratım, duyarlıyım, insanım diyen herkesi hücrelere ve temel olarak halka yönelik tüm saldırılara karşı olmaya çağırıyoruz.

Tüm Hapishanelerdeki

DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP Davası Tutsakları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

4 Kasım ‘00

Süresiz Açlık Grevi üzerine sendikacılar ve öncü işçiler ile konuştuk...

“İnsanlar ölmeden sahip çıkmalıyız!”

- Devrimci tutsaklar F tipi hücre saldırısını püskürtmek için SAG direnişine başladılar. Belli bir dönem sonra Ölüm Orucu'na dönüştürülecek bir ölümüne kararlılık sergiliyorlar. Ancak dışarda işçi ve emekçilerin direnişi sahiplenmesiyle sermayeye geri adım atırılabılır. Bu süreçte neler yapmayı düşünüyorsunuz?

“Amaç Türkiye’yi dikensiz bir gül bahçesi haline getirmektir”

Munzur Pekgüleç (Hava-İş Sendikası Eğitim Uzmanı): Ben sendikada bir eğitim uzmanı olarak, sendikal mücadeleyi siyasal mücadeleden bağımsız ve ayrı görmüyorum. O yüzden cezaevlerinde yaşananlar bana göre işçi sınıfının yaşadıklarından bağımsız değil. Bugün IMF ve Dünya Bankası’nın geri kalmış ülkelere ve özellikle de bizim gibi ülkelere dayattığı uygulama çok açık. Bu iktisadi anlamda da bir kuşatmadır, siyasal anlamda da bir kuşatmadır. Ve bu kuşatmanın amacı, gerçekten Türkiye’yi dikensiz bir gül bahçesi haline getirmek ve bir avuç kapitalistin rahatça at oynatabileceği bir ortamı hazırlamaktır. O yüzden yapılan bütün uygulamalar sermayenin çıkarıdır. İşçi sınıfı, yoksul emekçi halk ve cezaevlerinde bulunan tutsaklara karşı bir uygulamadır.

Özellikle cezaevleri sorunu bu ülkede uzun yıllardan bu yana yaşanan bir sorun. Bu soruna demokratik bir çözüm, insan haklarına uygun bir tutsaklık kurumu veya kuralları geliştirmek yerine, sermayenin tek hedefi buradaki insanları tecrit etmek, kişiliksizleştirmek ve hücrelerde yok etmektir ve buna yönelik bir politika izlemektedir. Ancak cezaevlerinde bulunan tutsaklar, onurlarını ve kişiliklerini büyük bedeller ödeyerek korumaya çalışıyorlar. Bundan önceki yıllarda Diyarbakır Cezaevi’nde, Ulucanlar’da yaşananlar, daha önce ölüm oruçlarında onlarca insanın şehit olması... Öyle sanıyorum ki, bu Türkiye’de özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinden bağımsız bir olgu değil.

Son zamanlarda AB’ye katılım gerekçesiyle ülkede demokratikleşmeye gidileceği, insan haklarına saygılı olunacağı biçiminde politik çevrelerde çok fazla söylev veriliyor. Ancak somut uygulamalarda görülen, hükümetin bundan çok uzak olduğu gerçeğidir. Belki de Türkiye’nin en ciddi sorunlarından biri cezaevleri sorunudur. Özellikle son Ecevit-MHP hükümetinin iktidar olmasında en çok kullandıkları cezaevleri ve “af”la ilgili sözcüklerdir. Af konusunda her ne kadar siyasal tutsakları kapsam dahilinde görmeseler de. Ancak sadece adli suçlular için böyle bir affın eşitlik ilkesine aykırı olacağı ve bunun Türkiye’deki demokratikleşmenin, barış

ortamının geliştirilmesinin, insan haklarının tesis edilmesinin oluşmasına yardımcı olmayacağı açıktır. O yüzden siyasal tutsakları gözardı ederek yapılabilecek bir uygulama Türkiye’de yaşanan olumsuzlukları gidermeye yaramayacaktır.

Öte yandan, cezaevlerinde bulunan tutsakların özgürlükleri ve onurları için direnmeleri en meşru, en demokratik haklarıdır. Cezaevlerinin insanca yaşanabilecek yerler haline getirilmesi mutlak insani bir taleptir. O yüzden özellikle F tipi cezaevleri uygulaması tecrittir, yok etmektir, sindirmektir, imha etmeye yönelik bir tutumdur. Buna karşı durmak da, demokratik direnme hakkını kullanmak da meşru bir haktır, diye düşünüyorum.

Bugün cezaevlerinde tutsak olan insanların kendilerine yönelik saldırılara karşı tepki örgütlemeleri, onun karşısında ölüm orucu gibi gerçekten telafisi mümkün olmayan noktalara varan, ölümlerle sonuçlanan bir direnişi göze almaları, bizim açımızdan, dışarda olanlar açısından, korkunç derecede rahatsız edici ve üzücüdür. Ama buna karşı üzülmek ve rahatsız olmaktan çok, bu taleplerin kazanılması için dışardaki devrimci demokratlar, kendine insanım diyenler, duyarlı insanlar, içerdekilerden daha çok çaba göstermek zorundadırlar. O yüzden Türkiye’de sendikaların bir tür çıkmazları ve çözümsüzlükleri söz konusu. Sendikal mücadeleyi siyasal mücadeleyle çok fazla ilişkilendirmeyen tutumları, yaşanan süreçte korkunç derecede olumsuzluğa neden olmuştur.

Bugün özelleştirmelerle sendikalar tasfiye edilmiştir. Örgütlülük tasfiye edilmiştir. İşsizlik tahammül edilmeyecek boyutlara gelmiştir. Ülkenin hemen hemen dörtte üçü açlık sınırı altında yaşamaktadır. O yüzden DKÖ’ler ve özellikle sendikalar, cezaevi ve diğer siyasal sorunlar, Kürt sorunu ve diğer sorunların çözülmesi konusunda örgütlü olan en güçlü kesim olmasından dolayı,

aktif olması lazım. Resmi politikalara çanak tutan ve paralel düşen yaklaşımlardan bir an önce kurtulmalıdırlar.

O yüzden cezaevlerinde başlatılan Ölüm Oruçları’nda insanlar canlarını feda etmeden, öylesine ağır bir bedel ödemeden, kamuoyu ciddi anlamda duyarlı davranmak ve onların taleplerinin bir an önce yerine getirilmesi konusunda hükümet üzerinde, uluslararası ilişkileri de kullanarak, baskı unsuru olmak durumundadır. Hava-İş Sendikası’nın da diğer sendikalardan çok farklı işleri tek başına yerine getirebilmesi çok olanaklı değil. Ancak yönetimi ve temsilcileri siyasal konularda duyarlılık gösterecektir diye düşünüyorum. Biz de bu konuyu temsilcilerin gündemine taşımak, duyarlılığı sağlamak için çaba harcayacağız ve gösterilecek tepkilerle dayanışma içerisinde olacağız.

“Tüm eylem ve etkinliklerde yer alacağız”

Mehmet Karagöz (Genel-İş Sendikası 2 No’lu Bölge Şube Başkanı): Özellikle bir senedir F tipine karşı kamuoyunda yoğun bir tepki var. Sivil toplum örgütleri ve sendikalar olarak üzerimize düşen görevleri yapamadık. Yapamamızın nedenlerini en az bizim kadar siz de biliyorsunuz. Mart’tan bu yana kendi içimize kapandığımızdan dolayı, kamuoyunda canlı tutulması gereken olayların biraz dışında kaldık. Oysa bu, bir şey yapmamamız anlamına gelmemeliydi. Bu konuda özelleştire veriyoruz.

SAG ilerde Ölüm Oruçları’na dönüşecek ve bu dönem bize ‘96 yılını hatırlatıyor. ‘96’da Refahiyol hükümeti döneminde de tutsakların uygulamalara karşı eylemi olmuştur. O zaman içerde ölümler başladığında kamuoyunda bir canlanma ve tepki oluştu, sahiplenme oldu. Ama iş isten geçmişti, çünkü 12 insan şehit olmuştur. Bence bu süreçte

böyle bir hata yapmamak lazım. İnsanlar ölmeden sahip çıkmalıyız. Sendika olarak genel merkez düzeyinde konuşma hakkını kendimde bulamıyorum. Ama kendi yönümüzden İstanbul’da bununla ilgili yapılacak tüm eylem ve etkinliklerde olacağımızı ifade ediyorum. Temsilciler kurulumuzda bunu gündeme getirdik, sahiplenilmesi doğrultusunda arkadaşlarımıza düşüncelerimiz anlattık. Bir ilan vermeyi düşünüyoruz. Yine panel düşünmüştük. Genel merkeze ilettik, ama henüz hiçbir haber gelmedi. Ama basın açıklaması yapabiliriz. Eğer yapabilirsek, 1-2 saatlik işbirakma eylemi düşünüyoruz. Susurluk döneminde ve ‘96 Ölüm Orucu döneminde bunu yapmıştık. Tabii ki bunun alt çalışmasını şimdiden yapabilirsek, şube başkanlarımızın kafasını bu konuda açabilirsek, sanıyorum başaracağız.

Öte yandan, kendisine demokrat diyen tüm sendikaları biraraya getirmenin yollarını aramak lazım. Tabii bunu sizin de yapmanız gerekiyor. Bu sadece bizimle olmaz. İEP adı altında değil, bu sürece katkı sunacak tüm sendikaları biraraya getirmek lazım. Ortak bir basın açıklaması yapmak lazım. Bu sürece katkı sunmak lazım. Bu sorun sadece tutuklu ailelerinin ve bir kısım siyasal çevrelerin sorunu değil. Bu insani bir sorun oldu artık, çünkü öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, kimin cezevlerine düşeceği belli olmayan bir süreçteyiz. Bugün o insanların başında ise, yarın bizim başımıza gelecek. Sokakta hak aramak bile suçsa, TİS’lerde greve çıkmak suçsa, grevler erteleniyorsa, insanlar gözaltına alınıyorsa, bu bizim için de kaçınılmaz bir süreç olmuştur. Yani sendikalar için de bu böyledir, onun için de çok duyarlı olmak zorundayız.

“Ağır bedeller ödenmeden saldırının püskürtülmesi gerekiyor”

Hüseyin Ayrılmaz (Belediye-İş Sendikası 3 No’lu Şube Başkanı): Öncelikle şunu söyleyeyim. Siyasal iktidar nereye, kime nasıl saldıracağını çok iyi hesaplıyor ve ona uygun politika geliştiriyor. Bugün toplum içerisinde en dinamik sayılabilecek ve gerçekten ona ciddi muhalif olacak kesimler nerededir, bellidir. Bunlar devrimcilerdir, sosyalistlerdir. Ve bugün de bunların en çok kaldığı yerlerde cezaevleridir. Bunların bir şekliyle sindirilmesi ve elde edilen hakların ellerinden alınması isteniyor. Türkiye’de genelde bir sessizlik söz konusu, aynı sessizliği cezaevlerinde de taşımak istiyorlar.

Bana göre bundan dolayı F tipleri gündeme geldi. F tipleri bir izolasyondur, yani tecrittir. Gerçekten tutsakları herşeyden uzaklaştırmaktır. Bu kabul edilebilir bir durum değil. İnsanların

bugün bu tehlikeye karşı bedenlerini ölüme yatırmaları, elbette ki insanım diyen, vicdanı insanlıktan yana çarpan herkesin, düşünce farklılığı gözetmeden, tutsakların bu taleplerini sahiplenmesi ve dışarda bu yönde hareket etmesi gerekiyor. Özellikle biz işçi sınıfının içerisinde çalışan arkadaşlar olarak eğer kendimizi bir parça olsun duyarlı değerlendirirsek, bu somut durumu görmezlikten gelemeyiz.

Kendi cephemizde mutlaka yapacağımız şeyler olduğunu biliyoruz. Ama müthiş bir kopukluk, yani biraraya gelmeme sorunu var. Bence bu bir an önce giderilmelidir. Sendikalar içerisinde yüzü işçiye dönük olan devrimci-demokrat sendikacıların, yüreği demokratik muhalefetten yana çarpan herkesin biraraya gelip cezaevlerinde başlayan SAG eylemine destek vermesi gerekir. Çünkü daha önce deneyimler yaşandı. Ölümle gelip gündeme girmeden bir an önce harekete geçilmesi, ağır bedeller ödenmeden bu saldırının geri püskürtülmesi gerekiyor. Bu konuda insanların en çok bizim desteğimize ihtiyacı var. Çünkü neticede kendileri dört duvar arasındalar. Yaptıkları bedenlerini ölüme yatırmak. Bu noktada biz sessiz kalmamak, derlenip toparlanmak, sınıf cephesinden işçilerle, temsilcilerle, katabileceğimiz ölçüde insanları katarak bir muhalefet odağı yaratmak zorundayız.

“Şimdiye kadar kimse üzerine düşeni yapmadı”

Hasan Gülüm (Belediye-İş Sendikası 2 No’lu Şube Başkanı): Talepler çok insanı talepler, öncelikle bunu söyleyeyim. Yani insanların kişiliklerinin ortadan kaldırılmasına yönelik bir tepki, ben böyle düşünüyorum. DKÖ’ler şimdiye kadar bu sorunu sahiplenemedi. Devlet bu problemi ortaya koyduğunda, hem cezaevi içerisinde bulunanlar hem de içerde bulunanların yakınlarının göstermiş olduğu kararlılığı dışındakiler de sahiplenmiş olsalardı, aslında daha ilk günlerde geri adım atılmış olacaktı. Bundan dolayıdır ki, cezaevlerinde açlık grevi başladı. Sonunda kendi yaşamlarını ortaya koyarak bu noktada kararlılıklarını ifade ediyorlar.

Birinci derecede bu işin karşısında durabilecek olanların DKÖ’ler olduğunu düşünüyorum. Yani İHD, ÇHD, TMMOB vb. İkincisi sendikalardır. Türkiye’de en örgütlü kurumlardır bunlar. Şimdiye kadar kimse üzerine düşeni yapmadı, bunu söyleyeyim. Ancak sorunlardan kimsenin uzaklaşması ve kaçması mümkün değil. Önemli olan, bir arada olması gerekenleri aynı yönde tutabilmek ve örebilmektir. Böyle olursa, hem F tipi cezaevlerinin, yani hücrelerin yapımının durdurulması, hem insanca yaşanabilir koşulların yaratılması, hem de cezaevlerinde bugün yapılan haksız uygulamaların ortadan kaldırılması mümkün olur.

Biz Belediye-İş olarak, bu konuyla ilgili dışımızdaki sendikaları ortak bir toplantıya çağırdık. Toplantıda bu konuda

tavir alınması yönünde adım atılmasını önereceğiz. Bu adımların birinci derecede yolu; kamuoyuna verilecek mesaj ile arkasından pratik eylemin gerçekleştirilmesidir. Örneğin, açlık grevlerine yönelik ve genel aflu ilgili bir basın açıklaması yapalım. Diğerleriyle ortaklaştığımız noktada fiili eylem düşünüyoruz.

“Tek sorun ayrı ayrı duran emek güçlerini yanyana getirebilmek...”

Fikret Çolakoğlu (Enerji-Yapı Yol Sen İstanbul Şube yöneticisi): Ben olayı sadece açlık grevi süreci olarak değerlendirmiyorum. Tek başına F tipinin ya da SAG’ın hedeflenmesi, diğer hedeflerden bağımsız cezaevi eksenli bir mücadele hattı çizilmesi bana göre ters. Yani bu saldırının eksen ve sahipleri dışarıdadır. Sahibi sınıftır. Bu sınıfın içerisinde örgütlü olan, sınıfa öncülük etmek isteyen insanlar bu süreci dışarda hızlandırmalıdır. Dışarda özelleştirme, taşeronlaştırma, KHK, tahkim vb. yasaların yanısıra F tipi saldırısı söz konusu. Bu saldırılar sınıfa farklı noktada, köylülüğe farklı noktada, sınıfın öncülleri durumunda olan cezaevlerine farklı noktada. Bu saldırılara karşı mücadeleyi ortaklaştıramadığımız sürece, tek başına cezaevlerini eksen yapıp bedenlerimizi ölüme yatırıp bu işin çözüleceği konusunda inancım biraz zayıf. Bu anlamda hem süreci erken buluyor, hem de dışarda yapılabilecek çok şey olduğunu düşünüyorum. Tek sorunun ayrı ayrı duran emek güçlerini yanyana getirebilmek olduğunu düşünüyorum. Bu yanyana getirilmenin de ölümlerle olmamasını temenni ediyorum.

“Emek ve onur mücadelesi verenlere F tipi dayatılıyor”

İsmail Kara (Beyoğlu Belediyesi işyeri temsilcisi): Saldırı sadece F tipi değil, saldırı bir bütündür. Bugün F tiplerinin kimler için yapıldığı önemli. Emek mücadelesi veren, onur mücadelesi veren insanlara F tipi dayatılıyor. Amaç, insanları hücrelere koyarak yoketmektir. Bugün F tipi cezaevlerindeki insanlara dayatılıyor. Yarın bize de dayatılacak. Çünkü ben işçiyim, mücadele ediyorum. Bugün devletin uygulamalarına karşı en dirençli yer cezaevleridir. Siyasi tutsakların direncidir. Devletin tek hedefi ise siyasi tutsakları yoketmektir. Bunu önüne koymuştur. Bize düşen görev ise ortak mücadele etme zorunluluğudur. İnsanlar bedenlerini ölüme yatırıyorlar. Özellikle sendikalar duyarlı olmalıdır. Herkes kendi cephesinden sorunu gündeme getirip mücadele etmelidir.

“Tutsaklar onurlu bir mücadele veriyorlar”

Mehmet Yılmaz (Anakent Belediyesi temsilcisi): Sistem toplumun her kesimine yönelik yoğun bir saldırı gerçekleştiriyor. Bunu bilmemek körlük, hergün bunu yaşıyoruz. Örneğin biz grevde yaşıyoruz, memurlar aldıkları

ücretle yaşıyorlar. Cezaevlerindeki insanlar başka türlü yaşıyorlar. Sonuçta sorunlarını, taleplerini dile getiren insanlar sokağa çıktıklarında karşılaştıkları bir şey var; şiddet. Bu şiddetin karşısında nasıl durulur? Tek yol mücadelenin örgütlenmesi, ben buna inanıyorum. Bunun dışında birbirimize söylediğimiz sözcüklerin hayal olduğunu düşünüyorum.

Cezaevlerindeki tutsakların onurlu bir mücadele verdiklerini düşünüyorum. Hem kendi adlarına, hem ülkeleri adına, hem de bu ülkede yaşayan insanlar adına. Yani bu ülkede birileri bir şeyler yapabilmeli. Bu kadar olumsuzluğa, anti-demokratik uygulamalara karşı birileri tepki göstermeli. Gösteren insanlar da cezaevlerindeki bir avuç insan. Ama örgütlü insanlar. Sonuçta ne istedikleri konusunda çok net insanlar.

Şimdi diyoruz ki örgütlenelim. Bu ülkede demokrasi mücadelesi veren bir sürü kurum var. Anti-demokratik uygulamalar, insan hakları ihlalleri ile grevlerin ertelenmesi de bu uygulamalar içerisine girer. Biz grevlerin ertelenmesinde tepkimizi gösterirken, hiçbir zaman F tipi cezaevleriyle ilgili tepki ortaya koymadık. Ya da ölen sendikacı arkadaşlarımızın mahkemesine bile gitmekten ürktük. TİS görüşmelerinde ortak hareket edelim dedik, olmadı. Ben inanıyorum ki, açlık grevleri ileriki süreçte ölüm boyutlarına geldiğinde kamuoyunda tepki oluşacak. Sonuçta biz binanın yıkılmasını

bekliyoruz, önlem almak için. Hiçbir zaman o bina yıkılmadan önlem almayı düşünmüyoruz. Bina yıkılacak, 10-15 insan ölecek, ya da çatının altında kalacak, ondan sonra demokrasi mücadelesinde söz sahibi olan insanlar, 10-15 kişi hayatlarını feda ettikten sonra, lütfedip açıklamalar yapacaklar.

Ben bugün Süleyman Yeter’in cenazesine veya F tipi ile ilgili bir yerlere gidebiliyorsam, bence şube başkanım da gelmeli, şube sekreterim de katılmalı. Bunun için onları dürtmeliyiz. Sonuçta onlar da demokrat insanlar. Ben işçiyim, o sendika başkanı. Onun etkilediği kitleyle benim etkilediğim kitle aynı değil. Onun gösterebileceği bütün tepkileri bizler tarafından destek bulacaktır. Belki geniş kitleler tarafından bulmayacak, ama bir Belediye-İş Sendikası’nın 1-2-3 No’lu şubeleri olarak, örneğin sendikanın önünde ya da başka bir yerde tepkimizi koyabilmeliyiz. Bu yapıldığı takdirde buna birçok işçinin katılacağını düşünüyorum. Önemli olan bunu örgütleyecek kafanın olması. O zaman hayal edeceğimiz herşeyi gerçekleştirebiliriz. Yeter ki bizim hayallerimiz olsun. Şube başkanları örgütlediği anda, 1000-1500 kişi bu eylemlere çok rahat bir şekilde katılacaktır. Önemli olan onların bunu istemesi. Onların bir basın açıklaması yapıp yapmayacağı veya bir bildirinin altına Belediye-İş Genel Merkezi veya şubeleri olarak imza atıp atmayacağı... Tabii ki attığında da arkasında durmalıdır.

İçeride ve dışarıda hücrelere girmeveceğiz...

DİRENECEK VE KAZANACAĞIZ!

Kamu emekçisi arkadaş!
Bugüne kadar hücre tipi yaşama ve F tipi cezaevlerine karşı: "Hücrelere girmeyeceğiz şiarını birçok defa ya duyduk, ya da haykurdık...

Hücre tipi cezaevlerinin ve yaşamın ne anlama geldiğini hiç düşündük mü? Devletin F tipi cezaevlerini hayata geçirmek için sonu kania biten bir dizi operasyon ve katliama neden ihtiyacı duyduğunu hiç düşündük mü? Devrimci iradenin teslim alamayacağı; bilmelerine rağmen, neden bu kadar kararlı olduklarını hiç düşündük mü?

Kırmız; Hücrelerin ölüm demek olduğunu bildiği için "ti vermeyeceğiz!" dedi.

Kırmız; "Bunun bizimle ne alakası var" dedi.

Kırmız; "Bana dokunmaya yılan bin yıl yaşasın" dedi.

Kırmız; "Bugüne kadar mücadele ettik ama sonuç orta ne kazandık" dedi.

Neden hücreler? Neden devrimci direniş?

Hücreler; bugün, yalnızca devrimci tutsaklar için hazırlanıyor!

Hücreler; yarı, hakını ara emperyalist sömünüye hayır diy toplumun insanca yaşamak için devam eden her kesimi için ha

İMF'nin dayattığı MGK-TÜS hükümetinin uygulamaya geçtiği program ortada. Bu programla sendikası/örgütsüz böylece yavaş...

güçsüz; bu programla bizleri iş güvencesiz bırakmaya çalışıyorlar. Amaçları herşeye boyun eğen, mücadele etmeye bir toplum yaratmak. Biziz biz yapan değerlerimizi, mücadelemizi getiregimizden koparmak, yalnızlaştırmak "teslim almak"...

Aynı IMF programıyla; cezaevindeki devrimci tutsakları, devrimci kimliklerinden yaltınak, kişilikleştirmek kısaca yoketmek için F tipi hücreleri...

kurulmuş. Toplumun mücadele eden tüm

rak, "teslim almak" için pimiz F tipi hücreler

Devrimci tutsaklar; hem içeride işçi-emekçilerin mücadelesine, hem de içeride devrimci kimliklerine ve devrim mücadelesine yapılan aynı yalnızlaştırma, yaltınak, bölüp parçalayarak yoketme saldırılarına izin vermemek için bedenlerini gene ölüme ar. Bu ilk değil, ikinci son zım ellerimizde!

İz işçi-emekçiler; insanca yaşamaya yeten an ücret,

Herkes iş, tüm çalışanlara öncesi,

Grevli topluluşlaştırmeli dika huku ve tüm bunları anlamak için eninüz söz,

re örgütlenme özgünlüğü n anti-demokratik yasa ve

arla bizleri susturmaya, reye çalışıyorlar. Dışarda

tele içinde teslim alamadığı önölüklerini içeride teslim almak,

tipi hücreleri hayata neye çalışıyorlar.

izümüz sanadır! mücadele içinde aktif yer alan kamu emekçisi arkadaş!

İana dokunmayan yılan bin yıl

sın diyen kamu emekçisi

aldırılmı ve neyl na ya benim de başuma bir

eden geri duran kamu

gerekliyor ama nasıl diyen

matru emekçiler arkadaş!

Artık sıra hepimizde!

Öncelikle devrimci tutsakları hücrelere sokmak istiyorlar, çünkü;

* Onlar bize mücadelede hak almanın yolunu; Onlar bize direnmenin, ölümüne direnerek kazanmanın yolunu; Onlar bize kararlılığın ne demek olduğunu gösteriyor.

* Onlar bize; Devrimci bir duruş ve militan bir direniş karşısında aslında devletin ne kadar aciz olduğunu gösteriyor.

Aydınlardan hücre saldırısı ve SAG konusunda açıklama...

Devletin F tipi saldırısı durdurulmalıdır!

8 Kasım Çarşamba günü Yüksel Caddesi'nde Aydın ve Sanatçı Girişimi tarafından yapılan basın açıklaması saat 12:00'de başladı. Yaklaşık yetmiş kişinin katıldığı açıklamada; devrimci tutsakların açlık grevinde olduğu ve 35. günde açlık grevinin ölüm orucuna çevrileceği kamuoyuna bir kere daha duyuruldu. Devletin F tipi cezaevlerinin yapımından ve uygulamasından derhal vazgeçmesi gerektiği istemi dile getirildi. Katılan aydın ve sanatçıların isimlerinin okunmasının ardından basın açıklaması sona erdi

Bundan yaklaşık dört ay önce sanatın ve bilimin değişik dallarında, düşünen, ürün veren yetmişin üzerinde aydın ve sanatçı bir araya gelerek, F tipi cezaevlerinin neden insanın doğasına ve temel haklarına aykırı olduğunu; cezadan ve cezaevinden öte, insanı ruhsal ve düşünsel açıdan çökertecek, biyolojik bir varlığa indirgeyecek tam bir tecrit anlamı ve amacı taşıdığını; cezaevlerinde yaşanan, sağlıktan sosyal-kültürel ihtiyaçlara kadar pek çok sorunun bu sistemle çözümlenemeyeceğini; devletin, anti-demokratik ve çağdışı bir tutumla, her türlü muhalif düşüncüyü içerden kuşatarak yok etmek için bu cezaevlerini gündeme getirdiğini; bu uygulamadan vazgeçilmemesi halinde cezaevlerinde ve dışarda büyük acıların yaşanacağını, bir dizi eylem ve etkinliklerle basın ve kamuoyunun gündemine taşıdı.

Bu girişimler önemli ölçüde yankı bulmuş, toplumun pek çok kesiminden tepkiler yükselmiş, büyüyen tepkiler karşısında Adalet Bakanlığı, bir dizi yasal düzenlemeyle F tipinde iyileştirmeler yapılacağını açıklamak zorunda kalmıştır. Girişim, gelişmeleri yapıcı olacağı umuduyla izlemiş, ancak geçen süre içinde devlet tarafından içerdekileri ve dışardakileri inandıracak adımların atılmadığını; ucuz ve sıkı siyasi çekişmeler ve hesaplarla konunun bir oyalamaya dönüştürüldüğünü; F tipi cezaevleri yapımının hızla sürdüğünü; çete-mafya şeflerinin cezaevlerini içerden nasıl teslim aldığını ve neler yaptığını; bunu fırsat bilen sayın bakanın, kendi aczinin sonuçlarını, nasıl F tipi cezaevlerinin gerekçesine dönüştürdüğünü hayretle ve üzüntüyle gözlemiştir.

Gelinen noktada, dışardan beklenen adımların atılmadığını gören bir grup siyasi mahkum açlık grevine başladılar ve bugün açlık grevleri 20. gününe girdi. Otuzuncu günden itibaren de bunu ölüm oruçlarına çevireceklerini kamuoyuna

duyurdular. Yirmi gündür süren bu eylem karşısında devlet, o bilinen kayıtsız, duyarsız ve önemsemez tutumunu sürdürüyor. Dahası cezaevlerinde af talebiyle yapılan her türlü eylemi –bu arada çetecilerin aralarındaki kirli hesaplaşmayı bile- büyük bir şark kurnazlığı ile F tipine gerekçe yapmaya devam ediyor. Aileler ve toplumun büyük bir kesimi ise açlık grevlerinin varacağı kırım noktasını büyük bir kaygıyla izliyor.

Bizler, bu ülkenin sanat ve bilim alanında düşünce üreten ve ürün veren insanları, henüz dönülmez bir noktaya varılmadan, devlete ve bütün kamoyuna şu çağrıyla yapmayı insani ve tarihi bir görev ve sorumluluk olarak görüyoruz:

1- Bakanlığın sözünü ettiği yasal düzenlemelerin hiçbirisi, F tipi cezaevlerinin tecrit ve hücre özelliğini ortadan kaldırmayacağından, devlet derhal bu cezaevlerinin yapımından ve uygulamasından vazgeçmelidir.

2- Projelendirilmesi gereken, insanların hangi tip cezaevlerinde nasıl tutulacağı ya da yok edileceği değil, bütün bir ülkede insani yaşam koşullarının nasıl yaratılacağıdır. Bunun da bugün için birinci koşulu, halka karşı suç işleyenlerin affı değil, düşünce ve eylemleriyle emekten yana mücadele edenlerin derhal bırakılmasıdır.

3- Parti, sendika, vakıf, dernek, oda ve benzeri, toplumun tüm demokratik yapıları, F tipi cezaevleri ve af konusunu çok acil şekilde gündemlerine alarak, en geniş bir örgütlülük ve katılım içinde düzenleyecekleri eylemlerle, devletin F tipi saldırısını durdurmalıdır.

Biz, Aydın ve Sanatçı Girişimi; aileler, içerdeki tutuklu ve hükümlüler ve toplumun tüm duyarlı kesimleri adına, her şey için çok geç olmadan, bu taleplerimizi bir kez daha devlete ve kamuoyuna duyurmayı onurlu bir görev olarak gördüğümüzü bildiririz.

8 Kasım '00

Katılanlar:

Fikret Başkaya, Zerrin Taşpınar, Şükrü Erbaş, Ahmet Telli, Mehmet Özer, Bülent Kılıç, Ali Balkız, Fettah Köleli, Yılmaz Demiral, Aydın Çubukçu, İlhan Akalın, Mahmut Temizyürek, Akif Kurtuluş, Nurettin Rençber, Emine Şahin, Oktay Etiman, Abdullah Yadin, Ömer Leventoğlu, Mustafa Köz, Hüseyin Şahin, Erkan Yıldız, Özgen Seçkin, Adnan Satıcı, Selma Ağabeyoğlu, Aydın Şimşek, Hüseyin Atabaş, Babür Pınar, Necmettin Salaz

İstanbul'dan basın açıklamasına destek veren aydın ve sanatçılar:

Hasan Öztoprak-şair, Aslı Erdoğan-yazar, Namık Kuyumcu-şair, Fadıl Öztürk-şair, Mustafa Öztüranlı-şair, Turabi Saltık-A. yazar, Sıpmo Maje Lale-A. Yazar, Mehmet Çetin-yazar, Celal Çimen-şair, Nesimi Aday-şair, Nihat Behram-şair -yazar, Süha Tuğtepe-yazar, Nevzat Çelik-şair, Yavuz Özden-şair, Tülin Yeşilyurt-şair, Mehmet H. Doğan-yazar, Gonca Özmen-şair, Metin Celal-şair, Fethi Naci-eleştirmen, Metin Cengiz-şair, Turhan Günay-gazeteci, Sunay Akın-şair, Aydın Ilgaz-yayıncı, Kemal Kutu-redaktör, Koray Arıkan-grafiker, Hayri Bayar-öğretmen, Ufuk Uras-öğretim üyesi, Ergun Candan-yayıncı, Gülseren Engin-yazar, Emine Erbaş-şair, Suna Aras-şair, Ekrem Ataer-müzisyen, S. Sorgun-şair, Anıl Meriçelli-şair, Demirtaş Ceyhun-yazar, Y. Pazarkaya-yazar, Yılmaz Elmas-yazar, A. Hatipoğlu-şair, Güngör Gencay-şair, Z. Bayar-yazar, Aydın Doğan-yayıncı, Seyyit Nezer, Zafer Yılmaz-yayıncı, Musa Ağaçık-gazeteci, Feridun Andaç-yazar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hücreler ölümdür izin vermeyeceğiz!

Yurtdışı örgütümüzün yaptığı çağrıya uyarak, cezaevlerindeki yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın 20 Ekim'de başlattığı Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişine yurtdışı cephesinden anlamlı bir destek örgütlemek üzere harekete geçmiş bulunuyoruz.

Bu çerçevede Köln birimi olarak biraraya geldik. Partimizin ve yurtdışı örgütümüzün dile getirdiği perspektifler doğrultusunda neler yapacağımızı, yapabileceğimizi tartıştık. Yürüteceğimiz faaliyeti kendiliğindenciliğe bırakmamak amacıyla, gün gün yürütülmek üzere somut bir çalışma planı çıkardık. Bu çalışma planının aksamadan yürütülebimesi için kendimizden başlayarak çevremizdeki tüm ilişkilerimizin seferber edilmesini kararlaştırdık. Her imkanı değerlendirmek gerekiyordu.

Bu anlayışla ilk iş olarak bir taraftarımızın düşüncesini, sürmekte olan Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişinin duyurulduğu, oraya gelen kitleye direnişe destek vermeleri çağrısının yapıldığı bir alana çevirmek üzere seferber olduk. Düşünde tek tek masaları dolaşarak elimizdeki materyalleri dağıttık. Yanısıra kişisel diyaloglara girerek direnişin nedenleri ve amaçları konusunda propaganda yaptık. Bununla da yetinmeyip önceden hazırladığımız bağış kutularını tek tek masalarda dolaştırarak bağış topladık. Düşünlerin kendine özgü atmosferinden dolayı tüm düşündüklerimizi gerçekleştirememekle birlikte, esas olarak amacımıza ulaştığımız söyleyebiliriz.

Hemen akabinde elimize ulaşan merkezi ve yerel bildiri ve açıklamaları Köln çapında dağıtmaya yöneldik. Halk pazarında Türkçe ve Almanca bildiriler dağıttık. Dağıtım sırasında karşılaştığımız kimi işçi ve emekçilerin "Ne yapabiliriz, nasıl destek sunabiliriz?" şeklindeki soruları kitlelerin duyarlılığına bir göstere.

Türkçe ve Almanca bildiri ve açıklamalarımızı dağıttığımız yerlerden biri de Köln'deki Ford fabrikası oldu. Çoğalttığımız çok sayıda bildiriye sabah ve öğlen vardiyasının yoğun biçimde giriş ve çıkış yaptığı saatte dağıttık.

Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişini anlatan afiş ve pul gibi görsel malzemeleri kentin çeşitli yerlerine yapıştırmak yürüttüğümüz bir diğer faaliyet oldu.

Bu arada bir de Süresiz Açlık Grevi konusunda acilen duyarlı davranıp harekete geçme çağrısı niteliğinde "Katliamları durdurun!" başlıklı bir el ilanı hazırlayıp dağıttık. Direnişin kaçınılmaz gününde olduğunu da belirten bu tür el ilanlarının yararlı olacağını düşünüyoruz. Bu nedenle de bu tür seslenmeye bundan sonra da devam edeceğiz.

Şimdi gündemimizde 11 Kasım Cumartesi günü Almanya'nın Duisburg kentinde yapılacak yürüyüş var, ona hazırlanıyoruz. Aynı gün orada, eli yüzlerce devrimcinin kanına bulanmış faşistlerin toplantısı da olacak. Faşist MHP'nin eli kanlı lideri Devlet Bahçeli'de bu toplantıya katılacak. Aynı gün Alman devrimci ve anti-faşistleri ile omuz omuza yürüyeceğiz. Birlikte faşizm, faşistler ve faşist barbarlığın komünist ve devrimcilere yönelik bugünkü biçimi olan hücre tipi saldırısıyla hesaplaşacağız.

Önümüzdeki günlerde daha da yoğunlaşarak, daha organize bir biçimde faaliyetlerimizi sürdüreceğiz. Zindan direnişine bulunduğumuz kentten en anlamlı desteği sunabilmek için her türlü çabayı sarfedeceğiz.

Hücreler ölümdür izin vermeyeceğiz!

Yaşasın SAG ve ÖO Direnişimiz!

Köln'den TKİP taraftarları

Katliamı durdurun!

Türkiye'deki siyasi tutsaklar 21 gündür Süresiz Açlık Grevi'ndeler.

Direnış kısa bir süre sonra Ölüm Orucu'na dönüştürülecek. Şimdiden sesimizi yükseltmez, öfke ve tepkimizi sokaklara, meydanlara taşımazsak, cezaevleri yeni ölümlere, yeni katliamlara sahne olacaktır.

Zaman hızla akıp gidiyor. Yarın çok geç olabilir. Susmak, beklemek, ölümlere, katliamlara seyirci kalmaktır.

Derhal harekete geçelim!

Faşist Türk devletinin zorbalık ve barbarlığına, siyasi tutsakları düşüncelerinden ve onurlarından vazgeçirmek amaçlı saldırılarına "dur" diyelim, siyasi tutsaklara sahip çıkalım!

"Hücreler ölümdür!"

Yeni ölümlere, katliamlara izin vermeyelim!

9 Kasım '00

Köln Bir-Kar

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu

TKİP taraftarı işçiler olarak eyleme etkin biçimde hazırlandık ve katıldık

Bern'de 25 bin kişilik işçi-emekçi gösterisi

Sermayenin genişleyen saldırılarına ve artan hak gasplarına karşı ücretlerin yükseltilmesi ve iş güvencesi talebiyle, İsviçre'nin başkenti Bern'de sendikaların düzenlediği yürüyüş ve mitinge, 25 bin kişilik bir kitle katıldı. Kamu emekçilerine saldırı anlamına gelen toplu iş sözleşmesi görüşmeleri de, protesto gösterisinin temel konularından biriydi.

Kapitalizmin vitrini dökülüyor

Emperyalist merkezlerde hazırlanan ve dünyanın her yerinde uygulanan saldırı programı İsviçre'de de hemen olduğu gibi uygulanıyor. Esnek çalışma ve onun yarattığı sonuçlar, özelleştirme, ücretlerin düşürülmesi, türlü gerekçelerle binlerce iş yerinin yok edilmesi, emeklilik reformu adı altında mezarda emeklilik (kadınlarda 64'e çıkarılıyor) vb. vb., bunlar İsviçreli işçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı ve sonuçlarının somut olarak görüldüğü saldırılardır. Bunları yabancıları hedefleyen ırkçı-faşist yasa ve saldırılar tamamlıyor.

Kapitalizmin kendini en güçlü hissettiği ve önemli bir zenginlik birikimine sahip olan bu küçük ülke, kapitalizmin sorunlar karşısındaki çaresizliğine, emekçileri hedef alan saldırılarına ve bunun yıkıcı sonuçlarına sahne oluyor. Kapitalizmin vitrini parçalanıyor. Kitlese işten atılmalar burada da yaşanıyor. Özelleştirilmesi hedeflenen İsviçre telekomunda onbinlerce işçi işten atılmayla karşı karşıya bulunuyor. Sağlık ve eğitim alanındaki hak gasplarını yenileri izliyor, personel sayısı önemli oranda azaltılıyor. Hastalık sigortaları, primleri sürekli yükseltiyor ve ödedikleri ilaçlarda elemeler yapıyorlar. Bazı işyerleri işçilere "şu an ödenen ücretlerin altında ücret ödenecektir, kabul etmiyorsanız iş yeri kapatılacaktır" tehdidinde bulunuyor ve ücretler düşürülüyor. Bu çerçevede yabancı işçiler yerli işçilere karşı ucuz iş gücü olarak kullanılıyor ve bu yolla işçiler arasında düşmanlık körükleniyor. Son beş yılda reel gelirden önemli ölçüde bir gerileme yaşandı vb.

Saldırıların devam edeceği kesindir ve şu an kamu emekçilerini hedefleyen bir saldırı gündemdedir. Hazırlanan bir kararnameyle kamu emekçilerinin hakları yok edilmek ve iş güvenceleri ortadan kaldırılmak isteniyor. Özel sektörde çalışanlarla kamu sektöründe çalışanlar karşı karşıya getiriliyor. Kararnamenin onaylanması durumunda onbinlerce kamu emekçisi kendini sokakta bulacaktır. Sendikalar karşı çabalarına rağmen uğursuz bir rol oynuyorlar. İşverenlere ya da

sermayeye adeta, "işten atılmalar toplu olmasın ama tek tek yapılınsın" diyor.

25 bin emekçinin eylemine etkin biçimde hazırlandık

İşçi ve emekçiler saldırıları hiç de sineye çekiyor değiller. Hoşnutsuzluk ve mücadele isteği geliyor. Saldırıları gösterilen tepkiler, grevler, 25 bin emekçinin Bern'de bir araya gelmesi bunun somut örneklerinden biridir.

Sendikaların örgütlediği eyleme gerekli ilgiyi ve hassasiyeti gösterdik. Propaganda metaryellerimizi hazırladık ve Türkiyeli kitlenin eyleme katılımını sağlamak doğrultusunda bir çaba ortaya koyduk. TKİP İsviçre Örgütü imzasıyla çağrı bildirisi hazırladık ve eylem öncesi Türkiyelilerin posta kutularına yaygın bir şekilde dağıttık. Ayrıca BİR-KAR'ın İsviçre kolu tarafından Almanca bir bülten hazırlanmıştı ve biz de çalışmamızda bunu yaygın bir biçimde kullandık.

Eylem günü sendikaların tuttuğu trenlerle eylem alanına gittik. Yol boyunca trende Türkçe bildirimizi ve Almanca bülteni dağıttık. Eylem alanına vardığımızda Almanca "Kapitalizm baskı, sömürü, işsizlik, savaş ve barbarlık demektir" imzalı pankartımızı açtık. Almanca bültenlerimiz büyük bir ilgi gördü ve emekçiler tarafından adeta kapışıldı.

Son dönem eylemlerin gösterdiği dikkat çekici bir olgu var. O da emekçilerin politik propagandaya son derece açık olduğu gerçeğidir. Türkiyeli gruplar arasında eyleme propaganda metaryalleriyle müdahale eden tek harekttik. Anlamli slogan ve pankartların dışında sıkça "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganının altılması dikkat çekiciydi. Kitleye genel bir coşku egemendi. Ama özellikle de Fransız kantonlarından gelenlerin ve İtalyanların coşkusu belirleyiciydi.

İsviçre toplumundaki gelişmelere hiç ilgisiz kalmadık ve kalmayacağız. Yerli sınıf kardeşlerimizle birlikte omuz omuza olmak ve buradaki sorunlardan hareketle politika üretmek ve buna uygun bir duruş sergilemek, partimizin yurtdışı politikasıdır. Partimizin yurtdışı politikalarına somut bir içerik kazandırmak ve pratikte karşılığını vermek temel görev ve sorumluluğumuzdur. Bunun gerektirdiği tutum ve davranış ortaya koymaktan geri durmayacak, partimizi İsviçreli emekçilere, ilericilere ve devrimcilerle daha yakından tanıtacağız.

İsviçre'den TKİP taraftarı işçiler

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

NPD'nin Berlin yürüyüşünden gözlemler...

Alman polisi faşistleri korumak için seferber oldu

Alman medyasında aylardır süren faşist NPD'nin (Milliyetçi Demokrat Parti) kapatılmasına yönelik tartışmalar gündemden giderek düşürülse de devam ediyor. Bu tartışmalar üzerine NPD 4 Kasım 2000 günü Almanya'nın başkenti Berlin'de merkezi bir yürüyüş düzenledi. Yürüyüşe bin civarında Hitler yanlısı faşist katıldı. Çoğunluğu gençlerden oluşan Nazilerin güvenliğini sağlamak amacıyla Berlin polisi tam bir seferberlik içine girdi. 1800 polis bin civarında faşisti korudu.

NPD'nin yürüyüşünü protesto etmek amacıyla anti-faşistlerin başvurduğu yürüyüşe izin verilmedi. Buna rağmen bir araya gelen bin civarında anti-faşist NPD'nin yürüyüşüne engel olmaya çalıştı. Berlin polisinin özel olarak çıkardığı bildiri dikkat çekiciydi. Bildiride, NPD'nin yasaklanmadığı, Almanya'da yürüyüş haklarının demokrasinin gereği olduğu vurgulanıyor, bu konuda toleranslı davranmak ve şiddete başvurmamak gerektiği çağrısı yapılıyordu. Özel eğitilmiş polisler anti-faşist kitleyi ikna etmeye çalışıyorlardı.

Yürüyüşün yapılacağı alanı tam bir abluka altına alan polis, hiçbir şekilde yürüyüşün engellenmesine müsaade etmeme kararlılığındaydı. Polis Nazileri yürütebilmek için yürüyüş güzergahında özel önlemler almıştı. Kitleyi geriye itmek için önce 2-3 sıra polis, peşinden onlarca polis minübüsü, tazyikli su sıkma arabası, barikatları yarmak için dozerler, özel kameralı minübüsler, robokoplar, İngiliz atlarına binmiş süvari birlikleri, vb...

Tüm bu önlemlere rağmen anti-faşist gruplar, yürüyüş başlar başlamaz kol kola girerek, yürüyüş güzergahında barikat oluşturdular. "Naziler defolun, Alman polisleri faşistleri koruyor!", "Faşizmin arkasında kapitalizm, özgürlük mücadelesi enternasyondur!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganları atarak polisle göğüs göğüse çatıştılar. Polisin anti-faşist kitleye dönük tekme ve yumruklu saldırısı birçok insanın yaralanmasına neden oldu. Geri çekilen anti-faşist kitle bir süre sonra tekrar barikat kurdu. Kurulan barikat polis tarafından tekrar dağıtıldı. Yine birçok anti-faşist yaralandı ve gözaltına alındı. Az sayıda polisin olduğu bir alanda NPD'li faşistler ile anti-faşistler arasındaki süren çatışma bir anda yumruklaşmalara ve taşlara yerini bıraktı. Polisin müdahalesiyle çatışmaya son verildi.

Miting alanına gelindiğinde, alanın polis tarafından demir bariyerlerle çevrildiği görüldü. Alana alınan NPD'li faşistler polis güvenlik çemberiyle korundular. Güvenlik çemberinin dışındaki anti-faşistler de polisleri çembere almışlardı. Faşistlerin yapmak istediği konuşmalar anti-faşistlerin attıkları sloganlarla bloke edildi.

Alana girildiğinde saat 15:00'di. 18:00'e kadar izinli olan miting, anti-faşistlerin her saat biraz daha çoğalması nedeniyle saat 16:00'da bitirildi. Bu arada polis anti-faşistlerin NPD'li faşistlere taş ve yumurta atmaları nedeniyle saldırdı. Faşistlerle çatışmak isteyen anti-faşistler her defasında polis terörüyle karşılaştılar.

Sıra faşistlerin alandan metrolara götürülmesine gelmişti. Önce anti-faşistlerin dağıtılması gerekiyordu. Bundan dolayı polis anti-faşistlere saldırmaya başladı. Bu esnada faşistleri yeterince koruyamadılar. Karşı karşıya gelen faşistlerle anti-faşistler arasında çatışma yaşandı. Taşlar ve şişeler havada uçuşuyordu. Yumruklar havada "Faşistler defolun, hepinizi ele geçireceğiz!", "Faşizme karşı her yerde mücadele!" sloganları atılıyordu. Kısa süren çatışmadan sonra faşistler polis eşliğinde metrolara kadar götürüldüler. Anti-faşist gruplar protestolarını metroların önünde de devam ettirdiler.

İrkçılığın ve faşizmin yükseltildiği bu dönemde Alman faşistlerine verilen bu cevap oldukça anlamlıydı. Faşist saldırıların önüne geçmek, alanlarda verilecek mücadeleyle mümkündür. Her alanda faşistleri teşhir etmek, anti-faşist mücadeleyi geliştirmek, kitleleri eylemlere çekmek görev ve sorumluluğuyla yüzyüzeyiz.

Faşizme geçit yok!

Yaşasın enternasyonal mücadele!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

BİR-KAR/Berlin

Kurtköy Canbaztepe’de gecekonduları yıkılmak istenen emekçilerle yapılan sohbetten...

Yıkım halkın örgütlü gücüyle püskürtülebilir!

- Bürokratik girişimlerle, Ankara’ya gidip gelerek yıkımın durdurulabileceğini düşünüyor musunuz?

1. kişi: Bu yöntemlerle fazla bir yol alınamayacağının farkındayız. Ancak mahalle halkına zarar gelmeden başarılırsa çok iyi olur kanısındayım.

2. kişi: Bürokratik işlerle yol alınmaz. Bunun tek çözümü örgütlülüktür. Şimdilik insanların bilinç düzeyi çok düşük. Ali’ye, Veli’ye küskün oldukları için toplantıya dahi gelmeyen insanlar var. Bu sorun mevcut bilincin üstüne çıkarak ve bunu eylemliliklere dökerek çözülebilir ancak.

3. kişi: Biz sesimizi duyurmak istiyoruz. Basından destek bekliyoruz. İlk yıkım haberi alındığında burjuva gazetelerinden *Sabah* geldi. Ve halk sesini duyurabilmek için sokaklara döküldü, bir süre yürüyüş oldu. Ama bu gazetenin ekinde ve 4.5 satırlık bir yer verildi bizim sorunumuza. Bundan dolayı sosyalist basından daha çok destek bekliyoruz.

Burada hemen yanibaşımızdaki Hilal konutlarıyla aramıza, farklı ülkenin sınırlarımız gibi, tel örgüler çekildi, duvarlar örüldü. Hatta MEB’e ait ilköğretim okulu kapımızın önünde olmasına rağmen, çocuklarımızı yazdırmaya gittiğimizde, Kiptaş Genel Müdürlüğü’nden belge getirmemiz istendi. Belgeyi almak için uğraştık, fakat verilmedi. Devlet bize düşman gözüyle bakıyor. Çocuklarımız tel örgülerin altından parka oynamaya gittiklerinde, blokların güvenlik elemanlarının terörüyle karşılaşılıyorlar.

4. kişi: 3-5 bin arası nüfus var. 1500 civarında öğrenci var. Devlet hepimizi görmezden gelemez. Bu yıkım gerçekleşirse düzene karşı muhalefet artacaktır, bir kere bunu göze alamazlar.

- Gecekonduların yıkılacağından nasıl haberiniz oldu?

Gecekonduların yıkılacağından nasıl haberiniz oldu? Bilirkişi bir görevli ölçüm yaparken, halktan birine bu evlerin yıkılacağını söyleyerek, üzüntüsü dile getirmiş. Daha sonra kulaktan kulağa herkese yayıldı.

- Devlet yetkilileriyle görüşmeler yapıldı mı?

Ana: Pendik Belediye Başkanı’yla görüşüldü. Cevabı ise “neden hepiniz geliyorsunuz” oldu. “Sadece evleri ölçülen insanlar benimle muhatap olsun, aksi takdirde evleri ölçülen insanlar, ödenecek enkaz parasından da (2 milyar lira) olacaklar” diye insanlara gözdağı vermeye çalıştı. Belediye Başkanı böyle vaatlerle bizi bölüp parçalamak istiyor. Böylece yıkımı daha kolay gerçekleştirme hesabı yapıyor. Bundan dolayı onların dediklerine inanmıyoruz.

- Komşular ne düşünüyor bu konuda?

Ana: Para, daire veya çok büyük vaatlerde bulunsalar bile, hiçbir vaadi kabul etmiyoruz, hiçbir koşulda yıktırıyoruz, diyorlar. Bizim de ailece

fikrimiz aynı; canımız pahasına da olsa yıktırmayacağız, direneceğiz.

- Sizce neler yapılabilir bu konuda?

Ana: Bütün millet; çoluk-çocuk, genç-yaşlı, kadın-erkek, halkın belediye kadar yürüyüş yaparak kararlılığını sergilemesi gerekiyor.

- Siz ne zaman geldiniz ve bu evi nasıl kurdunuz?

Ana: Biz Maraş-Elbistanlıyız. Maraş katliamıyla birlikte devletin ve dolayısıyla jandarmanın baskısından dolayı İstanbul’a göç ettik. Bu 25 sene öncesine dayanıyor. Biz buraları belirli insanlardan muhtarın da aracılığıyla satın aldık. Elde avuçta ne varsa temeli atmak için kullandık. Düşe kalka bugüne geldik. Biz buranın vergilerini ödüyoruz (su, çöp vb.). Devlet bizden daha ne istiyor?

- Dozer kapınıza dayandığında ne yapacaksınız?

Ana: Biz Türk olsaydık belki de böyle bir şey başımıza gelmeyecekti. Ama Kürt olduğumuz için böyle bir saldırı yapıyor. Biz de, ‘Kürt halkının direniş geleneğiyle yıktırmayacağız, direneceğiz’ diyoruz. Dozerin önce cesedimi çiğneyip sonra yıkması gerekiyor. Biz ata’arımızdan her zaman direnmeyi öğrendik.

- Gecekonduların yıkılmaması için neler yaparsınız?

Ana: 60 yaşında olduğum halde, ne gerekirse yapmaya hazırım. Belediyeye kadar yürünecekse yorulmam, yürürüm.

- Konduların yıkılması konusunda ne düşünüyorsunuz?

Gecekonduların yıkılacağından nasıl haberiniz oldu? Kiptaş adı altında parababalara, ilerde bu topraklar çok sermaye kazandıracığı için Pendik Belediye’sinden almaya yeltendi.

- Gecekonduların yıkılmaması için yetkililerle görüşmeleriniz oldu mu?

Genç: Kendi aramızda seçtiğimiz 5 yaşlı insan görüşmeye gitti. Pendik Belediye Başkanı “Sizi tanımıyorum, sizinle alakam yok. Burada sadece 55 ev yıkılacak, evleri yıkılacak kişiler yanıma gelsin” demiş. Bu planlı bir tuzak. Toplu bir yıkımı başarmak için halk arasında bölücülük yapıyorlar? Biz bu yalanlara inanmıyoruz. İnanmadığımız gibi, buna karşı “Birimiz hepimiz için, hepimiz birimiz için!” şiarıyla hareket edeceğiz.

Erol Kaya oy zamanında bize, “bu mahallede bundan sonra ne gecekondular kurdururum, ne de kurulan gecekondular yıktırırım” diye vaatlerde bulunmuştu. Bundan dolayı oylarımızı ona verdik. Şimdi görüşmeye gidildiği zaman; Ankara’ya yürürseniz, eylem yaparsanız, sizi devletle karşı karşıya bırakırım, tehditleri savuruyor.

- Ne gibi vaatler verdiler?

Genç: İsmet Yıldırım gazeteyle verdiği demeçte, buraların yeşil alan olacağını, park vb. yapılacağını iddia ediyor. Bu alanların rehabilite edilerek, gecekonduların yıkılmasında bulunuluyor. Bu söylenenlerin hiçbirine inanmıyoruz. Bir

daire verse bile, bizim o dairelerin ne güvenlik ücretini, ne doğal gazını, ne de otomatik parasını kaldıracak durumumuz vardır. Bundan dolayı pazarlığa girmiyoruz. Yıkıma kesinlikle izin vermeyeceğiz.

29 Ekim günü açılan havaalanıyla, sermayenin yeni rant alanlarından biri haline gelen Kurtköy bölgesinin kondular mahallesi yıkılmak isteniyor. Hazine ile kondular mahallesi emekçilerinin oturduğu arazi için mahkemelik olan Pendik Belediyesi, mahkemeyi kazanır kazanmaz bu araziye el altından İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ali Müfit Görtuna’nın yönettiği Kiptaş’a peşkeş çekmek için tüm hazırlıklarını tamamladı. Belediyenin bu talanı gerçekleştirmesi için kalan tek engel ise, gecekondular işçi-emekçilerinin göstereceği direniş.

Belediye yetkilileri bu konuda gecekondular emekçilerine doğrudan açıklama yapmayı bile gerekli görmeyen, olayı tesadüf olarak öğrenen gecekondular emekçilerinin gönderdiği temsilcilerle görüşmeyi reddediyor. Bir yandan da değişik kanallarla, sadece 62 evin yıkılacağı, 2 milyar enkaz yardım parası verileceği ve geçmişteki gibi yıkım olmayacağı söylentileri yayıyor. Bu ve benzeri söyletilerinin tek amacı, evlerimizi bırakmayacağız kararlılığımızı zayıflatıp, gecekondular emekçileri arasındaki birliği bozmak.

Konuştığımız gecekondular emekçileri, evlerini yıktırmayacaklarını kararlılıkla ifade etmekle birlikte, şu anda belediye ve devlet yetkilileriyle yapılan görüşmelerin sonuçlarını beklediklerini ifade ediyorlar. Kuşkusuz bu bekleme süreci, Kiptaş’la anlaşmayı bitirmesi için belediyeye zaman da kazandırıyor.

Kurtköy kondular emekçilerinin karşı karşıya kaldığı durum, İstanbul’da yaşanan ilk olay değildir, son da olmayacaktır. Sermaye devleti, sefalet ücretlerini, işten çıkarmaları, mezarda emekliliği, baskıyı, zulmü dayattığı gecekondular halkına şehrin varoşlarında oturmayı bile çok görüyor. Parababalara rant elde edebilecekleri herşeyi ve her yeri ne pahasına olursa olsun ele geçirmek istiyor. Bu saldırının püskürtüldüğü yerlerde (Armutlu, 1 Mayıs, Gülsuyu vb.) emekçi halkın örgütlü gücü olmuştur. Hiçbir zaman parababalara ve onların temsilcileri 3-5 görüşmeyle insafa gelip emellerinden vazgeçmemiştir. Onları emellerinden ancak işçi ve emekçilerin örgütlü gücü caydırabilir. Zaten bu sağlandığı zaman, tümüyle çirkeflige, kokuşmuşluğa, zulme dayanan düzenleri kağıttan kuleler gibi çırpıda yıkılacaktır. Kondular halkı, sermaye uşaklarıyla yapılacak pazarlığı değil, kendi özgücünü örgütlemeyi önüne koymalı ve devrimcilerle birlikte evi ve onuru için dişe diş vereceği mücadeleye başlamalıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bekle beni

Geleceğim bekle beni

Bütün gücünle bekle

Suluk sıkıntılarla ağırlaşan

Yağmurlar içinde bekle beni

Karlar tozarken bekle

Ortalık ağarırken bekle

Kimseler beklemezken bekle beni

Tek bir haber bile çıkmasa

uzaklardan

Saçma da olsa bekleyişin

Bekle yine

Yalnız sen olsan bile bekleyen beni

Bekle

Bekle beni

Bekle beni geleceğim

Acıma bizi unutmak

Unutmak gerektiğini

düşünenlere

Eğilme önlerinde bekle

Bırak anamı

Çocuğumuzu bırak

Öldüğümü sansınlar benim

Bırak beni beklemekten usanmış

Bütün dostlarım toplansın

Evde ocağın çevresinde

Şarap içsinler birlikte

O acı şaraptan

Acı

Anılar gibi acı

İçme sakın o şaraptan

Bekle beni.

Bekle beni geleceğim

Ölümün ötesinden olsa bile

Bırak beklemesini bilmemişler

Bahtım olduğunu söylesin

Varsın anlamasın hiçbirini bırak

Savaşların arasında yitip

Nasıl korudu beni

Bekleyişinin ateşi

İkimiz olacağız yalnız

Beni yaşatanın ne olduğunu

bilen

Yapamadığı gibi hiçkimselerin

Bekleyişini vermiş olacaksın

bana

sen.

Konstantin Simonov-1941

Sermaye cumhuriyeti

77. yılında çürümenin doruğunda!

Hücre karşıtı mücadele komünist ve devrimci tutsakların 20 Ekim’de başlattıkları SAG eylemiyle yeni bir aşamaya girdi. Eylemin başlamasının hemen ardından devletin çelik çekirdeği işe koyuldu ve cezaevlerindeki besleme çetelerini harekete geçirdi. Böylece SAG eylemini geri plana itmeye, hücrelere geçişin ne kadar gerekli olduğu demagojisini kitlelere kabul ettirmeye çalışıyor.

Bu çeteler, cezaevlerindeyken bile haraç toplayabilmekte, bellerinde silahları ve telefonlarıyla dolaşmaktadırlar. Devrimci tutsaklara karşı vahşet tabloları sergileyen devlet, kendi yasalarını bir paçavra gibi ayaklar altına alarak, çetelerin silah, uyuşturucu, cep telefonu vb. ihtiyaçlarını karşılamaktadır. Nitekim çete başlarından biri Uşak Cezaevi’nde cinayetler işleyip, medya önünde “en büyük devlet” diye bağırabilmektedir. Sözkonusu katillerin sevklerde bile bellerinden silahları eksik olmuyor. Bu da kontra devletin hizmetinde çalışmanın ödülü olsa gerek.

Aynı dönemde bankacılara karşı da harekete geçiliyor! Güya “temiz toplum” hedefine ulaşacaklar. Oysa bu bankaların boşaltılacağı yıllar öncesinden biliniyordu. Buna rağmen bugüne kadar herhangi bir müdahalede

bulunmadılar. Şimdi harekete geçmeleri, belli ki hazır bir planın yaşama geçirilmesinden ibarettir. Yaşanan süreç yalnızca, burjuva cumhuriyetin çürümüş ve kokuşmuş bir soygun düzeni olduğu gerçeğini ortaya sermiştir.

29 Ekim ve “bağımsızlık” nutukları

Böylesi bir süreçte kutlanan “Cumhuriyet Bayramı”nda, bir yanda şovenizmi körüklerken, öte yandan “sivil toplum örgütleri”ni de kullanarak “bağımsızlık”tan dem vuran nutuklar atıldılar. Önceki yıllara göre Kemalizm, bağımsızlık vurgusu ağırlık kazandı. Bu hamasi nutuklar, çürümenin alabildiğine derinleştiği bir sürece ve Susurluk’un yıldönümünün hemen öncesine denk düştü. Susurluk’ta ortaya saçılan kirli iş ve ilişkileri örgütleyenler, dördüncü yılında da görevlerine devam ediyorlar. Ulucanlar katliamı ve ardından devletin sergilediği tutum, katillerin korunması, tesadüf eseri katliamdan kurtulan devrimci tutsakların yargılanması ve kolluk kuvvetlerinin tutsak yakınlarına karşı kudurgan tavrı, “Susurluk devlettir!” tespitinin açık kanıtı. Nitekim, sermayenin sadık uşağı kimi savcılarının koruma araçlarının geri istendiği bir dönemde, “bin operasyon”un başı Mehmet Ağar altı

devlet aracıyla korunmaktadır.

İşçi ve emekçiler için açlık ve sefalet, sermaye ve çeteler için “cennet” olan bir düzende, içi boş gösterilerin, yaşamın gerçekliğinin boşa düşürdüğü iddiaların bir hükmü yoktur. Zaten asalaklaşmış, insanlığın gelişimi önünde engel haline gelmiş bir düzenin, kapitalizmin kurumlarının temiz olmasını beklemek, abesle iştigaldir. Asli görevi milyonlarca işçi-emekçinin canıyla-kanııyla beslenen sermaye sınıfının çıkarlarını savunmak olan devletin, tüm kurumlarıyla çeteleşmesi, kontralaşması, bir cinayet örgütüne dönüşmesi kaçınılmazdır.

Kargaları güldürecek iddia: “Bağımsızlık”

Devletin resmi törenlerinde ve “sivil toplum örgütleri” tarafından organize edilen değişik etkinliklerde, Kemalizme ve bağımsızlığa yapılan vurguların emperyalizme uşaklığın alabildiğine derinleştirildiği bir döneme denk gelmesi, ancak kara mizah konusu olabilir. Cottarelli başkanlığındaki İMF heyetinin kapalı kapılar ardında teftişler yaptığı, emirlerini dikte ettirdiği bir zamanda kutlanan bir Cumhuriyet Bayramı, tek başına bu olay bile, bağımsızlık palavralarının temelsizliğini

göstermeye yeter de artar.

Emperyalizme kölece bağımlılığını küreselleşme masallarıyla derinleştiren, ABD’ye uşaklığı marifet sayan, Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar’da emperyalizmin taşeronluğunu üstlenen bir cumhuriyet bağımsız olabilir mi? Kamu emekçisine vereceği maaş zammının, tarımın çökertilmesinin, özelleştirmelerin, tahkim uygulamalarının, bütçenin vb. bizzat İMF tarafından belirlendiği bir ülkede, bağımsızlıktan sözedilebilir mi? İnsanları bu masallara inandırmak mümkün olmasa da, ayakta kalabilmek için baskı, terör, demagoji, yapay gündemler ve yalanlara mahkum olan çete cumhuriyeti, döne döne bu kirli araçları kullanacaktır.

Kokuşmuş burjuva cumhuriyeti 77 yaşında hala ayakta durabiliyorsa, bu onun güçlü olmasından değil, onu yıkacak olan işçi sınıfı ve emekçilerin örgütsüz ve dağınık olmasından dolaydır. İşçi sınıfı öncü partisiyle birleşip mücadeleye aktif bir şekilde katıldığı zaman, sermaye cumhuriyeti de asıl yeri olan tarihin çöplüğünü boylayacaktır.

Kahrolsun emperyalizm ve uşakları!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Düzeni aklama oyunun aktörleri:

İyi adamlar, kötü adamlar

Düzenin tahkimatı ve emekçilerin bilincini bulandırmak için kullanılan temel politikaların başında, düzen gerçekliğinin düzenin çeşitli kişi ya da kurumlarının ön plana çıkarılarak karartılmasıdır. Bu politika yönteminde, sahneye kötü adamlar ya da kurumlar çıkarılır, düzenin tüm pislikleri bunların üzerine yıkılır. Böylelikle bir çırpıda düzen ak pak olur. Bu oyunda tüm düzen cephesi ortaya çıkardığı kötü adamlara karşı can siparene bir mücadele yürütür.

Sınıf karşıtlıkları karartılır, sermaye düzeninin dışarı attığı pisliliğine karşı “mücadeleye” emekçiler de ortak edilir. Ancak bu “mücadele”de işçilerin ve emekçilerin fiili aktivitesine de yer yoktur. Çünkü bu çerçevede sokağa dökülecek kitlelerin denetiminden çıkma tehlikesi göze alınamaz. Bu nedenle “kötü adamlar”ın karşısına bir de “iyi adamlar” çıkarılır. “İyi adamlar” pürü-paktır. Gözüpekçe bir mücadele verirler. İşçiler ve emekçiler ise bu “mücadeleyi”, oynanan oyunun izleyicileri olarak sadece seyredirler. “Mücadele”nin sonucu zafer olur ve kazanan bir bütün olarak “millet”

olur. Düzen aklanmıştır!

Bu oyunun son örneği, banka operasyonları vesilesiyle bir kez daha tekrarlanıyor. Murat Demirel ve benzerleri bu oyunun yeni “kötü adamları”; Tantan ve Temizel ise “iyi adamları”nı oynuyorlar. Murat Demirel ve benzer birkaç kişi bir gece ansızın bir hırsızlık yapmış, Tantan ve Temizel’de bu hırsızların yakasına yapışmışlar. Tantan, “yıllarca bu soyguncuların önünde ceket ilikledik. Yeter artık” diye feryad ediyor.

Bu namuslu “iyi adamlar” önlerine konulmuş senaryoyu çok ta iyi oynuyorlar. Madem bu kadar cesur ve isyankarlarsa, neden “aile fotoğrafı”nın diğer fertlerine ve reislerine dokunmuyorlar? Çünkü kirlilik, soygun bir düzen gerçeğidir. Çarklar soygun ve talan için dönmektedir.

Tantanlar ve Temizeller bu kirli soygun düzenin aklayıcısıdır. Pislikleri saklayıp düzeni aklamaktadırlar.

İşçi ve emekçiler, bu oyunun basit izleyicileri olmaktan çıktıkları gün, bu düzeni her türlü pisliliği ve aklayıcısıyla beraber mezara gömecek gün de gelmiş olacaktır.

Yargı çalışanları

acil istemleri için alanlardaydı!

“F Tipleri çözüm değildir!”

İMF patentli sermaye hükümetinin işçi-emekçilere yönelik saldırısından nasibini alan Tüm Yargı-Sen üyeleri, 4 Kasım Cumartesi günü Kızılay YKM önünde, saldırıları protesto eden bir eylem düzenlediler.

Çeşitli illerden gelen yargı çalışanları Ankara Adliyesi önünde toplandılar. Ardından polis kuşatması altında YKM önüne doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında; “Yargıda eşitlik istiyoruz!”, “Adalet yoksa barış da yok!”, “Yargıda isyan devam ediyor!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Tazminat hakkımız, söke söke alırız!”, “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

YKM önüne gelinmesinin ardından yapılan konuşmada İMF uşağı hükümetin yoksulluk bütçesine karşı alanlara çıkıldığı, enflasyonu düşürme adı altında emekçilere saldırıldığı anlatıldı. Daha sonra kürsüye çıkan Tüm Yargı-Sen genel başkanı Tekin Yıldız, konuşmasında; hükümetin memurun sesini duymadığını, ancak hak arayan memurların yargılandıklarını belirtti. Saldırıları çerçevesinde tazminat haklarının yanında bazı özlük haklarında gasp edildiğini; ayrıca emekçilere para yok denilirken, batık bankalara ve F tipi cezaevlerine trilyonların aktarıldığını belirtti. Sözlerine F tipi cezaevlerine geçiş için yargı infaz memurlarının kullanıldığını, ancak F tipinin çözüm olamayacağını vurgulayarak devam eden Yıldız, istekleri karşılanana dek eylemlerin süreceğini belirtti.

Eylemde önplana çıkan talepler şunlar oldu: 5 yıllık yıpranma tazminatı, angaryasız çalışma, personel açığının kapatılması, gaspedilen özlük ve sağlık haklarının iade edilmesi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Fikir ve eleştiri...**Devrimci cephede birlik zaafiyeti**

(Parça)

(Ekim, Sayı: 219, Ekim '00)

(...) İçinde bulunduğumuz evrede, zindan eksenli çatışmanın bu kendine özgü karakteri konusunda herhangi bir tartışma olamaz. Buna, bu çok açık gerçeğe rağmen, gelinen yerde samimiyetleri artık çok tartışmalı başka birileri de, kalkıp ciddi ciddi, sürmekte olan “*bu yeni muharebede de, ‘sokak’ bir kaç adım önde olmayı sürdürmelidir*” buyuruyorlar. “Sokak”ın dili olsa, böylelerine “emriniz olur” diyecektir herhalde.

Ortada gerçekten “sokak”ın, normal ifadeyle hücre karşıtı toplumsal muhalefetin bir adım ilerde olduğu bir olgusal durum olsaydı, kuşkusuz sorun kalmazdı ve bu pek arzu edilir bir durum olurdu. Fakat böyle bir durumun gerçekten varlığı ile, gerçekte olmayan bir durumun böyle olması gerektiğine ilişkin subjektif telkinler, tümüyle iki ayrı şeydir. İlk durumda, bir adım önde olan toplumsal muhalefetin birkaç adım daha öne geçmesi için gerekli çabaya yoğunlaşmak gerekirdi. Fakat gerçek durumun bu olmadığı, tersine, hücre karşıtı muhalefetin bir durgunluğa ve belirsizliğe sürüklendiği, “sokağın” ise bir kez daha bir avuç tutsak yakınından ibaret kaldığı bir sırada, “savaş” ve “muharebe” türünden pek süslü ve çekici, ama aynı ölçüde içi boş sözlerin içine sıkıştırılmış temennilerin herhangi bir kıymeti harbiyesi olamaz. Bu, kaba gerçeklerden ve yakıcı sorumluluklardan kaçmaktan başka bir şey değildir.

Devletin harıl harıl saldırı hazırlıklarını sürdürdüğü bir sırada, bu kolay ve engelsiz gidişin boşa çıkarılması için gerekli çıkışı yapmak bugünün en acil görevidir. Dışardaki hücre karşıtı muhalefetin bugün yapma gücünden yoksun olduğu bu tür bir çıkışı içerden devrimci tutsaklar yapabilir, yapmaları gerekir ve yapmak zorundadırlar. Bu, zindanlarda 20 yıllık bir mücadele birikimi ve direniş geleneğinin olduğu kadar, devletin bu çok tehlikeli saldırısının mutlak biçimde püskürtülmesi zorunluluğunun da onların omuzlarına yüklediği temel önemde bir sorumluluktur. Bu çerçevede, bugün zindanlarda başlamakta olan büyük direniş dalgası, mevcut engelsiz ve tehlikeli gidişe karşı devrim cephesinden yapılmış anlamlı bir çıkıştır. Bunun hücre karşıtı tepkileri yeniden ve yeni bir kuvvetle nasıl uyaracağı da çok geçmeden bütün açıklığıyla görülecektir.

Şu ana kadar söylediklerimiz, mevcut durumun değerlendirilmesi ve buna karşı alınacak tutumun belirlenmesi noktasında, devrimci akımlar arasında halihazırda bir görüş birliği olmadığını kendiliğinden ortaya koymaktadır. Doğal olarak bu, zindanlarda başlamakta olan direnişin tüm devrimci yapıları henüz kapsamadığı anlamına da gelmektedir. Kuşkusuz bu, hücre karşıtı mücadele ve muhalefet için önemli bir zaafiyet noktasıdır.

Ayrıntılarına girmenin yeri burası değil, fakat çok yeni de sayılmamalıdır bu durum. Öncesi bir yana, Ulucanlar’ı izleyen süreçten beri, partimizin ve tutsak yoldaşlarımızın bu konuda çok ciddi kaygıları olagelmıştır. Tutsak yoldaşlarımız bunu bir çok kez eleştirel değerlendirme olarak ortaya koymuş, yayınlanmak üzere partiye de iletmışlerdir. Fakat partimiz, hücre karşıtı mücadelede zaafiyete yolaçmamak kaygısıyla, bu sorunların kamuoyu önünde tartışılmasından son bir yıldır özenle kaçınmıştır. Gelişmelerin de yardımıyla, iç tartışma ve eleştiri süreçleri içinde bu görüş ayrılıklarının giderilebileceği umulmuştur. Fakat bugüne kadar bunda başarılı olunamadığı ve gelinen aşamada sorunun, görüş ayrılığı sınırlarının ötesinde, geriye çekici bir zaafiyet kaynağı haline geldiği görülmektedir. Böyle olunca, birliği korumaya ve zindan cephesinden toplu bir çıkış örgütlemeye yönelik tüm çabalara rağmen, gelinen aşamada izlenecek yol üzerinden bir kopma kaçınılmaz olmuştur.

Sorun gerçekten yalnızca bir çıkışı en uygun bir fırsatı kollayarak ve bu arada yoğunlaştırılmış bir ön faaliyet üzerinden gündeme getirmek olsaydı, kuşkusuz bunu tercih etmek gerekirdi ve partimiz bunun gerektirdiği esnekliği fazlasıyla gösterirdi. Nitekim komünist tutsaklar haftalardır bu doğrultuda bir esneklik sergilemekte, bir görüş birliğine ulaşmak için yoğun bir çaba içinde bulunmaktaydılar.

Fakat yazık ki, hiç değilse bazı çevrelere üzerinden, sorun salt bir değerlendirme ve zamanlama farklılığından ötedir. Teslimiyet sürecinin ve onun körüklediği tasfiyecî eğilimin ağır tahribatı, zindan cephesindeki bazı tutumlar üzerinden bugün giderek daha açık bir biçimde görülmektedir. İçinden geçmekte olduğumuz dönemin gözler önündeki tablosuna rağmen, örneğin birileri hala “yaşadığımız süreci” şöyle ele alabilmektedirler: “*Yaşadığımız süreçte ön siperlerde çarpışma görevi, hala işçilerin, gençlerin, kadınların, kamu emekçilerinin ve tüm ezilenlerin omuzlarındadır. Devrimci tutsaklara düşecek rol ve zamanlaması onlar tarafından bir başka ifadeyle, sokağın sorunu çözmek yeterlilik veya yetersizlik düzeyi tarafından belirlenecektir.*” (Atılım, 7 Ekim '00)

Bu sözleri bir başka zamanda ve coğrafyada birileri okusa, “*yaşadığımız süreçte*”, “*işçilerin, gençlerin, kadınların, kamu emekçilerinin ve tüm ezilenlerin*” Türkiye devrim ordusunun düzenli birlikleri içinde yer aldığını ve kendilerinden istendiğinde “*ön siperlerde çarpışma görevi*”ni tereddütsüz üstlenecek durumda olduklarını düşünürlerdi herhalde. İnsan gözlerini orta yerde duran kaba gerçeğe ancak bu denli kapatabilir. Düşünün ki bunlar kısa bir süre öncesine ait bir başyazının bitiş/final cümleleridir. Buradaki sorun yanılığ değil, düpedüz bir zaafiyettir.

Bu zaafiyet açık bir biçimde saptanmış bulunduğu içindir ki, TKİP, DHKP-C ve TKP (ML) davalarına mensup tutsaklar, dönemin omuzlarına yüklediği ağır sorumluluğu kendi başlarına üstlenmek yolunu seçmişlerdir. Herşeye rağmen, zindan cephesinde direniş birliğini yeniden kurmak için gerekli en azami çaba bundan sonra da gösterilecektir. Bunun en etkili yolu ise, tereddütlü olanları belirsiz bir süreye kadar beklemek değil, fakat faşizmin gelmekte olan saldırısına karşı tereddütsüzce ileriye atılmaktır. Bugün yapılmakta olan (Atılım Arşivi) https://rantey.kitapciq.değilse bunu kavrama yeteneği göster!

Küfür ve hakaret...**“Ekim” dergisi başyazarının sefaleti**

(Yaşamda Atılım, Sayı: 16, 4 Kasım '90)

EKİM'in Ekim 2000 tarihli 219. sayısında, “Hücre Saldırısı ve Yeni Zindan Direnişi” başlıklı bir başyazı yer aldı. Kızıl Bayrak'ta da yer verilen söz konusu yazı, içeriği nedeniyle bazı gerçekleri hatırlatmayı zorunlu kılıyor.

1996'daki büyük zindan direnişinin, ölüm orucu saldırısı ve süresiz açlık grevi direnişi sonrası yaşananlardan hiçbir ders almadığı görülen Ekim başyazarı, devrimci hareketin en geri, en çürük yanlarını; üstelik daha dejenere biçimde yeniden üretmeye soyunuyor.

Biz, başlamış bulunan, süresiz açlık grevi direnişine dair bir tartışmaya girmeyeceğiz. Böyle bir adımın zamanının geldiğini düşünenler yola çıkmışlardır. Bunun üzerine polemikler yürütmek, ne gereklidir ne de yararlı. Artık tartışmalar bitmiş, iki ayrı platform oluşmuş ve bunlar inandıkları perspektiflerle yürümektedirler. SAG'ı savunmak adına, sefil iddialara sarılan Ekim başyazarının yaptığı ağır sorumsuzluğa her iki platformdan hiçbir grubun ortak olmamasını umalım. 1996'da, Ölüm Orucu platformundan üç grubun, gerçeğe gerçek dememesi sorumsuzluğunun ve SAG platformundan bir grubun Ölüm Orucu eylemini yürütenleri keyfi ve kabul edilemez biçimde suçlamasının hangi sonuçlara yol açtığı biliniyor. Yıllarca SAG ve Ölüm Orucu şehitleri için sokaklarda, kapalı salonlarda, şehitliklerde ve zindanlarda ortak bir anma toplantısı ve etkinlik bile düzenlenemediğini kimse unutmuş olamaz. Elbette sonunda, yaşamın bu tabloyu yaratanları mahcup ettiği ve dört yıl sonra da olsa, gerekli birlikteliğin sağlanmasının önündeki yapay engellerin kaldırıldığı da hatırlanmalıdır.

Bugün ortaya çıkan bu iki platform, dışarda ve içerde, F tipi tecrit saldırısına karşı kendi taktikleriyle mücadele yürütüyor ve yürütecektir. Devrimci cephede her parti ve örgütün sürece bağımsız müdahale hakkı vardır. Fakat nihayetinde eylemleriyle ortak hedefe, faşist rejimin, F tipi tabutluk projesine vurmaktadırlar. Bunları birbirlerine “hasım”, “ayrı cephe güçleri” gibi gösteren ruh hali ve zihniyet mezhepçi bir tarzın ürünüdür.

Aynı hedefe karşı mücadele eden iki platformdan hangisinin güç ve enerjiyi doğru, yerinde ve zamanında yoğunlaştırdığını karara bağlayacak şey ise pratiktir. Öyleyse hükmü ona bırakalım. Bugün ise, her iki platformun etrafındaki güçlerin, sokaklarda ve zindanlarda devrimci dayanışmasını tahrip edecek sorumsuzluklarla aramıza belirgin bir sınır çizelim. '96'dan, bu açıdan da öğrenmesini bilelim.

Ekim başyazarına gelince, belli ki o, “ya hiç sopa yememiş, ya sayı saymayı bilmiyor”. “Birileri”, “başka birileri” gibi, okuduğu gazetelerin ismini telaffuz “yeteneğinden” mahrum, garip bir üslupla Alınları ve Atılım eleştirisi yapmaya soyunan başyazarın, işçi sınıfı ve halklarımızdan yana alabildiğine umutsuz oluşuna ve kötümser bir halet-i ruhiye içinde bulunmasına şaşırak mı acaba? Ki, o, aynı zamanda, “hücre karşıtı muhalefet ise günden güne aktivitesini yitirmiş” düşüncesindedir. Olabilir; demek ki durum başyazara böyle görünüyordur belki.!

Kıscacası Ekim başyazarı, sokaktan umut yok, zaten devletin, 16. maddeyi değiştirme manevrasında somutlanan savunmaya çekilme hali sokaklardaki çabaların ürünü değildi, mesela, içerideki açlık grevlerinin ya da benzeri eylemlerin ürünüydü, bugün tek çıkış yolu zindanlarda SAG ve Ölüm Orucu silahlarının kullanılmasıdır, bunlar ve başka gerekçelerle, SAG'ı başlatmak kaçınılmazdır, bizde bunun gereklerini yerine getireceğiz, şimdi tam zamanıdır diyebilir. Bu çerçevede tüm entelektüel yeteneğini konuşturacağı bir yazı da yazabilir. Buna kimsenin bir itirazı olmaz. Okunur, değerlendirilir. Böyle bir süreçte polemik konusu bile yapılmaz.

Fakat bunun yerine, “birileri”, “başka birileri” üslubuyla kaleme aldığı yazıda, “samimiyetleri artık çok tartışmalı olan başka birileri” gibi gülünç laflar ederse; bununla da kalmaz, gerekli hazırlıklarını tamamlamış bulunan, fakat SAG direnişi ve Ölüm Orucu saldırısı için harekete geçilecek anın henüz gelmediğini düşünenlerin tavrını, “yanılığ değil, düpedüz zaafiyet” olarak lanse eden bir demagojiye sarılırsa; ve üstelik, pusulayı iyice şaşırp, “teslimiyet sürecinin ve onun körüklediği tasfiyecî eğilimin ağır tahribatı zindan cephesinde bazı tutumlar üzerinde bugün giderek daha açık biçimde görülmektedir” türü sefil sözler kusarsa, ona deriz ki; ey ağzından çıkanı duymayan başyazar, Ulucanlar'a, Burdur'a ve Bergama'ya bir bak; onların, marksist leninist komünist partili tutsakların duruşuyla ilgili söylediklerini dinleme cesareti göster. Utanma duygusunu kaybetmiş olabilirsin, ama bu, ne dediğini bilmezliğin mazereti değildir. Aklını başına al. Niyetlere dair fal açmaya dayanan, “siyasi” faaliyetini kendine sakla! Süreç, senin gibi, sırtında yumurta küfesi taşımayan, sorumsuz ve gerçeğe karşı kaba bir saygısızlık içindeki yükleri taşıyamaz. Eğer değilse bunu kavrama yeteneği göster!

Atılım'ın küfürbaz takımına...

Karşı sayfada yanyana iki metin yayınlıyoruz. Bunlardan ilki, *"Fikir ve eleştiri"* üst başlığı taşıyanı, *Ekim*'in 219. sayısının *"Hücre saldırısı ve yeni zindan direnişi"* başlıklı başyazısının bir ara bölümü. Bu ara bölümü kendi orijinal başlığı ile yayınladık ve girişine bir önceki ara bölümden konumuza ilişkin bölümler de ekledik. İkinci yazı, *"Küfür ve hakaret"* üst başlığı taşıyanı, *Atılım*'ın 4 Kasım 2000 tarihli sayısından tam metin olarak alınmıştır. Bu küfürbaz takımına burada söylemek zorunda kalacağımız bir çift sözün tam olarak anlaşılabilmesi için, öncelikle bu iki metnin bir arada okunması gerekiyor.

Ekim bir partinin Merkez Yayın Organı'dır. Küfür ve hakarete konu edilen yazı, gündemdeki çok temel bir konuda bir parti adına bağlayıcı bir değerlendirmeyi, bir başyazı olarak ve *Ekim* imzasıyla ortaya koymaktadır. Bu değerlendirmeler birilerinin hoşuna gitmeyebilir ya da birilerini politik olarak incitebilir. Böylelerinin yapabileceği tek şey, ortaya karşı değerlendirmeler ve eleştiriler koymak olabilir ancak. Değerlendirmeleri ve eleştirileri siyasal bir öz ve esas taşımak kaydıyla, böyleleri de başkaları hakkında istedikleri kadar ağır konuşabilirler.

Fakat *Atılımcı* küfürbaz takımı bunu yapmıyor. Zira bunu yapmak bir seviye ve ciddiyet gerektirir, ki onlarda genellikle olmayan da bu. Onlar bunu yapmak yerine, salt küfür ve hakaret etmek, böylece rahatlamak için yazı yayınlama yoluna gidiyorlar. Biz bu türden cahillik ve ilkelik örneği tutumlarla ilk kez karşılaşmıyoruz, *Atılım*'dan önce bunu yapanların küfür metinleri bizim süreli yayınlarımızda ve kitaplarımızda birer ibretlik belge olarak duruyor. Ama bize karşı zamanında bunu yapanlar şimdi çukurlarda debeleniyorlar, buna heveslenenlere bunu da hatırlatmış olalım.

Atılım'ın yazısı düşünsel ve ahlaki açıdan bir seviyesizlik örneğidir. Bu yazı bu adamların geldikleri noktanın da veciz bir ifadesidir. Hiçbir şey onların şu günlerde düştüğü durumu bundan daha iyi özetleyemezdi. Tartışma ve eleştiri yerine küfür ve hakareti yeğliyorlar, ama bunu bile bir siyasal akımın bir başka siyasal akıma karşı tavrı olarak ortaya koyamıyorlar. Ortada bir parti adına yapılmış bir değerlendirme var iken, onlar bunu kişiselleştiriyorlar ve böylece kişisel küfür ve hakaretler savuruyorlar. Aklı ve karakteri kahvehane kabadayılarını geçemeyenler, öyle anlaşıyor ki böyle yapmak zorundalar. Bu "dil", karşı masada oturan hasmını hedef alan kahvehane kabadayısının o bilinen "dil"idir. Kişiselleştirme, burada bir küfretme kolaylığı sağlıyor ve aynı ölçüde bir rahatlama yaratıyor.

Atılım'ın küfürbaz takımı gündemdeki soruna ve dolayısıyla tartışmaya girmek istemiyormuş! Bir tartışmaya girmek istemiyorlar, ama tutup konuya ilişkin seviye yoksunu yazı yayınlıyorlar. Yineliyoruz, buna ihtiyaçları var, küfredip rahatlamaları gerekiyor.

Tartışmaya girmek istemeyen bu küfürbazlar tüm öteki devrimci grupların da bu konuda genel olarak bir tartışmaya girmemesini temenni ediyorlar. Konu *"üzerine polemikler yürütmek, ne gereklidir ne de yararlı. Artık tartışmalar bitmiş, iki ayrı platform oluşmuş ve bunlar inandıkları perspektiflerle yürümektedirler."* Böyle diyor küfürbaz takımı. Açıklıktan ve yaşanan taktik farklılaşmanın gerçek nedenlerini tartışmaktan bu korku niye dersiniz? Yoksa bu adamlar payına pek rahatsız edici gerçekleri mi saklıyor bu tartışmalar? Öyle ya, ne devrimciler, ne ilerici kamuoyu, ne de konuya ilgili emekçiler bu tartışmaların ne olduğu konusunda henüz hiçbir fikir sahibi değil.

Sorun herhalde hassas bir dönemde hücre karşıtı mücadelenin genel çıkarlarına ilişkin bir duyarlılıktan gelmiyordur. Komünistler kendi paylarına son bir yıldır buna çok özel bir dikkat gösterdiler. Bu, zindanlardan

gelen ve bu küfürbaz takımının da dahil olduğu bazı çevreler hakkında ciddi kaygılar ve eleştiriler içeren çok sayıda yazıyı yayınlamaktan kaçınmak pahasına oldu. Fakat bir yol ayrımında, artık yolların neden ayrıldığını devrimcilere ve kitlelere bir çift sözle açıklamak, her ciddi devrimci parti için bir politik sorumluluk ve bir politik zorunluluktur.

TKİP bunu yapmıştır ve bunu yaparken de herşeye rağmen dikkatli ve sorumlu bir üslup kullanmıştır. Asıl tartışmayı hassas dönemin sonrasına ertelemiştir bir bakıma. Ama kaba zaafiyetleri, ideolojik ve politik açıdan girdikleri çürüme süreci bizim için uzun zamandır o denli açık olan bu küfürbaz takımı hakkında en dikkatli ve sorumlu bir dille söylenenler bile, onları ayağa sıçratmaya yetebiliyor. Ortada iki taktik varmış, herkes kendi doğru bildiği yolda yürüyormuş, kimin doğru olduğunu "karara bağlayacak şey ise pratik"miş. Açıklıktan, dolayısıyla gerçeklerden ve tartışmadan korkan yüreksiz küçük-burjuvazinin o bilinen uzlaşmacı eğilimine pek uyuyor bu temenniler, ama zaafiyet içinde olanların sıkıntılı ruhallerini yansıtmaktan öteye gidemiyor.

Taktik ayrılık nedeni salt değerlendirme farklılıkları olsaydı, biz bunu gene tartışır, yanlış ve hatalı değerlendirmelerin nereden geldiğini ortaya koymaya, bu yanlışları gidererek taktik birliği sağlamaya çalışırdık. Ama bir kez daha açıkça altını çiziyoruz: Bu küfürbaz takımı için sorun kesinlikle bir değerlendirme farklılığından kaynaklanmıyor. Burada tasfiyeci sürecin yarattığı kaba bir zaafiyet vardır, ve bu, bugün zindanlardaki mücadeleyi geriye çekici bir rol oynamaktadır. Farklılığı bir değerlendirme farklılığı masumiyetine sokmaya çalışan bu küfürbaz takımı bugün zindanlarda kaba bir oportünizmin temsilcisidir ve bu hiç de yeni bir durum değildir. Son birkaç yıldır olgunlaşan bu tutum, bugün vahim bir noktaya gelip dayanmıştır. Bu gerçek bizim için bu denli açık olacak ve biz bu beyzadeler rahatsız olmasın diye ve sözde mücadelenin genel çıkarları adına bilmezden geleceğiz, devrimcilerden ve kitlelerden gizleyeceğiz! Bizi tanımadıkları ya da tanımak istemedikleri anlaşıyor.

Küfür metninde samimiyetsiz olmaktan öte pek eğlenceli olan noktalar da var. *Atılım*'ın hafiflik örneği yazısı, '96 deneyimi üzerinden "olgunluk" taslamayı da ihmal etmiyor bu arada. '96 deneyimi, "rahatsız edici gerçekler" in devrimcilerden ve kitlelerden gizlenmesi için bir olanak olarak kullanılmak isteniyor kendince. Yarı-köylü yarı-esnaf kafası taşımaktan öteye gidemeyenlere özgü bir basitliği ölçüsünde bayağı kurnazlık örneği oluyor bu.

'96'da bu küfürbaz takımının ve başka bazılarının genel direnişe bir zaafiyet görüntüsü kazandıran ve direniş sonrasında ağır tahribatlara yolaçan aptalca ve çocukça hatalarının bir tekine bile biz kendi payımıza ortak olmadık. Ortak olmak bir yana, en başından itibaren, büyük bir sorumluluk bilinciyle bu tutumları eleştirdik, uyarıcı ve düzeltici olmaya çalıştık. Ama bu küfürbaz takımı da içinde olmak üzere birilerinin o zaman ayakları yerden kesikti ve bu onlar için her türlü sorumsuzluğu keyfince yapmanın bir imkanıydı. Dört yıl öncesinin yayın organları ve belgeleri bugün herkesin ulaşabileceği yakınlıktadır. Direniş boyunca ve sonrasında kimin ne söylediği ve nasıl davrandığı yayınlarda kayıtlıdır.

'96 direnişinin bu aptalca ve çocukça hata ve zaafılarından öğrenmek sorunu olanlar arasında bizzat bu küfürbaz takımının kendisidir. Bugüne kadar bir şey öğrendiklerini de zannetmiyoruz. Zira bunu ortaya koyan hiçbir açık özeleştirel değerlendirme yapmadılar. Bu böyleyken "'96 deneyimi" üzerine fazlasıyla gülünç kaçan "olgun" telkinlerin gerisinde, bir kez daha kaba bir oportünizm vardır. O zaman bölücülükte ölçü tanımayanlar, şimdi "birlik-bütünlük" kisvesine ihtiyaç duyuyorlar. Onları anlıyoruz, buna gerçekten ihtiyaçları

var. Ama tüm öteki gruplar onların bu temennisine uysalar bile, biz uymayacağız. Hayati bir politik sorunda kaba oportünizm içinde olanların "birlik ve bütünlük" kisvesine bürünerek huzur içinde kalmalarına fırsat vermeyeceğiz. Politik mücadelede bu bir ciddiyetsizlik örneği olur ve bizim politik anlayışımızla asla bağdaşmaz.

Yandaki küfür metninde kelimenin tam anlamıyla boşkafalılık örneği, buna beyinsizlik de denebilir, başka komiklikler de var. *Ekim* başyazarının *"işçi sınıfı ve halklarımızdan yana alabildiğine umutsuz oluşuna ve kötümser bir haleti ruhiye içinde bulunmasına şaşırsak mı acaba?"* buyuruyor küfürbaz takımı. Belli bir siyasal konuya ilişkin olarak, belli bir evrede, kitlelerin/kitle hareketinin durumu ile ilgili olarak söylenenleri alıp kitleleri güven-güvensizlik gibi genel bir sorunla karıştırmak için gerçekten düşünme yeteneğinden yoksun olmak gerekir.

Bu adamlar bilmeliydi ki, böyle durumlarda soyut kavram ya da kategorilerle konuşulmaz, somut değerlendirme yapılır. Yine böyle durumlarda, *"ön siperlerde çarpışma görevi"* ismarlama ve buyurgan bir tutumla, *"işçilerin, gençlerin, kadınların, kamu emekçilerinin ve tüm ezilenlerin"* omuzlarına ihale edilip işin içinden çıkılmaz, somut durumun böyle olup olmadığı somut olarak ortaya konulur. Zira tartışmanın kendisi tam da bu, mevcut durumun böyle olup olmadığı. Ama yineliyoruz, somut bir durumun açık ve yakıcı gerçeklerine gözlerini bu denli kaba kapayanlarınkı yanlış değil, fakat en kabasından bir zaafiyettir.

"Zaafiyet" nitelemesi bu küfürbaz takımının izzeti nefesine pek dokunmuş görünüyor. Bu tepkide zerre kadar bir samimiyet olduğuna inanmıyoruz. Tersine, canevinden vurulmuş olmanın hırçınlığıdır burada sözkonusu olan ve küfür biçiminde yansıyan. Kahvehane kabadayısı üslubunu üreten bu türden bir hırçınlıktır. *"Marksist leninist komünist partili tutsakların duruşuyla ilgili"* Ulucanlar'a, Burdur'a ve Bergama'ya bakmalıymışız! Bu da oportünizmin bir başka savunma argümanı. Ama tabandaki militanın fedakarlık duygusu ve pratiği üzerine bu türden yüksek perdeli duygusal laflar bizim için herhangi bir değer taşımaz. Bizi oportünizmin izlediği politika ilgilendirmektedir, tabandaki militanın samimi ve fedakar davranışları değil. O politikanın ne olduğunu da biz yeterli açıklıkta ve dolaysız olarak zaten biliyoruz.

Ve en son nokta, söylemek istediklerimizin finali de denebilir buna. Yazıda iki dikkate değer ifade var. İlkinde, *"Ekim başyazarı"* için, *"ya hiç sopa yememiş, ya sayı saymayı bilmiyor"*; ötekinde ise, yine *"Ekim başyazarı"* na hitaben, *"senin gibi sırtında yumurta küfesi taşımayan"* deniliyor. İç zayıflığının içgüdüsel olarak söylediğine inandığımız bu iki ifade aslında tüm sorunu açığa vuruyor ve özetliyor. Konu doğal olarak *"Ekim başyazarı"* sorunu değil, gündemdeki temel ve yakıcı bir politik soruna ilişkin olarak TKİP'nin politikası ve pratik tutumu sorunudur. Öyle anlaşıyor ki, *"marksist leninist komünistler"* rumuzu taşıyan oportünistler adına politika belirleyen birileri, yedikleri *"dayak"* ve sırtlarındaki *"yumurta küfeleri"* üzerinden soruna bakabiliyorlar ve bu onların saptadığı politikayı ciddi düzeyde etkileyebiliyor, hatta daha da kötüsü, belirleyebiliyor.

Bu utanç vericidir. Bu adamlar düne kadar omurgasızlıklarıyla, aynı anlama gelmek üzere kendi beyinlerinden yoksun olmakla eleştirilip nitelendiriliyorlardı. Ama herşeye rağmen iyi-kötü mücadeleciler bir ruhları vardı ve bundan dolayı devrimci olarak değerlendiriliyorlardı. Öyle anlaşıyor ki, beyinsiz ve omurgasız olanlar artık ruhlarını da kaybediyorlar.

Bütün sorun da bu zaten...

Zorunlu açıklama

5 Kasım Pazar günü gazeteniz “Yeni Şafak”ın 17. sayfasında yeralan ve direk bizi igilendiren haberden dolayı bu açıklamayı yapmayı zorunlu gördük. Yanıt verme hakkımıza saygı göstereceğinizi ve açıklamamıza da aynı şekilde gazetenizde yer vereceğinizi umarız. Yayın ahlakı açısından da gerekli duyarlılığı göstereceğinize inanmaktayız.

Söz konusu haber kesinlikle doğrudur yansıtmamaktadır. Şöyle ki, haberde; Gebze Özel Tip Cezaevi’nde 9. koğuşta bulunan biz TKP(ML) davasından tutuklu ve hükümlülerin 23 Ekim’de başlatmış olduğu açlık grevini jandarmayla yapılan görüşmeler sonucu ve hiçbir talebimiz kabul edilmediği halde bıraktığımız yazılmaktadır. Bu iddiaların tümü tamamen mesnetsizdir, yalan ve karalamadan öteye geçmemektedirler.

Doğrusu şudur:

Partimiz TKP(ML), dost partiler DHKP-C ve TKİP davalarından, Türkiye ve Türkiye Kürdistan’ının hemen bütün cezaevlerinde bulunan biz tüm tutuklu ve hükümlülerin, 20 Ekim 2000 tarihinde kamuoyuna deklare ettiği Ölüm Orucu perspektifli Süresiz Açlık Grevi, bütün cezaevlerinde olduğu gibi bulunduğumuz Gebze Özel Tip Cezaevi’nde de aynı taleplerle devam etmektedir.

Herşey bir yana, **birincisi**; taleplerimizin muhatabı jandarma değildir. Dolayısıyla jandarmayla görüşme ya da pazarlık yapmamızın mantiki bir zemini yoktur. Bu mümkün omadığı gibi, böyle bir şey söz konusu değildir-olmamıştır. Aynı şekilde Açlık Grevi’ni bitirmemiz de söz konusu olamaz-değildir.

İkincisi; Bulunduğumuz Gebze Özel Tip Cezaevi’nde, salt 9. koğuşta bulunan biz TKP(ML) davası tutuklu ve hükümlüleri değil, 12. koğuşta bulunan TKİP davasından tutuklu ve hükümlüleri de Süresiz Açlık Grevi’ndedir. Bu iki partinin 8. koğuşta bulunan bayan militanlarıyla birlikte Süresiz Açlık Grevi’ne giden tutuklu ve hükümlü sayısı toplam 17’dir.

Yani haberde iddia edildiği gibi, yalnızca 9. koğuşta bulunan biz TKP(ML)’li tutsaklar değil,

8. ve 12. koğuşlarda bulunan yoldaşlarımız ve siper yoldaşlarımız da Süresiz Açlık Grevi eylemindedir.

Üçüncüsü; Jandarma kaynaklı olduğunu belirttiğiniz haberin maksatlı olduğu açıktır. Zira SAG’de olduğumuza dair dilekçelerimiz ilgili mercilere verilmiş, bıraktığımızı dair ise herhangi bir başvuru olmamıştır. Bu, ilgili tüm kurumlarca bilinmektedir.

Haber maksatlıdır, çünkü SAG eylemimize başlarken ileri sürdüğümüz ortak taleplerimiz kabul edilmedikçe, eyleme son vermeyeceğimizi ve gerektiğinde Ölüm Orucu’na başlayacağımızı ilan etmiştik. Kamuoyuna açık yaptığımız bu ilanımız aynılıkla geçerli olmakla birlikte, eylemi bırakmış da değiliz. Bu durumda haberin eylemimize çirkin bir saldırı olduğu açıktır.

Kaldı ki, böyle bir açıklama yapma durumunda olan jandarma yetkilisi olamaz. Zira muhatap jandarma değil, Adalet Bakanlığı ve diğer ilgililerdir.

Öte yandan, yine aynı mahiyette bir haber, ama savcı kaynaklı olarak, Gebze’nin bir yerel gazetesinde de daha önce yer almıştı. Ki, girişimlerimiz sonucu gazetede ikinci gün tekzip edilmişti.

Bütün bunlar gözönüne alındığında, gazetenizdeki haberin neye hizmet ettiği açıktır. Bu asılsız haberlerin hedefi, eylemimize kara çalma ve kafa karıştırmaya yöneliktir. Ancak hiçbir güç, hiçbir yalan ve kara çalma eylemimizi gölgeleyemeyecek, onu karalama yeteneğinde olamayacaktır. **“Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış”!** Bütün yalan ve karalamalara eriyen bedenlerimizle yanıt olacağız!

Sonuç olarak, gazetenin bu çirkin oyunlarına alet edilmesine izin vermemek için, bahsi geçen haberi tekzip etmeniz ve yanıt hakkımıza da yer vermeniz zorunlu ve gerekli olduğu açıktır.

F tiplerini kapatacağız, hücreleri yıkacağız!

Yaşasın Ölüm Orucu perspektifli Süresiz Açlık Grevi eylemimiz!

Gebze Cezaevi TKP(ML) Dava Tutsakları

Çanakale Cezaevi’nden direnişin sıcaklığı ile!..

Merhaba dostlar;

Yeni bir tarih yazma ve yaratma bilinci ve inancıyla, tüm karamsarlık ve kararsızlıklara karşı başlattığımız SAG direnişimizin 10. günündeyiz. Uzunca bir süredir dayatılan ve hayata geçirmek için katliamlara girişilen F tiplerine karşı, bu saldırıların ilk ve en şiddetlisini onurluca karşılayıp şehit düşen Ulucanlar şehitlerimizin yarattığı ve Burdur’da, Bergama’da sürdürülen teslim olmama ve ölümüne direniş ruhunu kuşanarak başlattığımız bu direnişle zaferi bugünden/başlattığımız anda kazandığımızın bilincindeyiz. Tarihi sahiplenmek, direnişi, şehitleri sahiplenmek onu daha ileriye taşıyarak büyütmek demektir. Yeni yeni direnişlerle ve gerektiğinde yeni yeni şehitlerle her zaman ileriye doğru döndürmektir tarihin tekerliğini.

Sevgili dostlar, dostlukların siper yoldaşlığı ile perçinlendiği bu süreçle, yukarıda ifade ettiğimiz bilinçle ve iki dost örgütü bu direnişte yeralan TKP(ML) tutsakları adına, direnişimizin 7.

gününe ulaştığı Çanakale Cezaevi’nden en sıcak sevgi ve selamlarımızı iletmek için bu mektubu sizlere yazıyorum. Önümüzdeki süreç boyunca da duygularımızı aktarmaya çalışacağım.

Ancak bu mektubu yazmamızın diğer bir nedeni daha var. Bizler alanımıza yetersiz sayıda gönderilen gazetenizi düzensiz ve kısıtlı bir süre zarfında takip edebiliyoruz. Sizlerden isteğimiz, bu sürecin hassaslığını ve önemini de düşünerek, bize iki tane ayrıca gazetenizden göndermenizdir. Adına gönderdiğiniz dostlarımız, sürekli örgütler arası gazete dolaştırmaktan da kurtulmuş olacaklar bu şekilde. Hem bayan yoldaşlarımızın, hem de bizim düzenli ve sıkıntı yaşamadan gazetenizi okuyabilmemiz için iki tane istiyoruz.

Siz dostlarımızın bu isteği dikkate alacağınızı ümit ediyor, siper yoldaşlığı sıcaklığıyla hepinize selamlarımızı gönderiyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Dostlukla...

Süresiz Açlık Grevi’ndeki evlatlarımızın, eşlerimizin, yoldaşlarımızın talepleri kabul edilene kadar sokaklarda olacağız.

TUYAB’lı aileler olarak devrimci tutsakların başlatmış olduğu Süresiz Açlık Grevi’ni desteklemek amacıyla Bayrampaşa Cezaevi önünde basın açıklaması yapma kararı aldık.

Açlık grevinin 18. gününde hazırladığımız dövizler ve önlüklerle cezaevi önüne gittik. Ancak yolun üç tarafı da polisler tarafından ablukaya alınmıştı. Bir kısmımız bu ablukayı geçerek cezaevi önüne gelebildi. Ancak görüştekilerin ve diğer ailelerin gelmesini beklerken polis, ailelerden birini gözaltına almaya kalktı. Bizler de orada bulunan aileler olarak buna izin vermedik. Bu üzerine çevik kuvveti getirip bizi zorla gözaltına alarak arabalara bindirdiler. Gözaltına alınırken “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganlarını haykırdık.

Bayrampaşa Karakolu’na götürüldük. İşlemlerimiz yapılırken görüşten çıkan aileleri de getirdiler. Birçok aile yoğun önlemler nedeniyle biraraya gelememişti ve biz gözaltındayken bir kısmı İHD’ye giderek yazılı açıklamayla yaşanan gözaltı ve engellemenin duyurulmasını sağladı.

Gözaltında kaldığımız sürece hiçbir şeyi imzalamadık ve ortak tutum olarak ifade ve adres vermedik. Yaklaşık 5 saat sonra çıkarıldığımız hastaneden serbest bırakıldık.

Basın açıklamasına dahi tahammül edemeyenlerin ne gözaltıları, ne de engellemeleri bizi asla yıldıramayacak. Süresiz Açlık Grevi’ndeki evlatlarımızın, eşlerimizin, yoldaşlarımızın talepleri kabul edilene dek her türlü saldırıya rağmen sokaklarda olacağız.

Bir TUYAB çalışanı

Cezaevi önünde

okunmaya çalışılan basın metninden:

Yeni ölümlere izin vermeyeceğiz!

F tipi hücrelerin yapımı biterken, cezaevlerine yönelik saldırılar da tırmanmaya devam ediyor. ‘96 yılında devrimci tutsakların büyük bedeller ödeyerek püskürttüğü hücre saldırısı karşısında daha sinsi planlara girişen devlet, yaşananlardan ders çıkarmamış olacak ki, aynı insanlık dışı politikayı uygulamada kararlı olduğunu göstermeye çalışıyor.

Eskişehir tabutluğunun kapatılması amacıyla açlık grevine giden evlatlarımızdan 12’sinin şehit düşmesinden ve onlarcasının sakat kalmasından sorumlu olan devlet, daha bunun hesabını bizlere ve kamuoyuna vermemişken, hücre saldırısıyla cezaevlerinde yeni katliamlar peşinde.

Hücrelerin yok etme ve işkenceli ölüm olduğunun bilincinde olan çocuklarımız, eşlerimiz ve yoldaşlarımızın bir kısmı bir kez daha kararlılıklarını göstermek için süresiz açlık grevine başladılar. Ve bugün açlık grevinin 18. günündeler.

Çocuklarımız yaşamın içeride ve dışarıda teslim alınmak istenmesine karşı bir kez daha bedenlerini ölüme yatırmakta tereddüt etmediler.

Bizer de Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği olarak evlatlarımızın öldürülmelerine izin vermeyeceğiz. Bunun için onların içerideki başeğmez duruşlarını dışarıda sonuna dek sürdüreceğiz ve bedeli ne olursa olsun hücreleri ‘96’nın ruhuyla bir kez daha yıkacağız.

Bizler TUYAB olarak Ümraniye ve Gebze cezaevlerine operasyon provaları yapan, Uşak’ta olduğu gibi cezaevlerini çetelere teslim eden devleti bir kez daha uyarıyoruz:

Çocuklarımızın yakasından kanlı ellerinizi çekin.

Evlatlarımızı hücrelere koymak için önce bizleri çiğnemeniz ve öyle geçmeniz gerekecek.

Yaşasın süresiz açlık grevi direnişi!

Hücre ölümdür, evlatlarımızı öldürtmeyeceğiz!

TUYAB

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği

Bir işçiden emekçilere sesleniş...

Gün birlik, gün dayanışma, mücadele ve gün ölümüne direniş günüdür. Nasıl ki '96 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Oruçları'nda bir direniş sergiledilerse yiğit Oniki'lerimiz, nasıl ki 26 Eylül'de insanlık onurlarını korumak için düşmana karşı bedenlerini siper ettilerse yiğit On'larımız, bugün de aynı direniş geleneğini yine hücre saldırısına karşı sürdüreceğiz.

İnsanlar meşru haklarını korumak için mücadele etmişlerdir. O yüzden bu insanların çoğu cezaevlerine konulmuşlardır. Kimisi işçi, kimisi memur, kimisi öğrenci, kimisi köylü, kimisi çocuk, kimisi ise yaşlıdır. Önemli olan bu değil. Asıl önemli olan bu insanların bizim insanlarımız olmalarıdır. Bizim için, haklarımız için mücadele ettikleri için şu anda cezaevlerinde bulunmalarıdır. Bu insanlık dışı muameleye karşı üzerimize düşen görevlerin yerine getirilmesi bir zorunluluk haline gelmiştir.

Son vardığımız aşamada, üç hareket birleşip, "düşmanın beyinlerimizi kafese kapatmasına izin vermeyeceğiz" diyerek SAG direnişine başlamışlardır. Onlar bu mücadelelerini içeride sürdürürken, bizler, dışarıda devrimci-demokrat ve ilerici insanlar olarak, hem çalıştığımız işyerlerinde, hem de katıldığımız her eylemde hücre saldırısını teşhir edip, tepkilerimizi bu şekilde kamuoyuna duyurmaya çalışıyoruz. Bu artık sadece içeride ve dışarda bulunan devrimcilerin değil, hücreyi insanlık dışı gören herkesin sorunudur. Bir tekstil işçisinden ev kadınına kadar hepimizin sorunudur.

Çocukluğumuzu yaşamak istiyoruz diyen çocuklarımızı, okumak ve bilimsel eğitim görmek istiyoruz diyen gençlerimiz, düzenli ve hakkım olanı alabileceğim bir işimin olmasını istiyoruz diyen işçilerimiz, bizler daha rahat ve daha adil bir ülkede yaşamak istiyoruz diyenlerimiz, gün geçtikçe daha fazla eziliyor, daha fazla fakirleşiyoruz. Elimizdeki en ufak hak kırıntıları bile gittikçe gaspediliyor. Bizler eğer insanca bir hayat yaşamak istiyorsak, bunları talep etmekten asla çekinmemeliyiz.

Tanıdığım birçok işçi arkadaşım var ve bunların çoğu sırf aile baskısından kurtulmak için çalıştıklarını, ama daha beterini yaşadıklarını söylüyorlar. Genelde yaygın olan bu sözlerle her zaman yüzyüze geliyoruz.

Oturduğum bölgede pek fabrika yok. Genelde küçük atölyeler ve işletmeler var. Bir sokak arasında, bir bina katında, ya da bir evin bodrumundadır. Atölyelerde sömürünün en katmerlisi vardır.

Nedir? Artı-değer sömürüsüdür; fazla mesaidir; asgari ücrettir; küçük ya da büyük olsun işçileri, sigortasız çalıştırmalar; alışılageldik hakaretler; "aman boşver" dediğimiz aşağılık küfürler; usta ve şef yalakalarının sırf "biraz daha fazla para

alabilirim" diye en ufak bir kıpırtıyı veya duyduğu konuşmayı ispiyonlaması vb., vb. Bunlar bizi her zaman daha da köreltiyor, çökertiyor. Artık hiç karşılıksız birbirini tanımayan, uzaktan kumandalı birer iş makinesine döneriz, ve ezildikçe eziliriz. Bir de buna Mehmet'in gezegeni eklenince "allah" deriz, "vay benim kaderim! Benim alınyazım böyle yazılı" deriz. Az bunalımlara girmedik, arkadaşlarımızı az kırmadık, ve biz böyle yozlaştıkça zenginler daha da zenginleşti. Böyle suskun kaldıkça daha da bastırıldık. Gerçekten biz böyle miyiz?

İşçi arkadaşlar; Hiç düşündünüz mü, patronlar biz olmazsak ne yaparlardı diye? Biz, maalesef bilinçsizliğimizden dolayı hep tersini düşünmüştük. Ya patronlar olmasaydı, ya zenginlerimiz olmasaydı bize kim iş verecekti, nasıl para kazanacaktık diye düşünüyoruz değil mi? Hayır aslında onlar olmasaydı daha da iyi bir yaşam olurdu, kardeşçe paylaşırdı herşey.

Bizler sürekli devletten medet umduk, zenginlerimizden medet umduk. Evet, aslında bize yardım ediyorlar, servetlerini bizim için harcıyorlar... (F)aşist tipi hücre inşa ettiler bizim için; DGM'ler kuruldu bizim için; gözaltılar-ışkencehaneler var, bunların hepsi bizim için. İşadamlarımız kazandıkları parayı bizim için harcıyorlar.

İşçiler, arkadaşlar... Alinterimizle emeğimizi sattığımız bu asalak sınıftan daha ne bekleyebiliriz! Bizler dostumuzu-düşmanımızı ayırt edebilmeliyiz. İnsanlar niye eylem yapıyor, niye gözaltına alınıyor, dayak yiyor, ışkenceden geçiriliyor bunları merak ediyor musunuz?

Ve göz göre göre öldürülen gencecik insanlar, bunlar neyi gösteriyor dersiniz? Tabii ki yıkılmayı bekleyen çürümüş, kokuşmuş bir sistemin varlığını. En ufak bir kıpırdanışta tahammülsüzce copuyla, mermisiyle ve panzerleriyle azgınca saldırarak kitleyi teröze etmeye çalışıyorlar. Bu yetmiyormuş gibi cezaevlerindeki tutsakları teslim almak istiyorlar.

Düşünün ki, siz içerdesiniz bedensel olarak hapsedilmişsinizdir. Bu yetmiyor beyinlerimizi, bilinç ve irademizi de kendi ellerine almak istiyorlar.

Bir tekstil işçisi olarak cezaevindeki tutsaklardan bir farkımızın olmadığını, onlardan bağımsız olmadığımızı anlatmaya çalışıyorum. Cezaevlerine saldırıp onlarca insanı katledenler, bizi dışarda sömürenlerdir.

Hücreleştirilen bizim de yaşamımızdır. Türkiye'de iki değil bir devlet var. O da yıkılmayı bekleyen faşist TC devletidir.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Hücreler ölümdür izin vermeyeceğiz, direneceğiz!

Bu kale duvarları elbet yıkılacak! İktideli'den Kızıl Bayrak okuru bir işçi

İnsanım diyenlerin yanında mücadeleye katıl!

Film seyrediyoruz... Hayattaki herşeyi de bir film gibi seyrediyoruz...

Trilyonları götüren devlet yöneticilerini ağzımız açık seyrediyoruz. Hücrelere girmeyi reddeden devrimci tutsakların katledilişini görmezden geliyoruz. "Kim beşyüz milyar ister"i, para kazananları ağzımız açık izliyoruz. Açlıktan çöplüklerden beslenip ölenleri görmezlikten geliyoruz. Evi basılan ve öldürülen işçiyi korkarak seyrediyoruz. Yılların iti Bahçeli'nin "biz artık değiştik" demesini bir masal gibi dinliyoruz. Yılların işçi düşmanı Yaşar Okuyan'ın sözde iş güvencesini ağzımız açık dinliyoruz. Ecevit'in "%20 enflasyon" deyişini, belimizi koparacak derecede sıkığımız kemerlerle seyrediyoruz. Depremde 45 bin kişinin ölümünün gizlenmesini sessizce seyrediyoruz. Aç, okulsuz, evsiz insanları sadece acıyarak seyrediyoruz.

Devletin trilyonlar vererek tank ve helikopter almasını seyrediyoruz...

Mafya meydanda cirir atarken, devrimci işçileri ve tutsakların öldürülmesini seyrediyoruz...

İşkencecileri, polis coplarını, hortumcu bankacıları seyrediyoruz...

Bütün bunları seyrederken aklımızda hep şu düşünce var: Sessiz olayım, beladan uzak durayım. Ama bela bizden uzak durmuyor. Birgün patron olup "zam yok" diyor, birgün ev sahibi olup "kira" diyor, birgün polis olup "sus" diyor.

Böyle sessiz yaşayan, insan olarak kalamaz.

Duygusuz, korkak, sessiz, eylemsiz, düşüncesiz, kültürsüz, kimliksiz, yalnız birisi, artık insan olmaktan çıkmış demektir.

İşkenceyi, hücre saldırısını, baskıyı, zulmü yapan burjuva uşaklarına madalya verenleri TV'de seyrediyoruz... Ama açlıktan ölenleri, zindanlarda katledilenleri, kolları koparılanları, yıllardır Kürt halkının katletilmesini, kulaklarımızı ve gözlerimizi yumarak görmezden geliyoruz.

Seyreden de, seyrettiren de suçludur.

Artık yeter diyelim! Çoğunluk susuyor. Evet! Ama çoğunluktan olup insanlığını kaybetmektense, hergün ölmektense, gel mücadele eden, insanım diyenlerin kızıl bayraklarının altında mücadeleye katıl!

Esenyurt'tan bir plastik işçisi

Merhaba yoldaşlar;

Sizlerin, devrimci tutsakların Süresiz Açlık Grevi direnişini destekliyoruz. Emperyalistlerin uşağı kapitalist Türkiye'de her türlü baskı ve zulme, işkenceye karşı direnen sizler, bu ülkenin yetiştirdiği en değerli insanlarsınız. Bizler bilinçli işçiler olarak sizlerle birlikte sonuna kadar direneceğiz.

Hücreler ölümdür, girmeyeceğiz!

Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Esenyurt'tan bir petro-kimya işçisi

Sevgili tutsak yoldaşlar;

Başlatmış olduğunuz onurlu, başeğmez direnişinizi destekliyor ve selamlıyorum.

İşçi sınıfının bir bireyi olarak bana düşen görevin, sizin bu onurlu direnişinizi dışarıda, bütün fabrikalara, varoşlara yaymak olduğunun bilincindeyim. Bundan en küçük bir şüpheniz olmasın.

Zulme boyun eğmeyecek, direnecek, savaştacak ve kazanacağız!

Yaşasın direniş! Yaşasın zafer!

Esenyurt'tan bir metal işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bckir Kadın Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NIĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final.ders. üstü No:108 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Ücretsiz PDF Kıtıp Arsivi - <https://rantey.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **5 000 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **10 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb. * DM için: * TL için:
0093240-0

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. * DM için:
1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

YÖK ülke çapında

militan eylemliliklerle protesto edildi...

YÖK'e hayır!

Özerk-demokratik

üniversite!